

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 38
20 de novembre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 21, primera reunió

SUMARI

Dossier

Pregunta

sobre les actuacions previstes amb relació a la destrucció d'ocupació a les comarques de Lleida (tram. 310-00168/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre les mesures per al foment i l'ús de les llengües estrangeres en l'àmbit de l'ensenyament (tram. 310-00172/10) p. 5

Pregunta

al Govern sobre la línia d'alta tensió Escatrón - la Secuita (tram. 310-00173/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre els efectes de la fauna salvatge en les explotacions agràries (tram. 310-00174/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre el Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya (tram. 310-00175/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre les beques de menjador (tram. 310-00176/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre les sentències que obliguen a retornar les paques extraordinàries als funcionaris de l'Administració de justícia (tram. 310-00169/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre l'adequació de les beques de menjador a les necessitats reals (tram. 310-00170/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre el risc de pèrdua dels ajuts del Fons europeu agrícola de desenvolupament rural (tram. 310-00171/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre la venda d'habitatges públics de la Generalitat (tram. 310-00177/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la politització de l'educació pública (tram. 310-00178/10) p. 15

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la visita institucional a Israel (tram. 317-00100/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta de paraitzar l'economia catalana durant una setmana (tram. 317-00099/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les privatitzacions previstes en els pressupostos de la Generalitat per al 2014 (tram. 317-00101/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta d'aturar l'economia catalana durant una setmana (tram. 317-00105/10) p. 20

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la visita institucional a Israel i sobre la proposta d'aturar l'economia catalana durant una setmana (tram. 317-00104/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les dificultats de l'economia catalana i sobre les partides socials en els pressupostos de la Generalitat per al 2014 (tram. 317-00102/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la decisió del Parlament Europeu favorable al corredor ferroviari mediterrani (tram. 317-00103/10) p. 23

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 24

→

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014
(esmenes a la totalitat) (tram. 200-00010/10) p. 24

Projecte de llei

de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic (debat de totalitat) (tram. 200-00011/10) p. 75

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 21.1

La sessió s'obre a les nou del matí i cinc minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i els lletrats Fernando Domínguez García i Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).
3. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 200-00010/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació de les esmenes a la totalitat del projecte.
4. Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic (tram. 200-00011/10). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat.
5. Decret llei 5/2013, del 22 d'octubre, de mesures de racionalització i simplificació de l'estructura del sector públic de la Generalitat de Catalunya (tram. 203-00008/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
6. Decret llei 4/2013, del 22 d'octubre, pel qual s'autoritza l'Institut Català de Finances a constituir una societat anònima perquè actuï com a entitat de crèdit i es modifiquen determinats preceptes del text refós de la Llei de l'Institut Català de Finances, aprovat pel Decret legislatiu 4/2002, de 24 de desembre (tram. 203-00009/10). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
7. Interpel·lació al Govern sobre les relacions econòmiques i financeres amb l'Estat (tram. 300-00108/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre la sobirania energètica (tram. 300-00107/10). Grup Mixt. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre la promoció turística de Catalunya (tram. 300-00109/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a garantir el dret a l'habitatge i el reallotjament de famílies desnonades (tram. 300-00103/10). Roger Torrent i Ramió, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre l'escola inclusiva (tram. 300-00104/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la convocatòria d'un referèndum sobre la secessió de Catalunya sense l'autorització del Govern de l'Estat i de les Corts Generals (tram. 300-00106/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.

13. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de seguretat pública (tram. 300-00105/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el projecte Castor d'emmagatzematge de gas (tram. 302-00090/10). Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut i les relacions amb els proveïdors del sistema sanitari (tram. 302-00091/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre política cultural (tram. 302-00092/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2013 (tram. 302-00093/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i votació.

18. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la renda mínima d'inserció (tram. 302-00094/10). Oriol Amorós i March, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

19. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fomentar la creació i la consolidació d'empreses (tram. 302-00095/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, iniciem la sessió plenària.

La llista de les preguntes la tenen en el dossier del Ple.

D'acord amb l'article 84 del Reglament, els comunico que, per a aquesta sessió plenària, la diputada Alícia Romero, del Grup Parlamentari Socialista, ha delegat el seu vot, per motius de maternitat, en el portaveu del seu grup, il·lustre senyor Maurici Lucena.

Així mateix, els faig avinent que, atès l'acord adoptat per la Junta de Portaveus que s'acaba de celebrar, els punts 5 i 6 de l'ordre del dia no se substanciaran en aquesta sessió plenària.

A continuació, passem a substanciar el primer punt de l'ordre del dia, que són les preguntes amb resposta oral al Govern.

Pregunta

sobre les actuacions previstes amb relació a la destrucció d'ocupació a les comarques de Lleida (tram. 310-00168/10)

La primera és sobre les actuacions previstes amb relació a la destrucció d'ocupació a les comarques de Lleida, i la formula la il·lustre senyora Sara Vilà, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Sara Vilà Galan

Bon dia a tothom. Conseller, en el darrer any hem vist com una part molt important de les empreses tanquen les seves portes a les comarques de Lleida.

L'any passat, amb impotència, vèiem com es desmantellava Tradema, al Solsonès, acomiadant 142 treballadors i afectant 160 llocs indirectes. Ahir ens colpejava la notícia dels treballadors de Copirineo signant l'acord per a l'extinció de quaranta-dos contractes laborals. I la setmana passada ens sorprenia un ERO a traïció que afecta la fàbrica de paper Aliet de Rosselló, una gran empresa de més de cent quaranta treballadors.

Per si això fos poc, s'han destruït un 8 per cent de pimes a Lleida, i és la capital catalana, ara, on ha augmentat més l'atur en el darrer semestre.

Conseller, el Govern de la Generalitat quines mesures, concretament de prevenció, ha adoptat abans que es produïssin aquests ERO i tancaments?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació
(Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta. Gràcies, senyora diputada. Bé. En primer lloc, situar el context de les comarques de Lleida dins del que és la visió conjunta de país. I, per tant, en aquest sentit, a les comarques de Lleida, com a la resta de Catalunya, el Govern continua centrant tots els esforços per aconseguir la reactivació econòmica, per reduir l'atur i, en definitiva, per atendre també totes les situacions puntuals que a nivell empresarial es generen.

Deixi'm que, en tot cas, matisi algunes de les seves dades. Avui, de totes maneres, les comarques de Lleida, i no és per relativitzar, però, és de les quatre demarcacions de Catalunya la que presenta una taxa d'atur més baixa i és la que en el darrer trimestre d'enguany és la segona on s'ha produït, d'alguna manera, més ocupació.

No estem gens tranquils. Continuem veient amb preocupació el que ha passat a Copirineo, ho seguim; estem també molt a sobre de la situació d'Aliet; continuem amb l'avaluació del mapa de riscos empresarials que requereix en matèria de comerç, de turisme i d'indústria la nostra atenció; seguim totes les empreses que estan en concurs de creditors, i, evidentment, estem impulsant la reactivació a través de la internacionalització i la innovació de tot el nostre teixit empresarial.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Sara Vilà Galan

És cert, conseller, que l'agricultura ha aguantat bastant el cop de la crisi, però igualment s'han destruït 31.305 llocs de treball des de l'any 2008, concretament des que es va posar en funcionament la reforma laboral, la que vostès van votar conjuntament amb el PP: 924 ERO en una província que no arriba a 440.000 habitants.

Ens agradaria saber per què només acudeixen a les empreses quan ja està tot dat i beneït, quan el tancament o l'ERO ja és imminent. Vostès no han fet res per a evitar aquesta situació i molt per a provocar-la a través de la reforma laboral. I ho sap.

On és el pla de viabilitat de Copirineo i on són els grups inversors que vostè va prometre als treballadors per a substituir Tradema? Quan diuen que abordaran el tema de l'Aliet amb doble perspectiva, que queda molt bonic, de quines mesures parlen exactament?

Vostè va venir a Lleida la setmana passada a dir-nos que la culpa és de les empreses que fien la seva viabilitat als ajuts públics. Em pot dir amb quins crèdits bancaris o ajuts de l'Administració se suposa que compten ara aquestes empreses? Quan s'han produït 924 ERO a les comarques de Lleida, el problema no el té una empresa ni dues, sinó totes. Els bancs i les grans elèctriques tenen rescats i infinites ajudes del Govern, encara que robin una vegada i una altra. I la gent del territori, què?

Vostès ho fien tot a l'exportació. I saben quin és el producte que més exportem, a Lleida, ara mateix? Segur que es pensarà que són els vedells o els porcs; ni més ni menys que la gent, els joves: quinze mil joves catalans han hagut d'emigrar els darrers quatre anys. Les comarques de Lleida estan quedant absolutament desmantellades, envellint a passos agegantats, i vostès només fan que carregar contra les empreses, la gent, Madrid, la situació, el tripartit.

Em pot dir, conseller, quina mesura real i concreta pensa prendre per garantir que l'Aliet de Rosselló no acabi tancant com totes les altres empreses?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Miri, aquests darrers mesos, a les comarques de Lleida, hi han hagut més de trenta-tres empreses que han participat en programes de competitivitat; quaranta o cinquanta empreses, en programes d'exportació; més projectes de missions empresarials; el programa Inno-empresa, doncs, que ha afectar dinou o vint empreses, i també s'han impulsat modestament mesures de finançament.

Pel que fa a Aliet, jo mateix em vaig reunir amb el comitè d'empresa, em vaig reunir amb l'alcalde, avui mateix hi han reunions des de la Direcció General d'Indústria i també des de la Secretaria de Relacions

Laborals, per contemplar de quina manera podem garantir la continuïtat d'aquesta fàbrica, d'aquest grup empresarial, que és evident que requereix els nostres esforços.

També li haig de dir, evidentment, que agrairíem, per part de grups parlamentaris i en tot cas del seu també, doncs, una visió més constructiva, no?, perquè el que ens diuen els treballadors és que el que anem a buscar a vegades és, diguem-ho així, massa laboral perquè vinguin a manifestar-se aquí, davant del Parlament, l'única proposta que van fer vostès.

Per cert, jo ja sé que això de repicar i anar a processó no deuen entendre-ho massa, però no té massa sentit que ens preocupem avui, a corre-cuita, perquè a Alier ens hi dedicarem, però que observem que fa un any i mig, d'alguna manera, perseguíem l'empresa per veure què feia amb les seves activitats d'abocador i de la gestió de residus..., per cert, signada per tres grups municipals –Iniciativa, Esquerra i Partit Socialista–, ah, carai!, i una persona que es diu Sara Vilà, que ara es ve a preocupar per com va la empresa i ara fa un any i mig perseguia tots els problemes per veure com...

La presidenta

Senyor conseller... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La pregunta següent és sobre les mesures per al foment... *(Remor de veus.)*

Senyores diputades..., senyores diputades i senyors diputats, estem en la segona pregunta del Ple.

Pregunta

al Govern sobre les mesures per al foment i l'ús de les llengües estrangeres en l'àmbit de l'ensenyament (tram. 310-00172/10)

La pregunta següent és sobre les mesures per al foment i l'ús de les llengües estrangeres en l'àmbit de l'ensenyament.

La formula la il·lustre senyora Anna Solé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Anna Solé i Ramos

Gràcies, presidenta. Honorable consellera, l'educació és la millor eina per transformar la societat; la institució escolar hi té un paper primordial com a compensadora de déficits culturals que avui afecten els nostres joves. L'avenç cap a la societat del coneixement podria quedar hipotecat si no s'aconseguís un augment dels índexs d'èxit escolar al país.

Catalunya s'ha de destacar en el coneixement de les llengües perquè és i cada vegada serà més un país turístic, un país exportador, un país de generació científica i de captació d'inversió estrangera. Per tant, és indispensable preparar les nostres generacions futures per afrontar-ho.

El coneixement de les llengües estrangeres, i en especial de l'anglès, és un tema central de país i d'estat, i el Govern l'entén d'aquesta manera: un 38 per cent d'escoles de casa nostra ja imparteixen alguna matèria en anglès, a banda de l'assignatura d'anglès, a l'educació primària, secundària i postobligatòria, i en el cas de la primària ja s'ha arribat al resultat per sobre de l'objectiu fixat per a l'any 2018 pel que fa a l'aprenentatge d'aquesta llengua.

L'anglès és obligatori a la formació professional de grau mitjà i a les facultats de magisteri de cinc universitats catalanes.

S'ha vist, doncs, indispensable el foment de l'ús de les llengües estrangeres, en particular l'anglesa, entre la ciutadania i, en especial, entre els infants i joves.

Però és important conèixer, a més del català, el castellà, l'anglès, com a tercera llengua i, si és possible, una quarta. Cal el foment, doncs, de les llengües per assegurar el progrés del nostre país; altrament, ens condemnàrem a no créixer.

En aquest sentit, des del Departament d'Ensenyament, es va anunciar l'adopció d'un seguit de mesures per potenciar el coneixement en especial de la llengua anglesa tant a l'escola com socialment, tant pels joves com pels nens de casa nostra, i pels ensenyants, en una acció ofensiva de país a favor de l'èxit escolar i de clara aposta plurilingüística.

Honorable consellera, ens podria explicar quines mesures ha emprès el Govern de la Generalitat amb relació al foment i ús de les llengües estrangeres en l'àmbit de l'ensenyament en el nostre país?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, tot el que ha dit és així, i fa pocs dies, en la signatura d'un conveni, el president de la Generalitat va posar de manifest aquesta necessitat, una vegada més, de cares a garantir un futur en què el treball i la formació estiguessin degudament relacionats, i, per tant, el domini de les llengües estrangeres resulta absolutament imprescindible.

Els nostres objectius són clars: fixar a l'ensenyament obligatori, a l'acabar, que tot alumne aconsegueixi un nivell B1 –ens referim sempre al marc europeu de referència–; a l'acabar la postobligatòria, un nivell B2, que ja és un nivell avançat d'aquest marc.

Per fer això, com hi arribem, aquí? Doncs, hi arribem, a part de l'ensenyament de l'anglès, ensenyant diverses parts dels continguts en anglès, però sempre garantint que el català sigui la llengua vehicular de referència i integradora de totes les llengües que es presentin en el currículum.

En aquests moments estem elaborant uns nous materials que puguin permetre als centres disposar, tant d'àudio com de document escrit en anglès, de parts de ciències, parts de socials, parts de matèria matemàtica, per tal que puguin incorporar aquests mòduls.

Però hi ha un element clau, que és el professor. I vet aquí, doncs, que, per al professorat, ja s'ha dit i s'ha reiterat –i aquesta vegada surt, fins i tot, previst en les mesures del pressupost– que tot titulat, a l'acabar, com a mínim, ha de tenir el B2. Això és especialment necessari en els futurs mestres, però esperem fins i tot incrementar aquesta formació.

En aquests moments, ja tenim cinc facultats d'educació que o han posat l'anglès com a requisit per entrar o ensenyen alguna matèria en anglès. Aquesta és la principal aposta, que els futurs professors, a part de tenir professors d'anglès, puguin impartir una part en anglès. Aquesta experiència pionera a tot l'Estat fa que ens obligui també a pensar un nou tipus de provisió de llocs de treball, perquè, si ens surten mestres preparats amb anglès, els requisits per a la provisió de treball han de ser diferents.

En aquest sentit, doncs, també remarcar la incorporació de l'anglès a la formació professional, i no deixar de tenir present la riquesa de les llengües d'origen dels ciutadans nouvinguts. Si volem ser un país, i ho som, plurilingüe, hem de tenir aquest plurilingüisme ordenat sota l'eix de la catalanitat, però potenciant el conjunt de les llengües.

La presidenta

Senyora consellera...

Pregunta

al Govern sobre la línia d'alta tensió
Escatrón - la Secuita (tram. 310-00173/10)

La pregunta següent és sobre al línia d'alta tensió Escatrón - la Secuita, i la formula l'Il·lustre senyor Carles Pellicer, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Carles Pellicer i Punyed

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, l'anunci per part del Govern de l'Estat d'impulsar els treballs per a l'execució de la línia subterrània i aèria d'alta tensió de quatre-cents quilowatts, de doble circuit, Escatrón - els Aubals - la Selva - la Secuita, ha generat, des de fa uns mesos, un intens debat en el territori i també una preocupació en els municipis i comarques afectats, del Priorat, de la Terra Alta, de la Ribera d'Ebre, del Tarragonès, també de l'Alt Camp i del Baix Camp, pel pas d'aquesta línia d'alta tensió.

Des del territori, des de les comarques, com a Tarragona i a les Terres de l'Ebre, es qüestiona la necessitat i la utilitat real d'aquesta línia, que ja estava prevista en el projecte del Ministerio de Industria, Turismo y Comercio, en el Programa de planificación de los sectores de electricidad y gas 2008-2016, del desarrollo de la red de transporte, elaborat al maig de 2008. Per

tant, del 2008 que està planificada, i era per donar sortida a la producció dels nous parcs eòlics que s'havien d'implantar.

Les actuals condicions, en aquest moment, de retribució de les energies renovables, on es varia substancialment el tractament de l'energia eòlica fins ara existent, dificulten objectivament i en gran manera la viabilitat econòmica de la instal·lació de nous parcs eòlics en el territori. I, per tant, cal valorar ara la necessitat real de construcció i de posada en funcionament d'aquesta línia elèctrica d'alta tensió o de molt alta tensió, ja que la utilitat i la necessitat d'aquesta queden en entredit, atès que no hi ha sentit si no hi ha la necessitat dels parcs eòlics.

Per tant, en aquest sentit, pertoca també al Govern de Catalunya i al Departament d'Empresa i Ocupació definir la utilitat i la necessitat d'aquesta línia elèctrica i també del transport d'electricitat necessàries per garantir la qualitat del subministrament elèctric.

En aquest sentit, honorable conseller, la pregunta és si ha adoptat el Departament d'Empresa i Ocupació una posició definitiva pel que fa a la línia d'alta tensió Escatrón - els Aubals - la Selva, amb l'Entronque E-1, fins a la Secuita.

Moltíssimes gràcies, senyor conseller, a l'avançada, per la seva resposta.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, molt clarament, el Govern ha informat desfavorablement aquest projecte de Red Eléctrica de construir una línia d'alta tensió de quatre-cents quilovolts entre Escatrón i la Secuita; afecta les comarques de la Terra Alta, de la Ribera d'Ebre, el Priorat, el Baix Camp i el Tarragonès.

D'una manera molt clara, el mateix comportament erràtic del Govern central a l'hora de definir el marc regulador en què s'han de desenvolupar les infraestructures de transport, ens ha portat a prendre aquesta decisió: l'any 2008, planifica aquesta línia; l'any 2012, atura totes les planificacions i noves autoritzacions administratives i no excepciona aquesta actuació, amb la qual cosa ve a dir que no la considera necessària i, per tant, no l'autoritza; el 2012, la torna a activar, però al mateix temps el 2013, amb aquest nou marc regulador energètic, que comporta tantes i tantes dificultats no només en els costos de la factura elèctrica dels ciutadans, sinó de les nostres indústries, resulta que salta per l'aire tota la planificació de noves iniciatives energètiques, sobretot de parcs eòlics i energia eòlica, en totes aquestes comarques, que era precisament l'argument tècnic que sustentava la possible motivació d'aquesta línia.

Per tant, la incertesa que ha tingut el Govern central en el marc regulador de les infraestructures i de la política energètica és la que porta molt clarament que la

nostra visió sigui desfavorable, en una línia de més de cent quilòmetres, que afecta vint-i-sis municipis de les Terres de l'Ebre i Tarragona, que no té cap utilitat, segons el nostre criteri.

Amb això volem expressar clarament quina és la nostra filosofia com a govern. En aquest sentit, en la política d'infraestructures en general i energètiques en particular només s'haurien de fer aquelles infraestructures que tinguin una clara justificació econòmica i/o justificació social. Altrament, no només poden provocar un impacte innecessari sobre el medi, que també, sinó que, al mateix temps, s'augmenta el cost de l'energia amb infraestructures innecessàries que han d'acabar pagant famílies i empreses.

Per tant, amb tot el que sabem fins avui, molt clarament, la línia Escatrón - la Secuita entraria en aquesta categoria d'infraestructures innecessàries. I, per tant, la posició del Govern de Catalunya és que no s'ha de fer.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els efectes de la fauna salvatge en les explotacions agràries.

Pregunta

al Govern sobre els efectes de la fauna salvatge en les explotacions agràries (tram. 310-00174/10)

La formula la il·lustríssima senyora Maria Dolors Rovirola, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Maria Dolors Rovirola i Coromí

Gràcies, presidenta. Honorable conseller Pelegrí, durant la segona meitat del segle passat, la societat europea va experimentar una transformació de pensament arran de la qual van sorgir totes les polítiques de conservació d'espècies; era natural, ja que, en els darrers anys, s'havien extingit o eren a punt de fer-ho. Gràcies a aquest canvi de pensament i de polítiques es van dur a terme canvis legislatius profunds que tenien per objecte la conservació i foment de moltes espècies.

Fruit d'aquestes polítiques, són moltes les espècies que han incrementat les seves poblacions i han sortit del risc d'extinció o fins i tot han retornat a Catalunya. És el cas, per exemple, dels senglars. Han tingut una evolució tan favorable que han incrementat les seves poblacions fins a nivells preocupants. I comporten també molts riscos d'accidents a les nostres carreteres; accidents que s'han incrementat considerablement. I, a més, produeixen greus danys a l'agricultura i a la ramaderia, pràcticament a totes les comarques de Catalunya, i també ja han arribat a dins les nostres ciutats.

Per als agricultors i ramaders, i ho corroboren també els biòlegs, s'han convertit en un autèntic malson. A més dels robatoris indiscriminats que pateixen dia a

dia d'eines, gasoil, maquinària, animals vius, productes de la terra, etcètera, s'afegeix ara que senglars, daines, voltors comuns, corbs i, fins i tot, llops, que feia més de cent anys que s'havien extingit de Catalunya, tots ells són els responsables d'acabar amb camps de cultiu, que queden literalment arrasats, o ataquen bestiar viu i se n'incrementa la mortaldat.

A més, aquesta fauna incontrolada pot portar contagis de malalties i problemes de sanitat animal. Els ramaders fa anys que fan campanyes de sanejament, però els seus esforços no serveixen per a res si un animal salvatge infectat entra en contacte amb qualsevol cap de bestiar de les seves explotacions.

Quin capteniment té el Govern de Catalunya en aquest problema? Què ha fet i què té pensat fer per tal d'evitar aquests danys, per controlar aquestes espècies i fer compatibles les activitats del sector primari i de la conservació de la fauna?

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural (Josep Maria Pelegrí i Aixut)

Senyora presidenta... Senyora diputada, com vostè bé diu, en aquests moments estem patint una política dels últims anys que està provocant danys irreparables al que és l'agricultura, i no només això, sinó també al que és la mateixa fauna salvatge del nostre país.

En aquest sentit, aquests danys estan posant al límit la viabilitat de determinades explotacions des del punt de vista de la seva grandesa, però també des del punt de vista de la seva supervivència, especialment en determinats llocs del nostre territori.

Protegir els animals, evidentment; però també el conreu i la ramaderia és una prioritat per al Govern de la Generalitat; les tres coses: protegir la fauna, protegir el conreu i protegir la ramaderia del nostre país. És compatible aquesta acció? Sense cap mena de dubte, sí. Com? Amb una paraula molt concreta i molt complexa, que es diu «gestió». Hem de gestionar una cosa que fa molts anys que no es gestionava.

Per actuar eficientment, què hem de fer? Primer, conèixer el que passa. I què passa? Doncs que, en aquest sentit, hi ha un problema de sanitat animal. Vostè hi ha fet referència. Si nosaltres volem tenir qualitat en les nostres explotacions hem de tenir sanitat animal garantida, no només de la ramaderia, sinó també de la mateixa fauna salvatge, cosa que en aquests moments no podem garantir per aquesta manca de gestió. Per tant, també hi ha una amenaça per les mateixes espècies de fauna salvatge en aquest sentit, no?

Què tenim? Què coneixem? Doncs, que hi ha una sèrie de danys per espècies protegides, que estan segu-

rament en aquest cas molt concretades en el territori –el voltor comú, el flamenc, l'ós, etcètera–, que tenen plans específics, que han donat bons resultats, però que hem d'incrementar encara més aquesta eficiència per intentar buscar major efectivitat en els nostres plans. Però també tenim danys per espècies cinegètiques, que aquestes afecten a tot el territori, com vostè ha dit, incloses les ciutats. I, per tant, nosaltres ens hem proposat –el senglar, el conill, el cérvol, la daina, el tudó, etcètera– intentar buscar actituds, accions, planejaments, que puguin permetre fer una efectiva lluita contra això. Aquí tenim una sèrie d'aspectes que també s'han de tenir molt en compte: les espècies s'han multiplicat per 7, per exemple, en els senglars i per 11 en el tema dels conills. I això és una cosa que nosaltres hem d'intentar evitar, no?

Hi ha també una titularitat cinegètica privada, que passa del 86 per cent del territori, on la Generalitat té facultats limitades. Per tant, hem de buscar les maneres i les normatives per fer possible que això no sigui tan greu per al nostre sector.

Hem intentat i farem, davant d'aquesta legislació obsoleta, plans territorials específics de control, reformar la Llei de caça, per buscar, amb la complicitat del sector, aquesta capacitat de lluitar contra aquest dany, que en aquests moments és una amenaça per a les nostres explotacions, però també per a la nostra fauna.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya.

Pregunta

al Govern sobre el Centre de Seguretat de la Informació de Catalunya (tram. 310-00175/10)

La formula l'il·lustre senyor Ferran Pedret, del Grup Parlamentari Socialista.

Ferran Pedret i Santos

Senyor conseller, és amb preocupació, amb profunda preocupació, que li he de preguntar quina de les funcions encomanades al centre Cесicat o quins dels serveis que aquest centre ofereix creu que inclou la monitorització de les activitats i les opinions de ciutadans, periodistes i moviments socials.

I és també amb profunda congoixa que li he de preguntar si pot explicar a aquest Parlament què és Cerberus.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Senyor diputat, el Cесicat, per al qual el Govern, doncs, té una especial atenció, és un òrgan destinat a executar les polítiques públiques de

seguretat en el camp de la informàtica i de la societat de la informació; funcions definides en el Pla de seguretat de la informació de Catalunya i que estableixen molt clarament que els objectius d'aquesta entitat són establir i executar una estratègia pròpia de seguretat en el camp de les tecnologies de la informació i la comunicació, donar suport a la protecció de les infraestructures crítiques nacionals, promoure teixit empresarial sòlid en seguretat en el camp de les TIC i incrementar la confiança i protecció de la ciutadania catalana en la societat de la informació. Aquestes funcions s'estan executant amb plena correcció.

I no sé què és el que m'ha preguntat, perquè no conec aquest organisme a què vostè feia referència ara.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

(Remor de veus.)

Ferran Pedret i Santos

Senyor conseller...

La presidenta

Un moment... –un moment, un moment. (Pausa.) Ja pot seguir.

Ferran Pedret i Santos

Senyor conseller, no ha respost a aquest diputat. El que sí que és veritat és que li paren una especial atenció al Cесicat, perquè en un context de contenció de les despeses el pressupost del Cесicat augmenta un 434,87 per cent, amb un increment de l'aportació pública del 95,63 per cent.

Vostè, pot desmentir en aquest Parlament que s'hagi estudiat la possibilitat d'instalar un programari espia als telèfons mòbils de càrrecs públics o de ciutadans, anomenat Cerberus, per a la monitorització dels continguts que aquests ciutadans o càrrecs públics transmeten? Pot desmentir que efectivament s'hagi instal·lat en telèfons de càrrecs públics o de ciutadans?

Vostè, quin risc o amenaça creu que justificava la monitorització general de periodistes, ciutadans i moviments socials, o la investigació de dades personals, més enllà de les aparegudes a les xarxes socials? Quins preceptes legals creu que emparen aquesta activitat del Cесicat?

Les dades recollides sobre opinions i preferències polítiques o ideològiques s'han incorporat en alguna base de dades? Aquesta base de dades té algun marc legal que l'empari? Està controlada per l'Agència Catalana de Protecció de Dades? Per què aquesta monitorització no l'ha feta la Unitat d'informació dels Mossos d'Esquadra?

Pot contestar aquestes preguntes? Segueix sostenint que cal anar fins a on la llei permeti i una mica més enllà?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Felip Puig.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Pel que fa a l'increment del pressupost, haig de suposar que al Cесicat –per cert, que es va crear quan vostès governaven–, doncs, no li deurien donar massa suport per fer el que havia de fer. Potser és aquí on hi ha, doncs... Ara, això sí, ens ho prenen seriosament. Vostès creen una fundació, un centre, i no l'activen ni el posen en marxa ni el doten pressupostàriament, no?

Deixi'm que li digui, de totes maneres, que parlem de coses serioses. El Cесicat en els darrers mesos ha analitzat més de 2.200 plataformes tecnològiques de la Generalitat de Catalunya; 3.100 plataformes tecnològiques de cinc-centes entitats del món local per donar-hi seguretat en matèria de prevenció; ha participat en la definició de més de 66 projectes estratègics que requerien una anàlisi i un requeriment de seguretat i control en aquest sentit; en les activitats de detecció i protecció, *només* ha detectat –*només*– 55.800.000 alertes de seguretat en atacs informàtics en els quals, doncs, han requerit l'aplicació de contramesures adients per protegir els seus actius; o el Cесicat ha gestionat un total de 1.760 incidents de seguretat, els quals, doncs, afectaven empreses, ciutadans, la Generalitat de Catalunya o els centres de recerca i d'Administració local, o s'han realitzat 85 auditories en compliment del marc normatiu imposat.

Li haig de dir que el Cесicat actua en coordinació, evidentment, amb la policia del país, i, en aquest sentit, actua sota els criteris que, en matèria de seguretat pública i ciutadana, impulsa el mateix Cos dels Mossos d'Esquadra.

I li haig de dir que em sento absolutament consternat que informacions que apareixen, sense cap crèdit, en confidencials que corren per la xarxa portin peu al fet que vostès facin preguntes al Parlament.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les beques menjador.

Pregunta

al Govern sobre les beques de menjador (tram. 310-00176/10)

La formula la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere, del Grup Parlamentari Socialista.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Molt bé. Moltes gràcies, presidenta. (*Remor de veus.*) Consellera, avui, que és el Dia...

La presidenta

Senyora diputada, esperi un segon. (*Pausa.*)

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

D'acord. Li deia a la consellera que avui, que és el Dia de la Infància, ens permetem recordar unes paraules que de ben segur vostè i tothom en aquesta cambra comparteixen, que ens dirigia ahir el president de l'Associació de Pediatria de Catalunya, que ens deia que el combat contra la pobresa infantil és una cosa de mínims, de consens de tot. I, per tant, les preguntes són prèvies per poder començar a parlar.

Vostè creu que Catalunya té el suficient desenvolupament i autogovern per poder garantir les beques menjador a tots aquells nens i nenes que ho necessitin? I vostè creu que el seu departament té la capacitat de gestió per fer-ho de manera mínimament eficient i diligent?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Senyora diputada, com vostè sap, aquest és un tema prioritari per al nostre departament. És un tema pel qual nosaltres hem pres diverses accions que calia en aquest àmbit: des d'analitzar detingudament els contractes amb cada consell comarcal i la justificació dels atorgaments de beques per conèixer-ne els criteris, que ens va permetre veure que eren molt dispars; i, per tant, que calia homogeneïtzar els criteris, sobretot, de renda, per poder ser equitatiu; l'elaboració d'un protocol, que vam anunciar aquest estiu i que així es va fer, per detectar els casos de severitat, si és que..., quan apareixien, i poder-hi actuar al més aviat possible; l'increment que hem fet de les beques; el desplaçament de beques que no eren obligatòries però que es feien i a les quals s'ha introduït l'aportació de les famílies per poder atendre amb més profunditat les de caràcter social.

Per tant, nosaltres estem aplicant el màxim. El que sí que és veritat és que hi ha alguna llei d'àmbit estatal que no hem trobat el suport suficient per ser modificada, per alliberar-nos crèdit per poder destinar a allò social. Continuarem intentant-ho.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Rocío Martínez-Sampere Rodrigo

Però és que no sé si fem prou amb intentar-ho, consellera, perquè les dificultats són òbvies, que vostès tenen Madrid a la boca cada minut.

També, però, li estàvem fent una altra sèrie de preguntes. A l'últim pressupost –abans que vostès entressin a governar– es dedicaven 42 milions d'euros a les beques menjador; en aquests moments vostè en destina 34, amb un augment de necessitats que jo crec que és més que evident. Els pares i mares, la FAPAC, tots

els ajuntaments i els consells comarcals li estan dient que hi ha més d'un 43 per cent de beques denegades. Per tant, tots aquests protocols, consellera..., estem a 20 de novembre, hauria d'estar tot això resolt en termes de gestió. No pot ser que aquest Govern estigui amb pròrroga contínua, i, a més a més, que és el més greu, se salti vostè un mandat parlamentari d'aquest Parlament de Catalunya que diu que el Govern garantirà les beques menjador a tots aquells alumnes que ho necessitin.

I jo insisteixo, consellera: vostè complirà aquest mandat democràtic, sí o no? Com ho farà i quan? Perquè, hi insisteixo, ja anem tard i no fem prou amb el fet d'intentar-ho.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Senyora diputada, si la seva referència és una punta d'increment en un curs, no en un pressupost, perquè es va distribuir en dues anualitats aquesta punta pressupostària coneguda per «beques Montilla», en època preelectoral, és veritat que nosaltres..., ja li ho explicarem, tindrè l'oportunitat d'explicar com queda el pressupost.

El que sí que li puc dir és que quan nosaltres hem intentat, aquí i a Madrid, alliberar crèdit per poder ampliar el social no hem trobat la seva ajuda. Amb tot, jo li demano que no parli de 43 per cent de beques denegades. Perquè vostès agafen això dels mitjans, i és veritat que la FAPAC va parlar d'aquesta xifra. I nosaltres vam escriure immediatament a la FAPAC que ens digués nom i cognom d'aquests alumnes. I ho vam escriure el 15..., el 14, el 15, i no se'ns donen les dades i ens diuen que les tindrem més endavant.

Sap per què? Perquè la denegació –la denegació–, si l'ha feta cada consell comarcal, ens l'ha d'enviar; i als que ens l'han enviada, que ja són més del 30 per cent, els que ja ens l'han enviada, els hem assignat, si estaven per sota del nivell que havíem acordat amb caràcter homogeni, la partida suficient.

Per tant, sí que ens podem mantenir, amb les dades a la mà, no amb retòrica –amb les dades a la mà–, afirmant que tota situació severa serà...

La presidenta

Senyora consellera...

La consellera d'ensenyament

...evidentment atesa.

La presidenta

La pregunta següent és sobre les sentències que obliguen a retornar les pagues extraordinàries als funcionaris de l'Administració de justícia.

Pregunta

al Govern sobre les sentències que obliguen a retornar les pagues extraordinàries als funcionaris de l'Administració de justícia (tram. 310-00169/10)

La formula la il·lustre senyora Carmen de Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Carmen de Rivera i Pla

Gracias, presidenta. *Conseller* Gordó, últimamente han salido sentencias que dan la razón a los funcionarios sobre el recorte de las pagas extras. Aquí en Cataluña está pendiente de resolución el contencioso administrativo interpuesto por los sindicatos CSIF-STAJ por la reducción de las pagas extras que se han hecho por parte de la Generalitat, atribuyéndose competencias que no tiene, puesto que estos sueldos están recogidos en la Ley de presupuestos del Estado, y haciendo a la vez un fraude de ley al descontar los complementos hasta llegar a la totalidad de la paga extra.

Nuestra pregunta es: ¿piensan ustedes rectificar y pagar la extra completa a estos funcionarios?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Gràcies, senyora presidenta. President, membres del Govern, senyores i senyors diputats... Senyora diputada, el Govern ha de complir el que diuen les normes, i per això, doncs, hi ha hagut una reducció del que seria l'equivalent a una paga extra, i, evidentment, ha de complir les sentències judicials que hi hagin. Però fins ara només hi ha hagut una sentència judicial, en concret d'enguany, del dia... –li ho diré– 11 d'abril del 2013, i en aquesta sentència justament el que fa el jutge del tribunal contenciós administratiu és donar la raó a la Generalitat. Per tant, hem complert la norma i complirem la sentència, i en aquest cas la sentència ens és favorable.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Carmen de Rivera i Pla

Conseller, yo le he hablado de una sentencia que está pendiente. Esta sentencia llegará. Por eso ya le avanzamos que nosotros, para el presupuesto del 2014, les instaremos mediante *esmena* a hacer la correspondiente previsión. Porque se da la circunstancia –y entendemos que esto prosperará– que los funcionarios de justicia de los cuerpos nacionales son los únicos funcionarios de toda España que no van a cobrar paga en Navidad, la paga de Navidad. Que no es una paga extraordinaria, *conseller*, que es salario; es una mensualidad que va prorrateada en los doce meses.

Pero se da la circunstancia también de que estos funcionarios están doblemente discriminados, puesto que a estos funcionarios, precisamente por ese teje maneje o fraude de ley que se ha hecho, se les recorta más que lo que se les está recortando a los de la función pública de la Generalitat; se da la circunstancia de que a estos funcionarios se les recorta un 1,4 por ciento más de salario, con relación a los funcionarios de la función pública de la Generalitat.

Por todo ello, *conseller*, como mínimo –como mínimo–, además de prever esta devolución, ¿qué se va a hacer para compensar esta discriminación?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Justícia.

El conseller de Justícia

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, nosaltres el que hem fet, ho torno a dir, és complir el que diu la norma. I si un dia hi ha una sentència..., que em deia vostè que aviat hi hauria una sentència; jo espero que les sentències del futur vostè no les pugui saber. Jo no les sé, i espero que vostè tampoc les sàpiga, perquè seria bo no saber-ho. Tot i així, què és el que farem nosaltres? Ara s'estan debatent els pressupostos del 2014. Vostè mateixa ha dit que presentaran algunes esmenes. Doncs, el que haurà de fer el Govern és complir allò que diguin els pressupostos del 2014.

I, evidentment, també haurem de complir una cosa que es va aprovar en aquest Parlament –i aquest Parlament és sobirà–, que diu textualment: «El Parlament de Catalunya insta el Govern a garantir la paga extraordinària dels treballadors públics del 2014, una vegada rebuda la compensació de l'Estat espanyol de l'impost sobre les entitats financeres que operen a Catalunya.» Esperem que realment això sigui així, esperem que no calgui retallar res a cap treballador públic, ni de l'Administració de justícia ni de cap altre àmbit, i, evidentment, nosaltres, li ho torno a dir, complirem el que diu la llei i complirem les sentències que pugui haver-hi.

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'adequació de les beques de menjador a les necessitats reals.

Pregunta

al Govern sobre l'adequació de les beques de menjador a les necessitats reals (tram. 310-00170/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, honorable presidenta. Honorable consellera, el nostre grup parlamentari vol preguntar sobre una de les partides probablement més importants

que hi han en el pressupost, en el Projecte de Llei de pressupostos que avui començarem a debatre en aquest Parlament, que és la de beques menjador. Ha estat una partida, un concepte que ha estat tradicionalment utilitzat des d'un punt de vista de conciliació de la vida laboral i familiar, però que a ningú se li escapa que els darrers anys també és un instrument molt útil, molt potent, per combatre la pobresa infantil i lluitar a favor de la inclusió social en el nostre país. Ahir mateix ens ho reclamaven des de la Societat de Pediatria, des de Càritas, des de moltes entitats que utilitzen aquest mecanisme, i que, a més a més, el dotéssim de forma correcta.

En aquesta cambra parlamentària s'han presentat i s'han debatut diferents propostes en aquesta matèria, algunes del nostre grup parlamentari i altres d'Iniciativa, altres d'altres grups, que s'han aprovat amb un ampli suport. Una d'elles, per exemple, és l'impuls d'un protocol per detectar alumnes en perill de malnutrició, que es va aprovar en aquesta cambra. També un mecanisme de transparència per poder conèixer fins a quin punt allò que són les necessitats s'adequa al pressupost del departament. També per avaluar de forma sistemàtica aquests mecanismes per part de l'Administració, per intentar arribar a aquells alumnes que no poden ni tan sols assumir els seus pares la part que els pertoca de la beca menjador. I, per tant, hem presentat i aprovat un munt d'iniciatives.

Però indubtablement la més important és la que varem aprovar fa justament algunes setmanes, en la qual demanàvem ni més ni menys al Govern que prioritzés aquest concepte i que a través d'una partida oberta, ampliable, hi hagués una atenció i, per tant, que ens ajustéssim a les necessitats reals dels alumnes del nostre país; en definitiva, que cap infant del nostre país es quedés sense una beca menjador per qüestions pressupostàries.

Nosaltres volem saber avui el compliment d'aquest mandat parlamentari en aquest pressupost i per part de la seva conselleria.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Certament, aquesta és una prioritat en aquest pressupost, i ho ha estat al llarg d'aquest curs, i a més a més pensem que estem tenint els mecanismes per poder fer quelcom que estava pendent a Catalunya, que era el repartiment equitatiu d'aquests ajuts. I aquest és un fet singular, perquè pensi que a tot l'Estat hi han dificultats, i tots ho sabem: a València han disminuït en dos mil el nombre de beques, Astúries l'ha incrementat però en un 1,04 –nosaltres l'incrementem un 5,5–, Madrid ha rebaixat un 28 per cent el pressupost dedicat a beques –ho dic perquè després hi han grups que s'apunten a determinades crítiques– i Galícia, no cal dir-ho, ha fet un nou

model amb què ha incrementat un 40 per cent el preu de la beca.

Nosaltres en mantenim el preu. Fem equitatius els criteris de repartiment. Aquesta dotació serà la més alta, en un any pressupostari, que hi haurà hagut els darrers anys, en molts anys, perquè estarà íntegrament aplicat al 14. I a més a més ja podem dir que, havent rebut un 30 per cent de les propostes dels consells comarcals, hem acordat amb els consells que –permeti'm que li ho llegeixi– «aquells alumnes que la seva renda familiar no superi l'índex de renda de suficiència, l'IRSC, incrementat en mil euros per cada membre de la unitat familiar, serà benefactor de beca». Per tant, fixin-se que a vegades hi han entitats –Creu Roja, Càritas– que col·laboren, ajuntaments que col·laboren, i que agafen l'IPREM com a referència; nosaltres agafem l'IRSC, i ens posem en un nivell amb què garantim quelcom que no s'havia garantit mai.

Per tant, tindrem un criteri homogeni enguany, que, com que els consells comarcals ja els havien adjudicat sense aquesta equitat, requereix aquest reajustament per part del departament quan diuen que hi han beques denegades, i per a l'any que ve aquest i el criteri social ens garantiran l'equitat final. Perquè moltes de les denegades no formen part dels criteris, sempre hi ha beques denegades si no compleixes o et passes del llindar previst. Per tant, el que hem de veure és quin llindar fixem, l'hem acordat, i sobre aquell llindar s'afegiran els recursos que calguin perquè es puguin complir amb tothom. Per tant, serà l'any que hi haurà hagut...

La presidenta

Senyora....

La consellera d'Ensenyament

...una dotació més alta... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a la consellera i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Senyor Bosch...

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorable consellera, nosaltres li demanem que lideri, li demanem que vostè tingui un paper capdavanter, que estem convençuts que el tindrà, perquè a més a més ha estat responsable, a banda d'Ensenyament, també de Benestar, i que prioritzem aquest aspecte per tal de donar compliment a allò que comentava: la prioritat suplementària. Entenem també que la prioritat del Govern serà aquesta, d'aconseguir aquest objectiu: que cap infant del nostre país amb necessitats es pugui quedar sense beca menjador. Em sembla que és un objectiu que avui precisament, que és el Dia Internacional de la Infància, està bé que el procurem tots plegats.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el risc de pèrdua dels ajuts del Fons europeu agrícola de desenvolupament rural.

Pregunta

al Govern sobre el risc de pèrdua dels ajuts del Fons europeu agrícola de desenvolupament rural (tram. 310-00171/10)

La formula l'il·lustríssim senyor Dionís Guiteras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Dionís Guiteras i Rubio

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, tenir un sector econòmic potent, dinamitzador del territori, capaç de facturar 18.000 milions d'euros l'any, crear ocupació i, a més a més, que ens és útil per equilibrar les nostres balances comercials, de poc ens pot ser útil i d'utilitat quan qui decideix i marca el terreny de joc és el Govern espanyol, amb el seu ministre, el senyor Arias Cañete, al capdavant. Per mi –perdoni'm la metàfora–, és com posar la guilla a guardar el corral.

Un estat que, com ja va passar l'any passat, des de Brussel·les se l'ha instat a guardar i a vigilar que no es perdin fons Feader, que això ha passat ja en diversos programes regionals. No s'han consumit aquests fons en dos anys, i això posa en risc el que ja va passar, que és que van haver de retornar 67 milions d'euros a Brussel·les, que en realitat representen uns 134 milions d'euros, perquè això són diners cofinançats. Aquests diners s'han perdut per al sector i fan que tota aquesta potència que pot tenir-la, aquest sector, doncs, es perdi i es malbaratin recursos. Per corregir-ho, al ministeri espanyol no se li ha acudit cap altra idea brillant com és renacionalitzar la PAC i renacionalitzar el PDR. Sense comentaris.

Un govern que castiga també un sector tan important com és el sector de la flor i la planta ornamental. A vegades pensem en l'alimentació del cos, i també crec que és important pensar en l'alimentació de l'ànima i dels sentits, que és el que fa comprar flors i posar-hi plantes. Un sector que està absolutament castigat perquè el seu principal client són les administracions públiques, i a més a més, amb aquesta crisi de poca inversió i de crisi econòmica general de consum, fa que ni les floristeries puguin vendre. Per tant..., també a l'Estat espanyol no se li ha acudit res més que apujar l'IVA i passar del 7 al 21 per cent, i països com França o, per exemple, Holanda, que són importants en aquest sector, que també volien aplicar aquest augment d'IVA, l'únic que han fet ha sigut corregir, veure el greu error que suposava per al sector.

Conseller, què pensen fer el seu Govern i vostè mateix per defensar els interessos del sector agrari català, i especialment el del sector de la flor i la planta ornamental, perquè no ens els enfonsin encara més i per-

què siguin el que han de ser, una eina potent per dinamitzar l'economia del territori?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Josep Maria Pelegrí, conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural.

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, li agraeixo que em faci aquesta pregunta amb aquestes dos orientacions: una sobre pèrdua de fons Feader de diversos programes regionals i l'altra sobre la flor i la planta ornamental.

En el primer àmbit de la seva pregunta, nosaltres vam copsar des de Catalunya, fa molts mesos –molts mesos–, que hi hauria algunes comunitats autònomes que perdrien fons per no haver tingut la capacitat de finançament o de complementar el finançament que estava previst així. I vam instar el ministeri, i davant de conferències sectorials, amb una certa tensió, com vostè pot entendre, d'altres comunitats autònomes, quan acusàvem que no havien estat capaços d'assolir els fons que es tenien destinats..., doncs, volíem intentar recuperar aquesta posició.

Una petició que tenia dos objectius, el primer segur que li sorprendrà, que és que l'Estat espanyol no perdés fons europeus, treballar perquè l'Estat espanyol no perdi fons europeus; però hi havia un segon rerefons, que era que Catalunya, d'acord amb la negociació que es va fer l'any 2006 per al període de programació 2007-2013, pogués recuperar part dels fons que havia perdut. Li ho comunico: Catalunya va perdre el 31 per cent d'aquests fons els anys 2006-2007, els va perdre, i ara podíem tenir oportunitat de tornar-los a recuperar, cosa que òbviament no se'ns ha permès, no?

Evidentment, aquestes accions no van tenir resultats, cap comunitat autònoma va reconèixer que podia perdre fons; ara es demostra exactament tot el contrari. Com? Doncs, el dia 12 de novembre vaig rebre una carta del ministre en què em traslladava una carta del comissari europeu, en la qual posa noms i cognoms a les comunitats autònomes de l'Estat espanyol que estan en risc de perdre fons europeus, i amb la impossibilitat que poguéssim recuperar nosaltres..., i, per tant, corregir aquesta actuació per fer possible la recuperació, com deia, d'aquest fons que vam perdre els anys 2006-2007 per a aquest període de programació. Llastimosament no hi som a temps, no hi som a temps per a recuperar res, el període de programació s'ha acabat i, per tant, no podem fer res en aquest sentit.

Què hem fet? Garantir que en el proper període de programació, 2014-2020, això sigui impossible de poder produir-se. Per tant, hi haurà possibilitats de traspass de fons per a aquelles comunitats autònomes que de manera irresponsable no hagin estat capaces de gestionar els seus fons.

I, finalment, el tema de la flor i la planta ornamental. L'any 2012, juliol de 2012, petició meva perquè hi hagi una anul·lació, una rectificació, una correcció sobre l'IVA de la flor i la planta ornamental. Resposta del ministre, el desembre del 2012: «Lamentablemente, los compromisos de España con sus socios comunitarios impiden a día de hoy acceder a una mayor flexibilización.» Com vostè ha dit després, els fets i els temps; per tant, deixar passar temps o, en tot cas, treballar el temps ens dóna la raó. Altres estats han rectificat...

La presidenta

Conseller...

El conseller d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

...espero que també l'Estat espanyol.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la venda d'habitatges públics de la Generalitat.

Pregunta

al Govern sobre la venda d'habitatges públics de la Generalitat (tram. 310-00177/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, presidenta. Bon dia, conseller. Fa una estona que l'he escoltat per ràdio quan, a pregunta del senyor Basté a RAC1, li ha preguntat per la pregunta que jo li faria, i la seva resposta ha sigut: «No acceptaré cap lliçó del PP en política d'habitatge.»

Honorable conseller, no he vingut a donar lliçons a ningú, he vingut a preguntar-li, en nom del meu grup parlamentari, quin és el capteniment envers la venda dels catorze mil pisos socials públics de la Generalitat que vostè va anunciar ahir, va fer una setmana.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputada, bé, en primer lloc, no sé a quin anunci es refereix, perquè a mi no em consta que el Govern hagi fet cap anunci en els termes en què vostè descriu.

En segon lloc, el que sí que li puc afirmar amb tota claredat és que em sorprèn –em sorprèn– que el Grup

Parlamentari Popular em formuli aquesta pregunta. Potser algun altre diputat amb els papers més molls o més imprecisos s'ho podria permetre, però vostès haurien de saber –i crec que ho saben perfectament– quina és, per exemple, la comunitat autònoma que en el conjunt de l'Estat ha fet polítiques d'aquestes magnituds i d'aquesta envergadura que vostè ara ens pregunta. La comunitat autònoma de Madrid, campiona, per exemple, en polítiques de venda d'habitatge: 2.900 habitatges venuts, 201 milions d'euros ingressats.

Quin és també el capteniment en aquest sentit que fa possible que el Govern de la Generalitat ara fem polítiques de promoció d'habitatge? Entre d'altres coses, les fem prioritzant el fet de protegir els ciutadans que estiguin en risc de perdre el seu habitatge, malgrat –que vostè ho sap perfectament– la retirada de l'Estat amb relació al suport a aquest tipus de polítiques. Sap quant invertia l'Estat espanyol a Catalunya l'any 2009 en polítiques d'habitatge? 131 milions. Sap quant invertia ara en aquests moments? 6,4 milions. Una pèrdua del 94 per cent. En aquest sentit, li puc confirmar que, efectivament, el Govern estem determinats a fer possible la dinamització o la mobilització de tots els nostres actius –de tots els nostres actius– per protegir, per prevenir, per garantir el sosteniment de l'estat del benestar i el manteniment de les polítiques.

Des del meu departament li hem explicat en seu parlamentària reiteradament que les polítiques d'habitatge i les polítiques de mobilitat han de ser la prioritat i, en conseqüència, qualsevol actiu que venguem i que mobilitzem serà per servir aquestes necessitats.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, la il·lustre senyora diputada.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, crec que la sessió de control és per al control del Govern de la Generalitat no per al control de Madrid.

I, en segona qüestió, miri, conseller, això és *La Vanguardia*, aquí hi ha una pàgina sencera: «El Govern quiere construir viviendas ya con la venta de pisos de Incasòl.»

No l'entenc, no el puc comprendre. Com pot ser que vostè i el Govern, i Esquerra Republicana dissimuladament, vulguin vendre el patrimoni social de catorze mil «vivendes» de Catalunya? Com poden pretendre vendre actius que són patrimoni públic? (*Remor de veus.*) Vostè, conseller, diu que la venda dels catorze mil habitatges...

La presidenta

Un moment..., senyora diputada, disculpi –disculpi–, esperi que hi hagi més silenci. (*Pausa.*) Ja pot continuar.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies. Per què s'ha de vendre el que ja té? A un inversor? A un fons inversor xinès potser, conseller? I els catalans què, que ens donin pel sac? No, conseller, l'obra social... (*remor de veus*), no, conseller, l'obra social primer per als catalans.

I jo li pregunto: vostès, senyors del Govern, què són, socials o antisocials? Perquè, conseller, permeti'm que li recordi que, malauradament, som el país que més patim i hem patit desnonaments, més dacions en pagament, més persones a l'atur, més exclusió social, més sense sostre, més adversitats familiars i persones que han perdut la vida en veure que perdien el seu habitatge. No, conseller, vostè no pot especular amb la venda d'habitatges públics. Vostè no pot malvendre el que és de tots. Vostè no pot vendre catorze mil habitatges per equilibrar uns pressupostos o per ajustar un dèficit.

Jo li pregunto: no té res més per aconseguir 2.300 milions pressupostats acordats amb Esquerra Republicana que vendre's habitatges socials? Aquesta és la nova política social del Govern de Convergència?

Miri, conseller, amb sinceritat, busqui i remeni, que trobarà. En dotacions per al procés separatista, en «vivendes» que té vostè també en els polígons industrials, en subvencions milionàries i molt probablement a les ITV, però no es vengui...

La presidenta

Senyora diputada, se li ha acabat el temps.

M. Dolors Montserrat i Culleré

...gràcies– habitatges socials, que és el patrimoni de tots i un dret fonamental de tots els catalans...

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies. Il·lustre diputada, la seva capacitat de sorprendre'm veig que és inesgotable, ja només li falta treure la «sapatilla» després d'aquestes expressions que fa servir aquí... (*rialles*) i per homologar-se, eh?, a altres espais polítics que a vegades vostès tant critiquen i lamenten el que fan.

Bé. En tot cas, jo el que li puc dir és que estem determinats a fer possible el sosteniment de l'estat del benestar, a evitar el col·lapse del Govern de la Generalitat de Catalunya i de les seves polítiques. I en aquests moments han coincidit la necessitat d'activar tots els actius que siguin disponibles per servir aquest objectiu i alhora, també, mobilitzar actius que actualment estan immobilitzats.

Pensi vostè, per exemple, que tenim prop de set-cents habitatges que en aquests moments ocupen llogaters

de fa més de deu anys i que estan cansats de demanar-nos que els el venguem. Amb aquests ingressos, evidentment, podem fer noves polítiques d'habitatge. O tenim prop de 1.500 habitatges que estan sobre sòl de l'Incasòl i que en un moment donat podem, doncs, mantenir...

La presidenta

Senyor conseller, se li ha acabat el temps.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Gràcies.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre la politització de l'educació pública.

Pregunta

al Govern sobre la politització de l'educació pública (tram. 310-00178/10)

La formula la il·lustre senyora María José García Cuevas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera d'Ensenyament*, ha emezado el curso y sigue habiendo pancartas y símbolos políticos en los colegios. ¿Va a actuar usted eficazmente para erradicar símbolos, pancartas y cualquier adoctrinamiento político de la escuela catalana?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau, *consellera d'Ensenyament*.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, aquesta setmana s'aprovarà, sembla, la LOMCE al Congrés. Resulta que vostès estan tan preocupats per la politització i l'adoctrinament que han tret l'Educació per la ciutadania, per exemple, una llei que es va dir que es feia per espanyolitzar els catalans. I ara a vostè li preocupa una pancarta que diu «Escola catalana ara i sempre»? Doncs, miri, és el que diu l'Estatut.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

María José García Cuevas

Gracias, presidenta. Honorable *consellera* Rigau, en julio usted aseguró en sede parlamentaria que el curso se iniciaría sin pancartas políticas ni banderas sepa-

ratistas, pero usted no ha cumplido. Mire, pancartas políticas en el Frigolet, de Porqueres, que, por cierto, mantiene su estelada. Mire, la quitaron de la fachada y la colocaron junto a la valla del colegio, un actitud muy leal. Mire, *consellera*, en el instituto de Vic, esteladas. Mire, el colegio público de Mieres, esteladas. El instituto de Vic, esteladas.

Una posibilidad es que usted no sepa lo que está pasando, otra que le dé igual, otra que incluso lo avale. Usted no lo aclarará porque hasta ahora su actuación y sus declaraciones son insuficientes. Hace un mes nos contestó por escrito que para usted la única bandera catalana es la *senyera* i que es la que debe ocupar el lugar preeminente en los edificios públicos. Pues, mire, en un examen usted habría suspendido, bien por desconocimiento o por olvido de la Constitución y de la ley de banderas. Mal ejemplo para los niños. Debería usted rectificar, porque, si no tiene muy clara la legalidad, ¿cómo la va usted a garantizar?

Mire, en Cataluña los niños tienen derecho a educarse sin banderas separatistas en el colegio, sin estar sometidos a propaganda política. Los niños tienen derecho a aprender las cosas como son, en libertad y sin coacción política alguna, ni a ellos ni a sus padres. Es su obligación constitucional como *consellera*, así como la de cualquier funcionario público, garantizar la objetividad y la imparcialidad de la educación, precisamente, por encima del ambiente y de los gustos del entorno. Ningún centro tiene derecho ni autonomía para hacer política ni para adoctrinar. Enseñar con neutralidad debe ser para los centros un valor democrático supremo. La imposición de una ideología a menores de edad aprovechando su escolarización obligatoria y desde un servicio público que pagamos todos, colocando a los padres o a los alumnos disidentes en la posición de protestar, si es que se atreven, es un abuso de poder fraudulento y antidemocrático que el Partido Popular denunciará siempre que lo detecte.

Corrija usted ya una de las consecuencias más lamentables del proyecto secesionista de Convergència i Unió, saque usted la política de las aulas y permita que nuestros menores aprendan la verdad, la lealtad y la legalidad, que maduren sus tendencias políticas sin que ningún profesor, director, AMPA o *consellera* los adoctrine desde el colegio.

Gracias.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyora Irene Rigau.

La consellera d'Ensenyament

Gràcies, senyora presidenta. A Catalunya hi ha més de quatre mil centres i, si en un angle d'aquell pati que és quasi un camp de futbol, de Porqueres, l'Ajuntament per la festa hi ha posat un pal amb una *senyera*, si aquest és el seu problema, si vostè m'ensenyà per una festa una *senyera* penjada en una finestra, li dema-

naré que guardi els diners que gasta en fotos i ens els passi per a beques menjador.

Escolti, sap què ha passat en aquest país? Sap que ha passat en aquest país? Que el seu partit ha negat fins i tot ara amb la LOMCE, que també ho vam demanar, que a tot l'Estat els alumnes tinguessin un cert coneixement del català, del gallec i de l'eusquera, que fessin de veritat una formació plural amb relació a la llengua. Sap què ens hem trobat cada vegada? Que hi ha més lectorats a l'estranger que a Espanya que ensenyen el català, que a les escoles oficials d'idiomes a l'Estat no ensenyen el català. I vostè ara pateix per una senyera penjada un dia de festa.

Vostè... –vostè..., vostè...– (*remor de veus*), sí, sí..., m'ha ensenyat una senyera... (*Persisteix la remor de veus.*)

La presidenta

Un moment, senyora consellera... –un moment, un moment. Senyors diputats, està responnent la consellera.

La consellera d'Ensenyament

Jo el que li demano és que agafi les orientacions d'inici de curs i veurà quines instruccions són les que es dona al Parlament. (*Veus de fons.*) Si allà, en una tela metàl·lica, una..., si això els fa mal als ulls, Déu meu, senyor, no hi ha res a dir.

La presidenta

Ha acabat de parlar? (*Pausa.*)

Passem a les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la visita institucional a Israel (tram. 317-00100/10)

La primera és sobre la situació política i social i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bé, bon dia, president. Conseller Vila, no ofengui la pobra sandàlia, que té molta dignitat.

La pregunta, president, és, un cop passada la visita a l'Estat d'Israel la passada setmana, ens agradaria abordar-la des d'una vessant profundament crítica: sap que jueus i palestins que conviuen amb nosaltres a Catalunya i moltíssimes entitats i col·lectius l'han criticada; perquè, d'entrada, ens costa entendre que visitar l'Estat que més ha vulnerat les resolucions de les Nacions Unides sigui un mirall o sigui positiu; ens costa entendre que reclamem la nostra llibertat a un estat que nega la del poble palestí. I ahir Aznar va demanar d'empresonar-lo a vostè i ens costa també entendre quan hi ha un estat, també, que empresona líders po-

lítics com Marwan Barghouti, vint anys pres, de l'esquerra palestina.

Altrament, a escassos setze quilòmetres del Mur de les Lamentacions que visitava hi ha altres murs: els de la separació, els de l'apartheid, els de la vergonya, els del patiment del poble palestí, enmig d'unes polítiques inenarrables i expansionistes de colonització i militarització inacceptables. També entenem que calia un gest imprescindible, més encara quan es visita un territori en conflicte. Sap que això ha provocat queixes, desassossecos i fortes crítiques. Però, en termes... –i aquesta és la pregunta–, en termes de drets humans, de resolució pacífica de conflictes, de missatge al món i de diplomàcia, per què cap gest cap al poble palestí i les seves autoritats?

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Sí, senyora presidenta. Senyor Fernández, aquest era un viatge que es va programar a Israel i no a un altre lloc i amb una finalitat molt concreta que era tot el tema de la innovació, la tecnologia, les universitats, la recerca, la ciència, per intentar-nos equiparar en el que puguem, perquè encara estem lluny d'ells, en el que és la capacitat de crear, doncs, empreses de fort contingut tecnològic. En això Israel està per davant nostre, amb una població més o menys equivalent a la nostra. Aquest era el motiu del viatge.

Com vostè comprendrà, si es focalitza un viatge en aquest sentit, el que es procura és que això tingui èxit. Si el viatge es fa d'una altra manera, ja és un altre tipus de viatge que no persegueix aquests objectius. Si jo volgués anar a la Xina, per exemple, no passaria per Taiwan. I si vaig a Israel, vaig a Israel. Cosa que no vol dir que jo tingui el màxim respecte per l'Autoritat Nacional Palestina i pel que signifiquen els palestins. Tant és així que, quan el president de l'Autoritat Nacional Palestina ve a Catalunya, jo el rebo amb els màxims honors, i, a més a més, amb molt temps per poder parlar de tot, i això em permet tenir un grau d'informació molt exacte de com estan les coses allà.

Però jo no vaig anar a Israel de mediador de res, vaig anar a promoure tecnologia, innovació, universitats, centres de recerca i producció científica. I si un dia he d'anar a Palestina, no passaré per Israel.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Sí, gràcies, president. Tres reflexions: l'informo que sí que va visitar Palestina, senyor president, perquè Jeru-

salem oriental, el mur de les lamentacions, són territoris palestins ocupats. I no ho diem nosaltres, ho diuen les resolucions de les Nacions Unides, i el context és important.

Dos, la vessant tecnològica d'I+D, econòmica, s'ha argumentat prou, però que jo sàpiga, Shimon Peres no és un agent immobiliari ni un investigador en I+D, és el president d'Israel.

I tres, com vostè bé ha dit, el juliol de 2011, si no ho recordo malament, Mahmud Abbas va venir a l'Estat espanyol, va visitar Madrid, i va tenir la deferència i el gest de viatjar cap a Catalunya, a visitar el nostre país, a entrevistar-se amb les seves institucions. És a dir, el context és fonamental, i més encara quan reclamem la nostra pròpia llibertat. Més encara, també, segurament, perquè hi ha un segon element –per a nosaltres el primer és el respecte al poble palestí–, que és també un respecte a la nostra pròpia societat, que durant molt de temps i durant molts anys ha treballat incansablement per una solució dialogada i pacífica en el conflicte àrab-israelià, que està profundament compromesa amb el poble palestí i que albira i aspira també a la nostra pròpia llibertat, però també a veure aviat una Palestina plenament lliure.

Hi ha gestos que poden malbaratar també tota aquesta cooperació,...

La presidenta

Senyor diputat...

David Fernández i Ramos

...que queda en anticooperació, finalment.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política i la formula l'illustre... (*Remor de veus.*) Ai, no..., perdó, president. (*Veus de fons.*) Sí... –sí, sí–, té la paraula el president...

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, vostè té raó en una cosa: és evident que allà hi ha un conflicte molt gran i que quan estàs a Jerusalem estàs en un lloc en què aquest conflicte és més evident que a cap altre lloc, fins i tot, del mateix Israel i de la mateixa Palestina. Això és evident. També vostè entendreà que no està a la meua mà resoldre això, desgraciadament, tant de bo que ho estigués!

Tercera cosa que li volia dir: vaig visitar el Museu de l'Holocaust. També de tant en tant aniria bé recordar això, no la visita meua, sinó el que significa l'holocaust, perquè, a vegades, quan posem el dit a l'ull a determinades coses, ens oblidem del patiment que hi ha darrere, de fa molt temps, i no parlo només de dècades, sinó, en algun cas, de segles.

I després li explicaré una altra cosa, també, si m'ho permet. Si jo em veig amb el president d'Israel, igual

que em veig amb el president de Palestina aquí, doncs, crec que tinc l'obligació d'intentar-ho i de fer-ho, si vaig en visita oficial en aquell país. Per cert, Shimon Peres, Premi Nobel de la Pau.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta de paralitzar l'economia catalana durant una setmana (tram. 317-00099/10)

I la formula l'illustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, la setmana passada, el cap de l'oposició..., aunque no ejerce de oposición, y es su socio de gobierno, el señor Junqueras, en Bruselas, en el corazón de la Unión Europea, se le ocurrió la brillante idea de decir que amenazaba –el señor Junqueras, en definitiva, el Gobierno y su socio– con paralizar la economía catalana y con hacer una huelga de una semana para perjudicar a los intereses de los catalanes y del conjunto de españoles. El señor Junqueras aclaraba esta semana que había pactado con quien correspondía, en unas declaraciones, esas –valga la redundancia– declaraciones en Bruselas.

Yo le pregunto, señor Mas, ¿autorizó –las autoriza usted– las palabras del señor Junqueras y semejante barbaridad dicha en la sede de la Unión Europea?, ¿o lo desautoriza usted, como hace el señor Duran i Lleida, diciendo que atentan contra los intereses de Cataluña –cosa que también piensa nuestro grupo– las declaraciones del señor Junqueras?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo ni autoritzo ni desautoritzo el cap d'un grup, que és un grup que no forma part dels membres estrictes del Govern. Ni els autoritzo ni els desautoritzo, perquè, si hagués de fer això respecte als grups parlamentaris, amb vostès m'hi passaria la vida, desautoritzant-los. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre... (*Veus de fons.*) Jo demano als convidats que s'abstinguin d'aplaudir. Té la paraula el diputat senyor Rivera.

Albert Rivera Díaz

Sí. Com a mínim no tenim ningú dient coses aquí darrere, avui...

La presidenta

Senyor Rivera...

Albert Rivera Díaz

...de Convergència. Señor Mas, una forma no sería ser hábil, pero desde luego evidente de no responder, porque usted no tiene la valentía de responder en este Parlamento y de desautorizar a quien le sostiene a usted en el Gobierno. Usted no tiene la valentía de decirle al señor Junqueras que tiene ideas de bombero. Usted no tiene la valentía en este Parlamento de decirle al señor Junqueras que perjudica a los intereses de Cataluña. Insisto: declaraciones del señor Duran i Lleida, de su federación, y del grupo parlamentario que también le da apoyo a usted.

Señor Mas, tenga usted lo que tiene que tener, que es valentía, y diga en este Parlamento que paralizar una semana la economía catalana, como amenaza para perjudicar los intereses de Cataluña y el conjunto de España es una barbaridad. Y si usted no lo dice, lo está autorizando, porque tiene el apoyo del señor Junqueras. Para los presupuestos que hoy debatimos, tiene el apoyo del señor Junqueras. Para hacer una consulta, básicamente, y el referéndum, que es lo único que les importa.

Señor Mas, quien está perjudicando los intereses de Cataluña son ustedes, con este tipo de gobierno, que no es un gobierno, es un comité de operaciones. Reúnanse y por lo menos pacten que estas cosas no se digan. Dan una imagen de Cataluña lamentable en el extranjero. Están dando una imagen, insisto, de república bananera. No podemos tener a un representante que apoya al Gobierno, que forma parte de esta cámara, diciendo que piensa hacer huelga y parar la economía catalana.

Y, entre otras cosas, no la puede paralizar porque ya está parada, señor Mas. La economía catalana ya está parada. Ustedes no la reactivan. Señor Mas, quien está en huelga es este Gobierno. Ustedes están en huelga y el señor Junqueras está en huelga, porque no gobiernan, sino que simplemente tienen un comité de operaciones para hacer un referéndum. No les importa nada más.

Les pido por enésima vez que dejen de decir barbaridades en la Unión Europea; que se dediquen a gobernar Cataluña y nuestras competencias. Y que, por favor, si usted no tiene la valentía de desautorizar, si no quieren gobernar Cataluña, que dejen paso –que dejen paso– a gente y a otros grupos parlamentarios que en esta cámara sí que queremos autorizar a los ciudadanos a que su Gobierno se preocupe por ellos.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, jo li ho reitero: això no és un tema de valentia o no. No té res a veure amb la valentia, això. És un tema de coherència. Jo no em dedico ni a autoritzar ni a desautoritzar el que diuen els presidents dels grups parlamentaris, ni el d'Esquerra Republicana ni el dels altres. Si en algun moment donat he de donar una opinió, la dono, i res més. Però no és un problema d'autoritzar o desautoritzar.

Puc trobar-me algun dia que hagi de desautoritzar un conseller o una consellera? Pot passar-me, són els membres del Govern. Espero que no em passi. Pot passar. Pot passar que, gairebé sempre, entre cometes, «autoritzi» el que fan, perquè em pugui semblar bé. Això no cal dir-ho, només, doncs, amb el dia a dia ja es pot notar, no? Per tant, senyor Rivera, aquest no és el tema.

Deixi'm dir-li una cosa, ja que vostè, doncs, posa el dit a l'ull a Esquerra Republicana, en aquest cas, no? Miri, el que jo valoro d'Esquerra Republicana en aquest moment és que estiguin posant l'èmfasi i l'esforç per aprovar uns pressupostos complicats. I lamento que vostès no ho facin. I entre declaracions, que n'hi ha moltes cada dia, de tota mena, i capacitat de fer la feina que s'ha de fer, i de fer els deures quan s'han de fer, i de fer avançar el país, i de garantir polítiques socials i de garantir polítiques públiques, jo em quedo amb això. Em quedo amb la seriositat d'aquells que ajuden que això vagi endavant. I no amb aquells que aprofiten qualsevol declaració, la que sigui, per intentar furgar i posar el dit a l'ull des d'una òptica estrictament partidista.

Vostè, quan fa aquesta pregunta, no pensa en Catalunya, vostè només està pensant en els seus interessos electorals. Per això sempre acaba les seves preguntes dient: «A veure quan vostès marxen.» I jo sempre li dic: «A veure quan vostès guanyen les eleccions.» I aleshores tindran la legitimitat per governar, però no abans, senyor Rivera. Això s'ho han de guanyar, i, a hores d'ara, això vostès encara no s'ho han guanyat.

Per cert, sobre això que l'economia catalana està parada, ja no li contestaré amb paraules meves: el ministre d'Hisenda, senyor Montoro, diu que «qui traurà Espanya de la crisi és Catalunya». No ho diu el Govern de la Generalitat, ho diu el senyor Montoro, que en aquest sentit no deu ser sospitos.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les privatitzacions previstes en els pressupostos de la Generalitat per al 2014 (tram. 317-00101/10)

La formula l'il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Joan Herrera Torres

Gràcies, presidenta. Dues prèvies i una pregunta, president. La prèvia: mai hauria pensat que en el trentavuitè aniversari de la mort del dictador un expresident digués que es vol portar a presó per convocar una consulta –per convocar una consulta.

La segona reflexió: mai hauria pensat que la dignitat d'un poble es pogués defensar sense mirar la dignitat d'altres pobles. Ahir, a la franja de Gaza hi van haver sis bombardejos. I la dignitat d'aquest poble es construeix mirant la dignitat d'altres pobles que pateixen l'ocupació durant dècades, i no des de la ignorància, l'oblit o el menyspreu d'allò que succeeix a altres llocs.

I vaig a la pregunta, president, i és una pregunta sobre pressupostos i sobre ingressos. L'any passat vam tenir pressupostos però no els vam poder discutir. Ara hi ha uns tribunals que defensen el dret d'aquests diputats a poder-ho discutir. Però vaig als pressupostos que estem discutint: com pensen fer la realitat en matèria d'ingressos, fins arribar a 2.300 milions en privatitzacions i en quins conceptes pensen, vostès, privatitzar?

Això és el que m'agradaria que m'aclarís.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, comparteixo la seva preocupació, sorpresa i suposo que indignació per les declaracions d'un expresident del Govern espanyol, certament.

La dignitat dels pobles ho és de tots, i, per tant, ho reitero: jo tracto exactament amb el mateix criteri Palestina que Israel. Ho vaig fer aquí, respecte al president Abbas. Ho he fet a Israel respecte al senyor Peres. Exactament el mateix tracte, el mateix capteniment, la mateixa orientació per part del president de la Generalitat.

I sobre el tema dels pressupostos..., doncs, vostè em demana criteris. Miri, dels criteris, el primer de tots és obtenir els màxims ingressos propis o transferits per part del Govern espanyol, en un moment en què nosaltres tenim, doncs, tota una sèrie de decisions en matèria d'ingressos pendents de què passa a Madrid. Per exemple, li'n posaré un cas concret: la màxima prioritat és l'impost sobre les entitats financeres. Poden ser centenars de milions d'euros. Aquesta és la primera prioritat. Suposo que vostè hi estarà d'acord.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el diputat senyor Herrera.

Joan Herrera Torres

President, hi estic tant –tant, tant– d'acord, que ho vam plantejar quatre vegades i quatre vegades vostès van votar-hi en contra. Perquè vostès ho han aprovat quan sabia que l'Estat legislava.

Miri, avui vostès pinten una xifra de 2.300 milions d'ingressos en matèria de privatitzacions, però els preguntem: en què? I no ho diuen. I el que això sí que fan molt bé és obrir de bat a bat la finestra per poder privatitzar sense explicar en què privatitzen, fins a l'1 per cent del producte interior brut.

Sembla que Goldman Sachs, en un acte d'obscenitat total, s'ha ofert a comprar habitatge públic, desnonat en mans d'aquells que van crear les hipoteques escombraries. Els responsables de la crisi fent negoci d'aquells que pateixen la crisi. El conseller Mas-Colell ho atia, permet la privatització fins als 2.300. El conseller Vila ho contempla. Ens venem el parc d'habitatges per fer habitatges. No deixa de ser ben curiosa l'argumentació. I la realitat és que Catalunya se situa en l'estela de la Comunidad de Madrid, campiona en la privatització d'habitatge públic.

Senyor Mas, així no es fa país, així es ven el país. I ara és demà. I vostès volen construir un país desmuntant-lo. I per això nosaltres diem que el 24 de novembre la gent surti al carrer i que la nostra esmena a la totalitat forma part de la lògica que planteja alternatives i que vol altres polítiques.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, recupero el tema de l'impost de les entitats financeres. La realitat és que existeix i s'aplica quan vostès ja no estan en el Govern. (*Veus de fons.*) Sí, sí..., està decidit per aquest Govern, aprovat per aquest Parlament, per cert. I vostè a això hi hauria de donar suport. Ara resulta que quan vostès no estan en el Govern aquest impost aleshores existeix. Jo em pregunto què hi feien, vostès, en el Govern, quan tenien tota la clau, tenien tota la influència, tenien tot el poder, etcètera. Aquesta és la realitat, mal que els pesi, senyor Herrera.

Segona cosa que li volia dir: l'exercici que vostè fa, doncs, crec que va molt més enllà del que és estrictament la realitat en aquest moment. L'única cosa que preveu la Generalitat en aquest moment és obtenir tota una sèrie d'ingressos per no haver de retallar més.

I la pregunta que jo li faig a vostè és: ara que presenten esmenes, presentin un pressupost alternatiu que s'oblidi d'aquests ingressos que volem tenir, i ens diu d'on retallem 2.000 milions d'euros. Ens posa: «De la sanitat, en retallem tants, patrimoni d'Iniciativa;

d'Ensenyament, en retallem tants, patrimoni d'Iniciativa; d'habitatge social, en retallem tants, patrimoni d'Iniciativa; del transport públic metropolità, en retallem tants, patrimoni d'Iniciativa...» I quan tingui tot això sumat, si suma 2.000 milions d'euros, aleshores en podrem començar a parlar, senyor Herrera, perquè la resta és pura ficció.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la proposta d'aturar l'economia catalana durant una setmana (tram. 317-00105/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, jo no li parlaré d'autoritzacions o desautoritzacions ni als seus consellers ni a cap grup de l'oposició, malgrat que algunes vegades a vostè li agradaria fer-ho. Jo el que li pregunto és: creu el president de la Generalitat de Catalunya que es pot aturar l'economia catalana una setmana, com a element de pressió davant del Govern d'Espanya? Vostè, com a president de la Generalitat de Catalunya, em pot garantir que durant aquesta legislatura vostè no aturarà en cap cas, mai, durant una setmana ni en cap moment l'economia catalana?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, l'economia catalana té prou vitalitat, prou inèrcia i prou autonomia per funcionar, que és el que està fent. I li recordo el que he dit abans al senyor Rivera: no ho diem només nosaltres, les esperances a Madrid en aquest moment per part dels responsables econòmics estan en l'economia catalana. Aleshores, el que em pregunto jo és: el Govern espanyol farà el que ha de fer perquè no s'aturi l'economia catalana?, el Govern espanyol farà el que ha de fer perquè l'economia catalana pugui fer el seu paper?

Fixem-nos en una cosa. Pressupostos generals de l'Estat: és a on es veu, per part del Govern, en allò que pot fer el Govern, si està disposat a ajudar l'economia catalana. Inversió pública a Catalunya, que és la que ha de treure Espanya de la crisi: menys del 10 per cent, la meitat del seu PIB, de la seva creació de riquesa. La pregunta que li fem, senyora Sánchez-Camacho és: el Govern espanyol farà alguna cosa per estimular l'economia catalana?

(*Remor de veus.*)

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, senyora presidenta. En primer lloc, senyor president: li sembla poc el que fan l'economia espanyola i el Govern d'Espanya per ajudar els milers de proveïdors, entre ells les farmàcies (*remor de veus*), a qui vostès enganyen, o, entre ells, les residències de gent gran, o, entre ells, els milers i milers de petits i mitjans empresaris, que se'ls han pagat més de 400.000 factures i que amb vostès no haurien pogut mantenir la seva activitat productiva, perquè cobraria Catalunya 28.000 milions durant aquests dos anys gràcies al Fons de liquiditat autonòmic i a l'ICO Proveïdors? Li sembla prou? Li sembla prou que quan a vostè cap govern del món –perquè ni Israel ni ningú dels que vostè ha visitat...– li dona res de liquiditat, li sembla prou que el Govern d'Espanya sigui, com ha dit el senyor Mas-Colell, l'únic banc de Catalunya, l'únic que permet liquiditat, perquè Catalunya té un bo de ràtio gairebé escombraria? Li sembla prou, a vostè, això? I si Catalunya tirarà de l'economia espanyola ho farà gràcies a la classe empresarial catalana, malgrat vostè, que no ha fet cap ni una reforma: ni una llei d'ocupació, ni una llei d'emprenedoria, ni una llei de formació professional, ni una llei de contractes públics. Un govern paralitzat.

Però jo li preguntava pel senyor Junqueras, que veig que és que a vostè l'interessa «escaquejar-se». Escolti'm, vostè diu (*veus de fons*) –sí, sí, clar i català–, vostè diu: «Oh, és que el senyor Junqueras és molt seriós, ens ajudarà a aprovar uns pressupostos molt antisocials.» Aquí aquest grup l'ha ajudat dos anys a aprovar els pressupostos, i mai se li ha acudit dir que paralitzaria l'economia catalana. Només ho fa un soci irresponsable, un soci imprudent, que és capaç de sacrificar Catalunya per tal de fer mal a Espanya. I sap què li dic, senyor president? Que vostè acaba de donar-li ara la resposta al senyor Junqueras: l'economia catalana no s'aturarà, ni el senyor Junqueras pot amenaçar els catalans ni les catalanes, ni pot fer-ho malgrat que es posi nerviós, perquè ni ell és l'amo de Catalunya ni té la capacitat per aturar l'economia catalana. «Catalana» és molt més gran que Esquerra Republicana i que el procés independentista, especialment quan el procés independentista està dèbil...

La presidenta

Senyora diputada...

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...perquè vostè cada dia governa menys i treballa poc. (*Aplaudiments i remor de veus.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president

Gràcies, senyora presidenta. Deixi'm posar-li un to també de cordialitat irònica, eh?: veig que vostè fins i tot està enfadada quan diu que el procés independentista s'està afeblint. Curiós, no? Fins i tot aleshores sembla enfadada. Però bé, escolti'm, d'això ja en parlarem en el seu moment, no es preocupi per això, senyora Sánchez-Camacho...

Deixi'm dir-li una altra cosa. Miri, quan el conseller Mas-Colell diu que el Govern espanyol s'ha convertit en el nostre banc, té raó. I en el banc de gairebé tots els governs autonòmics d'Espanya. Sap què vol dir, això? Que és l'exemple més evident de la liquidació de l'autogovern i de la involució autonòmica. Perquè quan els governs autonòmics del conjunt de l'Estat espanyol, que representen el 34 per cent de la despesa pública del conjunt de l'Estat, que són responsables de la sanitat, de l'ensenyament, dels serveis socials i de tantes altres coses, no tenen altre banc que el Govern espanyol, vol dir: u, que Espanya no deu estar gairebé, i dos, que hi ha un procés absolut d'involució autonòmica i de liquidació del concepte de l'autogovern. Facin-s'ho mirar, perquè ho estan fent vostès, senyora Sánchez-Camacho.

I, per cert, no parli d'«escaquejar-se», no en parli, senyora Sánchez-Camacho, no en parli; cregui'm. Perquè vostè fa molts mesos que hauria d'haver comparegut en aquest Parlament per donar explicacions sobre una cosa que se li està demanant des de fa temps, i s'està «escaquejant» —en paraules seves— de manera molt alarmant.

(Aplaudiments i remor de veus.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la visita institucional a Israel i sobre la proposta d'aturar l'economia catalana durant una setmana (tram. 317-00104/10)

I la formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

(Persisteix la remor de veus. Pausa.)

Pere Navarro i Morera

Sí...

La presidenta

Esperi un moment...

Pere Navarro i Morera

No, no..., sí, sí...

La presidenta

...que es calmi l'ambient.

Pere Navarro i Morera

No hi ha problema, senyora presidenta.

La presidenta

Senyors diputats, senyores diputades, continuem. Senyor Pere Navarro, té la paraula.

Pere Navarro i Morera

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor president, reconegui algun error algun dia... Li faré una prèvia, també. Reconegui que podia haver passat unes hores a visitar el poble palestí, que ho està passant tan malament, reconegui que ho podia haver fet.

En segon lloc, a veure si ens en sortim: doni la seva opinió sobre les declaracions del senyor Junqueras, el seu soci, el seu cap de l'oposició / soci, sobre la possible paralització de l'economia catalana durant una setmana. Doni'ns la seva opinió.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, jo d'errors en cometo cada dia. Imagini's si en cometo, d'errors, perquè els cometo cada dia. Segurament vostè no, perquè deu estar per sobre, doncs, de moltes coses, no? Jo cada dia en cometo. Procuo no cometre'ls, però en cometo. Cregui'm que segueixo pensant que no és un error el que vaig fer a Israel, cregui'm que ho segueixo pensat, per una raó molt senzilla: perquè aquest viatge no està fet contra Palestina, està fet a favor de les relacions entre Catalunya i Israel. I en tot allò que jo pugui afavorir les relacions entre Palestina i Catalunya ho faré, i ho estic fent. Per tant, no crec que això, sincerament, sigui un error.

Segona cosa que li volia dir, senyor Navarro: jo..., li torno a reiterar el que he dit abans: jo no tinc per què opinar sobre les declaracions que vostès fan. No; no tinc per què opinar. Si vull opinar, opino, i si no vull opinar, no opino. Vostè em fa una pregunta a mi, i em pregunta per vostè, o pel seu grup, o per qualsevol cosa a nivell general, jo li contestaré. Tinc moltes coses per contestar-li avui, per cert, respecte a fenòmens recents que han passat a casa seva; i tampoc en parlo. Per tant, escolti, el senyor Junqueras, com vostè, és lliure de manifestar les seves opinions, i són les seves; lliure, tant com vostè, de manifestar les seves opinions, i són les seves. I jo no sóc ningú ni per autoritzar ni per desautoritzar aquest tipus de declaracions.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el diputat Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Sí; gràcies, senyora presidenta. Hem esbrinat amb sorpresa i decepció que el president de la Generalitat de Catalunya no té opinió. (*Remor de veus.*) Miri, vostè creu que pot continuar governant sense fer polítiques de reactivació econòmica, polítiques actives d'ocupació, polítiques que garanteixin el benestar social? Vostè no creu que paralitzar Catalunya una setmana... –ja que no m'ha donat l'opinió, suposo que està d'acord amb el seu soci, que l'acompanya en el camí cap a la independència i en el camí d'aprovar uns pressupostos que seran de patiment i de retallades–, vostè no creu que paralitzar l'economia catalana durant una setmana no solucionarà el problema de la falta de recursos a les escoles, de les beques menjador...? Vostè no creu que donarà oportunitats als 600.000 aturats que hi ha en aquest moment a Catalunya? Vostè no creu que no solucionar el tema de les llistes d'espera...? I el problema és que vostès viuen en un núvol, en un núvol que significa que la independència ho solucionarà tot. I en el que no pensen mai ni defensen mai és els catalans i les catalanes.

Per tant, senyor president, escolti, governi. Deixi de banda aquelles propostes que no solucionen els problemes dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya. Trepitgin més el carrer. Vagi a Trinitat Vella; vagi a Trinitat Vella i preguntí als veïns i les veïnes què és el que necessiten. Reuneixi's amb les entitats de discapacitats, de persones amb discapacitats, i veurà que fa dos anys que no cobren les subvencions. Vegi que les entitats que estan relacionades amb investigació i desenvolupament han patit una retallada de 165 milions d'euros des del 2010. I, sobretot, escolti el que li diran al carrer el dia 24 d'aquest mes, escolti-ho molt bé. Sobretot, governi, resolgui els problemes i –sí, sí– desautoritzi les ocurrències del seu soci de govern, que només porten inseguretat i més patiment als ciutadans i les ciutadanes de Catalunya.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, realment estic sorprès, perquè jo, que ja fa un cert temps que estic en aquesta cambra, recordo altres moments a on hi havia dinàmiques a dintre del Govern –que, per cert, encapçalaven vostès en dues legislatures– que eren absolutament tremendes quant a declaracions i contradiccions; i allò va acabar com el rosari de l'aurora. I recordo presidents de la Generalitat que en aquesta mateixa tribuna –del PSC– deien el mateix que estic dient jo: que no és feina del president de la Generalitat anar autoritzant o desautoritzant el que li diguin els líders dels altres partits polítics. Per tant, escolti'm, el senyor Junqueras ja ha donat les explicacions que ha-

via de donar –a vostè li agradaran més, li agradaran menys–, són les seves, i jo no m'hi ficaré, mal que li pesi a vostè.

I, després, una petita opinió, no? Veig que vostè segueix tan preocupat pel tema de la independència i, en canvi, jo estic preocupat perquè vostès hagin abandonat la defensa del dret a decidir. I encara estic més preocupat per una altra cosa: que el PSC hagi optat per estar de bracet i al costat i ben agafadet del PP i de Ciutadans.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les dificultats de l'economia catalana i sobre les partides socials en els pressupostos de la Generalitat per al 2014 (tram. 317-00102/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Oriol Junqueras i Vies

Lamentant que no em facin les preguntes a mi (*veus de fons*) –esperem que arribi, algun dia–, i atès que els drets individuals, els drets socials i els drets de país són indestruïbles entre ells, voldria recordar dos fets que es commemoren precisament aquests dies: un és els vuitanta anys de la primera vegada que les dones van poder votar en el nostre país; l'altre és que fa quaranta-nou anys que a la parròquia de Sant Medir, a la vila de Sants, tres-cents treballadors de diversos sectors productius feien néixer Comissions Obreres a Catalunya. I em sembla que aquests dos exemples posen de manifest que els drets democràtics s'han de defensar per tots els camins democràtics, i, evidentment, Esquerra Republicana no renunciarà a cap camí democràtic per defensar el més bàsic de tots els drets democràtics, que és el dret de vot.

Actualment el nostre país es troba en una situació en què molts dels drets que s'han conquerit al llarg del temps estan en perill, i una evidència d'aquest perill que correm, de la pèrdua d'aquests drets, és que la situació financera de la Generalitat de Catalunya i la situació financera del conjunt de les institucions públiques del nostre país són extremadament febles. De fet, per cada euro que els catalans, que els ciutadans de Catalunya paguem en impostos, quaranta-tres cèntims no retornen mai al nostre país. Això determina que el total pressupostari i el total de tots els pressupostos de totes les administracions públiques del nostre país siguin clarament insuficients. Ens obliga a debatre uns pressupostos que nosaltres estem convençuts que no són els que els ciutadans de Catalunya mereixen i el que els ciutadans de Catalunya es guanyen cada dia amb el seu esforç fiscal.

Tot i així, fem un esforç molt important per garantir protecció a qui més ho necessita. Per exemple, amb una partida de renda mínima d'inserció que és la més alta de tota la història, o amb partides afegides en àmbits sensibles, com l'habitatge, l'ajuda a les famílies o les beques menjador.

Voldríem conèixer l'opinió del president tant sobre el context d'enormes dificultats que pateixen la nostra economia i les nostres institucions públiques, no només la Generalitat, com també sobre aquestes partides socials, atès que també volem fer-li un prec al president, que sigui especialment sensible a les necessitats d'aquells que més ho necessiten i també d'aquells que més poden fer per recuperar l'economia del nostre país.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, bé, vostè ja ha estat en part protagonista de la sessió d'avui; no es preocupi perquè jo recordo que quan era cap de l'oposició em passava més o menys el mateix, em trobava que moltes vegades..., però em passava... (*remor de veus*), em passava moltes vegades que des del mateix Govern en aquell moment em feien preguntes a mi sense que jo fos president de la Generalitat. En alguna cosa hem millorat; ara les fa l'oposició.

Dit això, doncs, totalment d'acord amb el que vostè deia des del punt de vista de la màxima sensibilitat. Com es demostra aquesta màxima sensibilitat quan es fan uns pressupostos? Doncs, en funció dels recursos disponibles, que són els que són, en funció d'aquests recursos, posar-hi el màxim de percentatge possible a totes les polítiques d'atenció social. Aquesta és la manera de demostrar-ho.

I aleshores la pregunta que ens hem de fer és, i la que han de conèixer el conjunt dels ciutadans de Catalunya: quan, en un pressupost de la Generalitat, amb els recursos disponibles, que nosaltres desgraciadament no podem en aquest moment incrementar, amb aquests recursos disponibles, quan un pressupost de la Generalitat havia destinat el 71 i escaig per cent a polítiques socials? Doncs, no havia passat; era menys, era més en diners, perquè hi havia més diners, però menys en percentatge, que vol dir menys en prioritat. I ara s'està fent un pressupost que des d'aquest punt de vista té el màxim possible, d'acord amb els recursos disponibles, de sensibilitat social.

I això vol dir coses concretes, perquè no són paraules, no?; això vol dir, com vostè deia, més diners que mai per a la renda mínima d'inserció, més que mai; increment per als programes de pobresa; increment per a les beques menjador, com abans ha dit la consellera d'Ensenyament; increment d'aquelles polítiques que vagin destinades a evitar desnonaments i a poder oferir un habitatge a persones que s'han quedat sense l'habitatge.

Això, tot això, deu ser estrictament social? Doncs això és el que està marcant la fita d'aquests pressupostos, aquesta és la música d'aquests pressupostos, desgraciadament dintre d'un context que no controlem ni dominem de menys recursos. Tant de bo, no fos així! Però, amb els recursos disponibles, amb el pacte que s'ha fet, i amb els pressupostos que espero que s'aprovaran, aquesta sensibilitat hi és, i d'una manera molt pronunciada, i de comú acord entre aquells que hem acordat aquests pressupostos, perquè tots en el fons pretenem el mateix, altra cosa és que aquí s'aprofiti per fer determinats discursos, però estic convençut que tots pretenem la màxima equitat i justícia socials.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la decisió del Parlament Europeu favorable al corredor ferroviari mediterrani (tram. 317-00103/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí; moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, nosaltres en diverses ocasions en aquesta sessió de control hem plantejat qüestions referides al que entenem que són els potencials econòmics del nostre país i que el seu impuls per part del Govern ens pot ajudar a sortir abans i millor de la crisi i poder aprofitar el repunt econòmic quan aquest es produeixi.

Hem parlat molt de la potència de Catalunya i de la seva economia en l'àmbit de les exportacions i del constant creixement d'aquestes; hem parlat també, i en un sentit invers, de la confiança del món en Catalunya i de com Catalunya és de les regions europees que lide-ren la captació d'inversió productiva estrangera.

Relligant amb tot això, i em sorprèn que no hagi sortit per part de cap grup, crec que sincerament ens hem de felicitar per l'aprovació ahir, definitiva, per part del Parlament Europeu, del corredor ferroviari mediterrani, victòria catalana i derrota de tots aquells que volien que el corredor mediterrani passés per tot arreu menys per Catalunya, que saben perfectament a qui em refereixo.

La decisió d'Europa no s'ha pres perquè sí, s'ha pres en base a criteris, i a criteris diversos: que la infraestructura sigui capaç de generar riquesa; la relació cost-benefici d'aquesta infraestructura, i també tenint en compte qüestions de valor afegit. Fer-ho passar per Catalunya i no per un altre lloc ha estat en base a aquests criteris, no? La millor resposta a tots aquells apocalíptics que diuen que la gent fuig de Catalunya perquè no volen ni volen sentir a parlar del procés que ha engegat Catalunya. Ahir per 546 vots a favor, 104 en contra i 41 abstencions es va aprovar el reglament d'obligat compliment que defineix aquestes noves xar-

xes transeuropees de transport; el corredor mediterrani queda confirmat, i serà finançat en un 20 per cent per la Unió Europea.

Això, sens dubte, des del nostre punt de vista, donarà molta més potència tant per a la nostra projecció econòmica al món, com per a la inversió productiva estrangera en el nostre país, i també encara més si seguim potenciant, com s'hi ha referit, en el seu viatge a Israel, abans, en alguna pregunta, doncs, també, i apostant per l'economia del coneixement i traslladar la base científica a la nostra cadena productiva.

És per tot això, president, que li volem preguntar què creu que suposa i com valora la decisió del Parlament Europeu, ahir, del corredor ferroviari mediterrani, que es va produir, que nosaltres entenem que és una autèntica victòria catalana?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, en efecte, aquesta és una gran, gran, gran victòria, llargament treballada des de fa molts anys per part de societat civil –recordin la gran iniciativa Ferrmed–, per part de societat civil, i per part de poders públics, entre d'altres el Govern de Catalunya.

I això demostra que quan hi ha suma d'esforços entre societat mobilitzada i institucions públiques –Govern de Catalunya, ajuntaments, no cal dir l'Ajuntament de Barcelona, entre d'altres, etcètera–, quan això passa, doncs, i a més a més s'aplica el sentit comú, les victòries poden venir, els èxits poden venir. Dic «s'aplica el sentit comú» perquè, en efecte, com vostè molt bé deia, no tothom ha defensat amb la mateixa intensitat i amb el mateix èmfasi aquest corredor ferroviari del Mediterrani a nivell de la península Ibèrica. Es va intentar, fins al darrer moment, per part d'alguns, que es donés prioritat a la *travesia central de los Pirineos*, que el que pretenia era, com sempre, en aquest Estat espanyol, posar el centre de radialitat a Madrid, el centre geogràfic estrictament a Madrid. I aquesta vegada, i és de les poques vegades que ha passat i ens n'hem de felicitar, s'ha aconseguit trencar aquest concepte de la radialitat. El centre ja no és Madrid; el centre del corredor ferroviari és la costa mediterrània, que, per cert, és la que aporta més del 50 per cent de tot el producte interior brut –per tant, de la creació de riquesa– del conjunt de l'Estat espanyol; Madrid hi aporta un 17 o 18 per cent, però el corredor mediterrani, la suma de Catalunya, País Valencià, Múrcia, una part d'Andalusia, o tota Andalusia, i les Balears, això, aporta llargament més d'aquest 50 per cent.

Per cert, victòria catalana, però, deixi'm dir-li, perquè tinc vivències clares en aquest sentit, victòria catalana i també valenciana; victòria catalana, valenciana, de Múrcia, de les Balears i d'Andalusia, en allò que els governs andalusos han ajudat, que no sempre s'han mullat del tot, però els altres, sí.

I, per tant, hi insisteixo, la suma de tots aquests esforços, malgrat els entrebancs que s'hi han posat, que eren molts, malgrat aquests entrebancs, al final el sentit comú europeu, diguem-ho amb paraules majúscules, el sentit comú europeu ha passat per sobre del que segurament a Espanya no era tant de sentit comú.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem ara al següent punt de l'ordre del dia, que és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

D'acord amb l'article 41.2 del Reglament, la composició de les meses de les comissions ha de ser comunicada al Ple.

Atès que la nova composició de la Comissió de Polítiques de Joventut està inclosa en el dossier del Ple que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades, els prego que s'eximeixi de la seva lectura.

Projecte de llei

de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (esmenes a la totalitat) (tram. 200-00010/10)

Complimentat així el que estableix l'article 41.2 del Reglament, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat i votació de les esmenes a la totalitat sobre el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014.

El debat i votació de les esmenes a la totalitat se substarà d'acord amb l'article 120 del Reglament del Parlament. L'ordre de defensa de les esmenes és de major a menor, per un temps de trenta minuts cadascun com a màxim.

En primer lloc, per a la presentació del Projecte de llei de pressupostos, té la paraula l'honorable senyor Andreu Mas-Colell, conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Molt honorable presidenta del Parlament, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, és una satisfacció presentar avui al Parlament de Catalunya el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2014 que va aprovar el Govern el passat dia 5 de novembre i iniciar-ne així el debat i el tràmit parlamentaris.

Primer de tot introdueixo un breu apunt de context. Encara és aviat per parlar del final de la crisi, però també hem de saber reconèixer que hi ha algunes dades que ens permeten un optimisme moderat sobre la situació econòmica del nostre país. L'economia catalana va deixar de caure durant el segon trimestre d'enguany i durant el tercer trimestre l'evolució ha estat

positiva. Això no succeïa des de fa dos anys, des del tercer trimestre del 2011. El sector exterior continua creixent, tant pel que fa a les exportacions, com pel que fa al turisme. Durant aquest tercer trimestre a Catalunya s'han generat més llocs de treball que en qualsevol altra part de l'Estat espanyol i s'ha reduït l'atur en 32.500 persones.

Aquesta incipient millora a nivell macroeconòmic encara no s'aprecia de manera substancial al nivell del conjunt de la població i per això el Govern, malgrat les limitacions pressupostàries, té com un dels seus principals objectius pal·liar l'impacte de la crisi sobre les persones i preservar els serveis fonamentals.

Estem vivint temps excepcionals i difícils; ha passat més d'un any des de la darrera vegada que vaig acudir al Ple d'aquest Parlament a presentar uns pressupostos, i creguin-me que em satisfà poder-ho fer ara i poder iniciar l'any 2014 amb uns pressupostos aprovats.

No són els pressupostos que, realment, ens agradaria, però tampoc ho és la situació econòmica, ni la situació fiscal. Ara bé, és important aprovar uns comptes que donin l'estabilitat que necessita tant la situació econòmica, com el procés polític de l'any 2014.

Aquest projecte de llei és fruit d'un treball de mesos en el marc de l'acord de legislatura amb Esquerra Republicana de Catalunya, a través del grup de treball de pressupostos. S'ha fet una feina conjunta de molt detall.

Partim del següent principi: hem de garantir la prestació dels serveis bàsics per a la ciutadania encara que el moment sigui de greus dificultats. És per això que els pressupostos del 2014 no preveuen noves reduccions de despesa; l'ajust aquesta vegada ha de venir per la via dels ingressos, això és el que ens permetrà cobrir les polítiques públiques més prioritàries: salut, educació i polítiques socials. La batalla està, doncs, centrada en els ingressos, i caldrà donar-la en el camp de la venda d'actius, de noves concessions i per la via de la negociació política amb l'Administració central de l'Estat.

L'any 2013 ha transcorregut amb uns pressupostos prorrogats; vaig donar les explicacions pertinents a petició pròpia en seu parlamentària el 29 d'agost passat. Un element clau per elaborar uns pressupostos és conèixer l'objectiu de dèficit, que en els escenaris presents dels processos d'estabilitat europeus han de ser comunicats i autoritzats pel Govern de l'Estat. Aquest objectiu de dèficit no va ser comunicat a la Generalitat de Catalunya fins a l'última setmana de juliol; va ser un objectiu que quedava molt per sota del terç reclamat i que considerem coherent amb la Llei d'estabilitat i amb el ritme de compliment de la consolidació fiscal marcat per la Unió Europea. Si les comunitats autònomes són responsables d'un terç de la despesa, mereixen un terç de l'objectiu de dèficit assignat al conjunt de les administracions públiques espanyoles.

Coneguda la decebedora xifra i veient el temps transcorregut –ja no quedava cap marge de maniobra pel que feia als ingressos–, es va decidir no presentar un pressupost per a l'any 2013 i prorrogar el del 2012 per

tot l'any. Per sota d'uns mínims determinats en l'assignació dels dèficits, no es podien fer uns pressupostos seriosos i raonables a aquelles altures de l'any. D'altra banda, la seva eventual aprovació hauria coincidit amb els darrers dies de la seva execució, la qual cosa hauria fet que la vigència efectiva del pressupost fos, a la pràctica, de pocs dies, quan ja s'hauria executat pràcticament la totalitat de la despesa, i no hi hauria hagut temps per a la seva aplicació.

Amb la voluntat de donar la màxima transparència a la pròrroga, hem introduït informació en la memòria explicativa que acompanya el Projecte de llei de pressupostos del 2014. En aquesta memòria explicativa, s'informa dels crèdits pressupostaris del 2012, prorrogats per al 13, referits a l'Administració de la Generalitat i al seu sector públic administratiu segons la seva classificació econòmica, orgànica i per polítiques i programes.

D'altra banda, també voldria fer constar que el passat 27 de setembre el Ple del Parlament va aprovar una resolució en el debat d'orientació política del Govern on valorava positivament els criteris definits en l'Acord de govern del 27 d'agost, pel qual s'aprovava mantenir la pròrroga del 2012 fins a finals del 2013, i va considerar aquests criteris l'instrument més adequat per gestionar l'actual situació d'excepcionalitat.

Tal com ja els vaig manifestar en la meua compareixença de l'agost, des del moment que vam decidir no presentar el pressupost de la Generalitat per al 2013, ens vam posar a treballar en els del 2014.

Abans de centrar-me en el projecte de llei, em vull referir a un dels annexos del pressupost, on es recull l'anàlisi de la balança fiscal. Aquesta és la primera vegada que, donant compliment a la Llei 10 del 2012, de 25 de juliol, el pressupost de la Generalitat incorpora el càlcul de la balança fiscal de Catalunya amb el sector públic central; es fa per a l'any 2010, que és el darrer any les dades del qual disposem per fer el càlcul.

Atès que ja es va fer una presentació detallada dels resultats de la balança fiscal del 2010, em limitaré a recordar-ne el resultat principal: Catalunya aporta, aquell any, un 19,4 per cent dels ingressos de l'Administració central, i tan sols en rep un 14,2 per cent de la seva despesa. En altres paraules: Catalunya contribueix als ingressos de l'Administració central, de tot el conjunt fiscal, en un percentatge superior al seu pes en el PIB estatal, que va ser del 18,6 per cent l'any 2010; en canvi, l'Administració central destina a Catalunya un percentatge de despesa inferior, fins i tot al que li correspon pel seu pes poblacional: 16 per cent. Aquesta ha estat una referència a la balança fiscal pel mètode del flux monetari.

Fet aquest incís, em referiré als principis generals d'aquests pressupostos. El primer principi és que es manté la despesa departamental del 2013. Aquests pressupostos donen continuïtat al procés de consolidació fiscal que es va iniciar el 2011 amb l'objectiu d'aconseguir retornar a mitjà termini l'equilibri a les finances de la Generalitat. Recordem que el 2009 i el 2010 no va baixar la despesa.

Ara bé, partim de la constatació que els ajustos efectuats en els darrers tres anys, fins ara principalment pel costat de la despesa, ja són molt importants, i que, si es volen preservar els serveis fonamentals, ja només es pot actuar pel costat dels ingressos. Hem aconseguit reduir el dèficit en 4.616 milions d'euros entre 2010 i 2012, i hem reduït la despesa no financera amb càrrec a recursos generals sense interessos en un 22 per cent.

La responsabilitat social de la Generalitat no ha disminuït, i simplement hem arribat al límit del que es pot reduir en despesa sense produir un deteriorament greu dels serveis públics. La despesa departamental del 2014 es mantindrà, doncs, a nivells de la despesa dels departaments de l'any 2013, fins i tot s'incrementa un lleuger 0,2 per cent.

Permeteu-me parlar dels treballadors públics. Els ciutadans de Catalunya coneixen perfectament l'esforç de consolidació de les finances públiques, i ho saben molt particularment els treballadors públics amb la reducció salarial que ens hem vist abocats a aplicar a contracor. Els hem d'agrair el seu esforç. En el pressupost condicionem una reversió de la reducció salarial al fet de poder disposar del rendiment de l'impost sobre les institucions financeres, també conegut com a «impost de dipòsits bancaris». Amb tot, es garanteix l'actualització dels salaris, d'acord amb l'augment de l'IPC de 2014.

Els del 2014 són uns comptes que mantenen com un dels seus principis fonamentals la protecció de la despesa social, que representa un percentatge molt important dels pressupostos. Aquesta despesa, si bé no ha estat possible mantenir-la al marge del procés d'ajust iniciat el 2011, s'ha protegit de manera especial per impedir que es pogués posar en perill el nucli dur del nostre estat del benestar, conformat per tres pilars bàsics: les polítiques sanitàries, educatives i de protecció social. La despesa social augmenta el seu pes i passa del 67,8 per cent del 2010 al 71,1 per cent el 2014. Si ens fixéssim en la despesa en serveis bàsics de la ciutadania, incloent-hi seguretat i justícia, el pes ja augmenta i arriba fins a un total del 80,9 per cent. Dins d'aquest conjunt, són les polítiques en l'àmbit de la salut les que tenen un pes més important, amb 8.216 milions d'euros pressupostats; amb aquests volem proveir d'uns serveis públics de qualitat tot garantint la sostenibilitat financera i el progrés del sistema sanitari públic, d'acord amb l'orientació estratègica concretada en el Pla de salut 2011-2015.

L'altra gran política dins de la despesa social és l'educació, a la qual el 2014 es destinen 4.147 milions d'euros. Amb aquesta quantitat s'han d'afrontar els reptes de millorar el rendiment escolar en l'educació bàsica i obligatòria, potenciar la formació professional, estimular la continuïtat dels estudiants en l'etapa d'educació postobligatòria i adequar-se als requeriments de la societat del coneixement.

El tercer dels anomenats pilars de l'estat del benestar està constituït per les polítiques de protecció social, que, juntament amb les de promoció social, representen una despesa de 1.847 milions d'euros. Amb

aquests recursos es garanteix tot un conjunt de serveis que s'adrecen a prevenir situacions de risc i a compensar dèficits de suport social i econòmic. Amb les polítiques de promoció social es persegueix, alhora, contribuir a expandir les oportunitats dels col·lectius més vulnerables socialment; hi destaca, per la seva importància quantitativa, la despesa dissenyada a dissenyar, regular i proveir els serveis i prestacions per a la promoció de l'autonomia personal, amb l'objectiu de facilitar que les persones amb manca d'autonomia puguin preservar al màxim les seves facultats físiques i psíquiques.

Els altres dos àmbits que tenen un volum més important de despesa assignada són els de la lluita contra la pobresa i l'exclusió social, i l'atenció a la infància i l'adolescència. Pel que fa a l'àmbit de l'atenció a la infància i a l'adolescència, es mantenen més de 2.700 places per a l'acolliment de menors de tutela de l'Administració, i es contribueixen, es paguen 5.650 prestacions per a acolliment de menors tutelats i per a joves extutelats.

Una altra de les prioritats dels pressupostos per al 2014 és facilitar i promoure la inserció en el mercat de treball d'aquells col·lectius amb necessitats especials, que, d'altra banda, es podrien veure abocats a situacions d'exclusió social. Per això el 2014 es consignen 173 milions d'euros, un augment molt important respecte a l'any 2013, ho repeteixo, augment al pagament de la renda mínima d'inserció. Una altra partida que augmenta, per cert –ja s'ha esmentat abans–, és la dels menjadors escolars. Aquesta, la de la renda mínima d'inserció, és una prestació econòmica de caràcter universal i solidari envers aquelles persones amb greus dificultats econòmiques i socials, amb el propòsit d'atendre les seves necessitats bàsiques per viure en societat i per afavorir-ne la inserció o la reinserció social i laboral. La profunditat i durada d'aquesta crisi també ha fet que s'incrementin aquells casos en què persones que fins ara disposaven d'un cert nivell de benestar entren en situació d'urgència social i econòmica com a conseqüència de no poder pagar el seu habitatge. Per contribuir a redreçar aquest greu problema, els pressupostos per al 2014 preveuen destinar 56,7 milions d'euros a la concessió d'ajuts per al pagament del lloguer i la hipoteca, i evitar els desnonaments.

L'altre conjunt de serveis d'interès públic, que, conjuntament amb els serveis vinculats a l'estat del benestar permeten garantir i preservar la cohesió social del país, són els que es presten amb els recursos assignats a les polítiques de despesa en els àmbits de la justícia, la seguretat i la protecció civil, que també augmenten, fins que tot aquest conjunt supera el 80 per cent.

També es prenen un seguit de mesures per ajudar a la reactivació econòmica. En polítiques de recerca s'ha continuat apostant pel talent, els centres de recerca i les grans infraestructures. Recordem que en tot el sistema de R+D+I hi treballen unes 45.000 persones, aproximadament l'1,5 per cent de la població ocupada.

En matèria de formació professional, s'ha fet una renovació curricular de tots els cicles de formació pro-

fessional. També és una prioritat la formació professional amb model dual, que atorga un rol formatiu a l'empresa.

En polítiques d'ocupació es treballa per l'impuls de l'ocupabilitat de les persones al llarg de la vida en un nou marc de relacions laborals, orientat a les persones, a la productivitat, a la igualtat d'oportunitats, a la qualitat en el treball i a la integració laboral d'aquelles persones amb especials dificultats.

Pel que fa al foment de l'activitat econòmica, aquests pressupostos estan enfocats a promoure el desenvolupament empresarial, facilitant l'activitat emprenedora i enfortint l'estructura i la competitivitat del teixit productiu; també pretenen afavorir la seva internacionalització. En particular, es contempla l'increment de l'oferta financera, per tal de facilitar el finançament del sector empresarial i la reactivació de l'economia catalana. Així, hi estan previstes mesures per al finançament de projectes de capitalització i d'inversió dirigits a pimes, i per al finançament de capitals circulants a pimes i autònoms a través de la concessió d'avalis i garanties. Aquí l'ICF juga un paper clau.

Els pressupostos que avui els presento –ho deuen haver pogut comprovar d'ençà de la seva publicació en el *Bulletí Oficial del Parlament*– són molt diferents dels que vaig presentar el 2012. Fa més de dos anys, amb l'aprovació, el mes de juliol del 2011, dels pressupostos d'aquell any, es va iniciar un procés de consolidació fiscal, amb l'objectiu de retornar les finances de la Generalitat a la senda de l'estabilitat pressupostària, de la qual s'havien allunyat molt, per la crisi i per la lentitud a ajustar-s'hi. La necessitat i la urgència eren evidents: calia frenar la dinàmica dels anys anteriors, durant els quals el nivell d'endeutament es va més que duplicar i van passar de representar a l'entorn del 8 per cent del PIB, l'any 2007, a més del 17 per cent, l'any 2010. L'ajust que es va haver de realitzar es va fer, inicialment, posant el focus en la reducció de la despesa, per, en un segon moment, combinar l'ajust de despesa i ingressos. Així, gràcies als esforços fets, es va reduir el dèficit en 4.616 milions d'euros, en passar del 4,57 per cent del PIB del 2010 al 2,21 per cent del 2012.

En un context de crisi hem fet un ajust considerable de reducció de la despesa. Tal com els he dit, en tres anys hem reduït la despesa no financera amb càrrec a recursos generals sense interessos en un 22 per cent. Cal dir que la consolidació fiscal efectuada en el període 2010-2014 no ha estat lineal: s'ha protegit la despesa social.

Pel que fa a les mesures de racionalització i simplificació del sector públic, els pressupostos del 2014 incorporen una reducció de 57 entitats, el 23,7 per cent respecte de les que eren presents en els pressupostos del 2011.

Així, doncs, després d'aquests anys marcats per esforços de limitació de despesa i generació d'estalvis, creiem que hem arribat al límit d'aquest camí. Persistirem en les polítiques de consolidació pressupostària, però l'ajust serà ara exclusivament per la banda dels ingressos.

Cal dir que, per la via dels ingressos, les mesures de consolidació fiscal implementades per la Generalitat de Catalunya en el període 2011-2012 han suposat un increment dels recursos en 1.842 milions d'euros l'any 2012. Les mesures adoptades fins a la presentació d'aquest projecte de llei ha estat, amb impacte l'any 2012, la recuperació de l'impost de patrimoni després de l'aprovació per part de l'Estat de la Llei 4/2008, que elimina temporalment la bonificació del cent per cent. La recuperació es fa en línia amb el Reial decret llei de l'Estat 13/2011, i la Llei 5/2012 situa el mínim exempt en els 700.000 euros. L'impacte econòmic ha estat de 305 milions d'euros.

L'augment del tipus de l'impost d'actes jurídics documentats ha suposat un augment d'ingressos de 40 milions d'euros.

La modificació del tipus autonòmic de l'impost sobre hidrocarburs fins al màxim permès ha suposat un augment de 81,7 milions d'euros.

L'augment de les taxes amb un increment general superior al del nivell de preus, que ha suposat un impacte econòmic de 4 milions d'euros.

La creació de la taxa per a l'expedició i dispensació de receptes mèdiques i ordres de dispensació per imports d'un euro per medicament o producte sanitari prescrit i dispensat –Llei 5/2012–, en aquest cas el Tribunal Constitucional va suspendre cautelarment aquesta taxa el 15 de gener del 2013, com a resultat de l'admissió a tràmit del recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern central el 21 de desembre de 2012, moment a partir del qual no es va produir cap ingrés per aquest concepte. Fins aquell moment, els ingressos derivats d'aquesta mesura van ser de 45,6 milions d'euros. Cal destacar la política recentralitzadora del Govern del PP, que no permet que apliquem les polítiques que considerem adequades i de les quals estem disposats a respondre davant els nostres ciutadans i electors.

També es va crear la taxa per la prestació de serveis personals i materials en l'àmbit de l'Administració de justícia –Llei 5/2012. El Tribunal Constitucional va suspendre cautelarment aquesta taxa el 15 de gener del 2013, com a resultat de l'admissió a tràmit del recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern central el 21 de desembre del 2012, moment a partir del qual no es va produir cap ingrés per aquest concepte. L'impacte havia estat de 5,1 milions d'euros.

Finalment, la gestió del patrimoni, més concretament l'alienació d'inversions reals i la venda d'actius financers, instrumentada a través del Pla de vendes d'edificis i del Pla de concessions, ha suposat un impacte econòmic de 1.361 milions d'euros.

Mesures amb impacte l'any 2013. La creació de l'impost sobre estades en establiments turístics, amb una tarifa que varia segons el tipus d'establiment, l'impacte econòmic del qual s'estima en 38,2 milions d'euros.

A finals del 2012 es va aprovar la modificació de l'impost sobre el patrimoni, rebaixant el mínim exempt, que passa a ser de 600.000 euros i incrementant la tarifa de l'impost en un 5 per cent amb caràcter gene-

ral i en un 10 per cent per als patrimonis més elevats, per a aquells patrimonis més elevats, més de 10 milions. L'impacte estimat per al 2013 és de 67,8 milions d'euros.

El passat mes de juliol es va aprovar el tipus de gravamen aplicable a les transmissions patrimonials oneroses de béns immobles, que suposa igualar la tributació amb l'impost de valor afegit. Per tant, passa del 8 per cent al 10 per cent. L'impacte estimat per al 2013 és de 48,1 milions d'euros.

Finalment, la creació de l'impost sobre les entitats financeres, impost sobre dipòsits bancaris, que va ser suspès cautelarment pel Tribunal Constitucional el 15 de gener de 2013, com a resultat de l'admissió a tràmit del recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern central el 28 de desembre de 2012. Tot i que aquesta suspensió va ser aixecada el passat mes de maig, l'aprovació per part de l'Estat del Reial decret llei 16/2012, que crea l'impost sobre els dipòsits en les entitats de crèdit i que està pendent de la resolució del recurs presentat pel Govern de la Generalitat, admès a tràmit pel Tribunal Constitucional el passat mes de febrer, impossibilita la seva aplicació. És per tot l'anterior –tot un embolic– que encara no s'ha produït cap ingrés en concepte d'aquest tribut.

Permetin-me ara referir-me a les grans xifres del pressupost que avui els presento. Des de l'òptica de la despesa, el projecte de pressupost de la Generalitat per al 2014 proposa un volum total de despesa de 26.065 milions d'euros, sense tenir en compte la despesa en amortització del deute, que es refinaça i que depèn de com s'hagués estructurat en el passat. Aquest import inclou 3.566 milions d'euros, que es financen amb ingressos finalistes procedents d'altres administracions públiques –l'Estat principalment, però també Europa–, de manera que la part a finançar amb recursos generals és de 22.499 milions d'euros. En termes del sistema europeu de comptes, tot el compte és una mica diferent, però no gaire. Al final són 22.051 milions d'euros a càrrec de recursos generals.

D'altra banda, si prenem com a referència els pressupostos consolidats del conjunt del sector públic de la Generalitat, és a dir, incloent-hi, a més de la mateixa Generalitat, el conjunt d'entitats que en depenen, ja sigui perquè són entitats de la mateixa Generalitat –CatSalut, ICS, ICASS, entitats autònomes administratives, comercials i financeres i entitats de dret públic–, o aquelles de les quals la Generalitat té el control –hi ha societats mercantils, consorcis i fundacions–, el pressupost previst per al 2014 puja a 29.307 milions d'euros, també sense comptar la despesa que es refinaça en amortització del deute. La diferència de més de 3.000 milions d'euros amb el pressupost de la Generalitat estricte és la que es finança amb ingressos propis d'aquest ens, com poden ser els reintegraments de préstecs, en el cas de l'IPF, les vendes de bitllets i títols de transport, el cànon de l'aigua, el copagament d'usuaris o les multes i sancions del Servei Català de Trànsit i altres.

Tornant al pressupost de la Generalitat, com els he comentat, l'objectiu del projecte és mantenir el volum de

despeses sense interessos amb càrrec a recursos generals previst per a l'exercici 2013, mantenir-ho per al 2014; de fet, fins i tot amb un lleuger increment del 0,2 per cent. Naturalment, aquests pressupostos comporten una reducció de la despesa amb relació als pressupostos per al 2012, però cal tenir present que els pressupostos d'aquell exercici es van aprovar amb unes previsions d'ingressos per bestretes i liquidacions de l'Estat corresponents al model de finançament que posteriorment el nou Govern del PP, sortit de les eleccions generals de novembre del 2011, va reduir dràsticament en prop de 1.700 milions d'euros, cosa que va representar una disminució del conjunt dels ingressos recurrents previstos per a aquell exercici del 8,3 per cent.

D'altra banda, cal destacar que la despesa d'interessos del deute ha seguit augmentant i ha deixat menys marge a la resta de despesa no financera, la despesa efectiva dels departaments. Per tant, el que manté constant és la despesa de la pròrroga del 2013, la qual s'encavalca amb el que vam dir del tercer ajust del 2012. La despesa en interessos augmenta lleugerament fins a 2.077 milions d'euros, amb relació al 2013, un 4,1 per cent, però de manera més significativa respecte a 2012, un 19,2 per cent, i molt més respecte a 2010, 126 per cent. Hem més que doblat la despesa en interessos respecte al 2010, com a conseqüència de l'increment del volum del deute, tot i que el cost mitjà s'ha reduït.

També ha estat necessari efectuar una gestió intensa dels compromisos de pagament derivat d'inversions amb càrrecs a mètodes de finançament definit, en el sentit de reajustar les càrregues dels anys més immediats per tal que es puguin encabir millor en el marc financer actual, és a dir, d'aplanar les obligacions per fer-les més, diguem-ne, digeribles.

Pel que fa la tipologia de despesa, cal destacar que en el Projecte de pressupostos la inversió pública continua essent una variable important de l'ajust en la despesa, com ho està essent per a la majoria de les administracions públiques, que han de reduir el seu dèficit. Així, la inversió del sector públic se situa en 1.531 milions d'euros, tot i que descomptant l'efecte dels pagaments diferits d'anys anteriors la inversió és de 1.276 milions d'euros.

D'altra banda, quant a la despesa de personal, tal com he comentat abans –i no m'hi estendré més–, es mantenen les mesures adoptades en els dos exercicis anteriors, amb la condicionalitat que ja he esmentat respecte a la possible recuperació de l'impost sobre dipòsits.

Pel que fa a les despeses que es financen amb càrrec a recursos finalistes procedents d'altres administracions públiques, i particularment de l'Estat, deixant al marge les corresponents a la participació dels ens locals en els ingressos de l'Estat, que, com saben, passen per la Generalitat, deixant aquestes de banda, la previsió és que continuï la davallada dels darrers exercicis. Així, estímem la reducció respecte a l'import liquidat el 2010 en un import al voltant de 750 milions d'euros, és a dir, una reducció del 58 per cent. I que ningú

s'equivocui: això no és que rebem menys fons europeus, eh?, que de fet això va molt bé; el que rebem són menys fons de l'Estat, menys 58 per cent des del principi de la legislatura anterior. Aquesta circumstància afegeix una pressió addicional a les finances de la Generalitat, en la mesura que diversos dels serveis que es finançaven amb càrrec a aquests ingressos s'han de seguir prestant, com per exemple molts dels vinculats a l'atenció de la dependència. És un fet, doncs, que el Govern central segueix practicant la centrifugació del seu dèficit en direcció a d'altres administracions per mitjà d'aquestes i d'altres mesures.

Pel que fa als ingressos, d'acord amb la informació facilitada pel Ministeri d'Hisenda, les bestretes i liquidacions del model de finançament per al 2014 aportaran 14.959 milions d'euros, amb una reducció de 519 milions d'euros –menys 3,4 per cent– respecte del mateix concepte per a l'exercici 2013. No deixa de ser sorprenent, i hem de dir que no ho entenem en absolut, que preveient, com fa el Govern central, una millora de la situació econòmica –previsió, dit sigui de passada, que compartim–, en canvi els ingressos que ens diuen que ens corresponen vagin a la baixa. Això, simplement, no lliga.

Si als ingressos per les bestretes del model de finançament hi afegim els recursos per altres tributs cedits i la resta de recursos del model de finançament, la previsió d'ingressos no financers assoleix els 17.423 milions d'euros. Entre els altres recursos que s'hi afegeixen, hi ha diversos tributs que han estat revisats per tal d'incrementar-ne el rendiment, i algun de nou.

En concret, d'una banda inclou la recaptació prevista de l'impost de patrimoni per import de 458 milions d'euros, recuperar temporalment per l'Estat i amb l'aplicació de les modificacions que va aprovar el nostre Govern des de 2012. El seu rendiment per al 2014 disminuirà respecte a les previsions per al 2013, atès que aquestes incorporen, les del 2013, autoliquidacions extraordinàries corresponents al 2011.

Pel que fa al conjunt de l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats, s'estima una recaptació de 1.103 milions d'euros, que incorpora també diverses modificacions ja adoptades i alguna encara pendent d'adoptar, que n'augmenten la previsió de recaptació i que s'han incorporat al Projecte de llei de mesures fiscals i financeres i del sector públic. Com a novetat s'inclou, d'una banda, la recaptació prevista per la revisió de la normativa de l'impost de successions i donacions, que s'introdueix per mitjà de la Llei de mesures i que s'estima que produirà un increment de 108 milions d'euros anuals, tornant a un rendiment similar a la darrera modificació de l'impost, si bé en aquest exercici 2014 només tindrà un impacte del 50 per cent, pel fet que la normativa preveu un termini de sis mesos per fer efectiva la liquidació d'aquest impost.

D'altra banda, s'hi preveu també la recaptació d'un nou impost sobre la producció termonuclear d'energia elèctrica per la seva incidència en el medi ambient, per un import de 22 milions d'euros, si bé el seu rendiment anual complet acabarà sent de 43 milions d'euros.

Recordem que aquesta mesura està inclosa en un paquet de tres mesures mediambientals de les quals el Govern ja va aprovar la memòria preliminar i que presentarem molt properament per a la seva aprovació en aquesta cambra. La resta d'ingressos que no s'inclouen al model de finançament permetrien arribar a un import total d'ingressos no financers, exclosos els finalistes procedents d'altres administracions públiques, de 20.041 milions d'euros. D'aquest import, 910 milions d'euros corresponen a les diverses mesures tributàries adoptades d'ençà dels pressupostos per al 2012 i altres que es preveu adoptar en breu termini.

Permetin-me una valoració sobre aquest fet. Com hem reconegut en diverses ocasions, no ens agrada haver hagut de prendre aquestes mesures d'increment d'impostos en un moment en què, per tal de contribuir a la reactivació econòmica, potser no són les més adequades. Tanmateix, ens hi veiem abocats si ens veiem obligats a reduir de forma progressiva el dèficit i, a la vegada, volem impedir una reducció de la despesa pública més enllà d'un llindar que considerem que podria representar un perjudici greu per als ciutadans. Així i tot, no podem arribar al punt d'equilibri simplement augmentant la pressió tributària. Hem optat, doncs, per introduir mesures d'ingressos de caràcter extraordinari per import de 2.294 milions d'euros, consistents en la venda d'actius reals i la implementació de processos concessional.

El 2012 la situació econòmica era més difícil que la del 2014. A fi de suavitzar la reducció de despesa, en els pressupostos d'aquell any vàrem establir que ingressaríem un certa quantitat per venda d'edificis i per concessions i es va aconseguir. L'any 2014 ho haurem de tornar a fer. Amb aquesta finalitat, hem posat en marxa la Comissió d'Optimització d'Actius, un grup de treball transversal que farà les propostes corresponents sobre com arribar a la quantitat necessària. Els treballs s'aniran desenvolupant al llarg de l'any amb l'objectiu de cobrir aquesta quantitat o la diferència entre aquesta quantitat i el que es pugui aconseguir per la via d'acció política. A aquest respecte, reclamarem una revisió de les bestretes del model de finançament per a l'any 2014. També pretenem que la revisió del model de finançament vagi en la línia de reduir el dèficit fiscal de Catalunya i que tingui efectes retroactius a 1 de gener de 2014. Així mateix, seguirem reclamant la liquidació dels deutes de la disposició addicional tercera de l'Estatut d'autonomia de Catalunya i la compensació per l'increment de tipus de l'IVA. Els ingressos que es puguin obtenir per aquestes vies permetran reduir la pressió sobre l'obtenció dels esmenats ingressos no recurrents.

Menció a part mereix l'impost sobre els dipòsits bancaris, perquè, com ja he esmentat, el Govern va adoptar el compromís que, si el Govern central ens compensés per la recaptació prevista per aquest impost o es desbloquegés l'aplicació, la recaptació obtinguda, es destinaria a recuperar la paga extraordinària suprimida temporalment dels empleats públics de la Generalitat.

Finalment, deixin-me que els indiqui que el Projecte de llei de mesures que es presenta conjuntament amb

el de la Llei de pressupostos incorpora la creació de noves taxes i, en diversos casos, una revisió que s'estima que pot generar ingressos addicionals per un import aproximat de 52 milions, dels quals 44 milions poden ser ja efectius l'any 2014. D'acord amb aquestes previsions d'ingressos i bestretes, el dèficit, en termes de SEC 95 previst en el Projecte de pressupostos, és de 1.979 milions d'euros, equivalent a l'1 per cent de la previsió del PIB per al 2014. Això no és casualitat, eh?, s'ha començat per aquí i es va endarrere. Aquest dèficit s'obté del resultat no financer previst en els pressupostos de la Generalitat, que és de 1.948 milions d'euros, però, tal com ho requereix el SEC, cal incorporar-hi les aportacions de capital que s'assimilen a despesa no financera, etcètera. Hi ha una sèrie de punts tècnics sobre aquest tema que no són de gran importància econòmica.

Permetin-me una referència a l'evolució del dèficit. Des del 2010 fins al 2012, hem aconseguit reduir el dèficit a una mica menys de la meitat, hem reduït un 51,8 per cent del dèficit amb una reducció superior, en termes absoluts, als 4.600 milions d'euros. Per plasmar què ha significat aquesta reducció per a la Generalitat i per al conjunt de l'economia catalana, les persones i les empreses, els faré notar que l'import és superior a la suma dels pressupostos per al 2014 dels departaments d'Ensenyament i de la Presidència. En termes percentuals sobre el PIB, s'ha reduït del 4,57 per cent al 2,17 per cent. Ara, per cert, ens indiquen que, amb la revisió a la baixa que l'INE –l'Institut Nacional d'Estadística– ha fet del PIB, assolirà el 2,21 per cent. Naturalment, si aconseguint reduir-lo el 2014 fins a l'1 per cent, l'avenç haurà estat molt considerable.

De fet, d'aconseguir-ho, les financers de la Generalitat tornarien a trobar-se en situació d'un resultat primari, el resultat abans d'atendre els interessos del deute lleugerament positiu, és a dir, un petit superàvit, situació que no es produïa d'ençà de la liquidació dels pressupostos de la Generalitat per al 2006. De fet, calculat en termes de dèficit primari, és a dir, sense el pagament d'interessos –això és com l'EBITDA per a les empreses privades–, els avenços de reducció del dèficit són encara superiors, ja que d'un dèficit primari del 4,10 per cent del PIB a l'any 2010, en els pressupostos liquidats del 2012 aquest s'ha situat en l'1,31 per cent, i el 2014 s'arribaria, ho repeteixo, a un superàvit. Tanmateix, el dèficit total no ha experimentat una millora més gran a causa de l'increment derivat dels interessos del deute.

Pel que fa al volum de deute, com és obvi, anirà augmentant mentre fem dèficit, és a dir, mentre no aconseguim l'equilibri pressupostari. En aquest sentit, la previsió és que, a tancament de l'exercici 2014, el volum de deute de la Generalitat en el conjunt del perímetre del SEC 95 se situarà lleugerament per sota dels 60.000 milions d'euros, aproximadament al voltant d'un 30 per cent del PIB. Cal assenyalar, no obstant això, que una part significativa d'aquest import, prop de 8.000 milions d'euros, és conseqüència de canvis en el perímetre de les entitats incloses dins del sector d'administracions públiques SEC i de canvis de tipologia

d'operacions considerades dintre de l'endeutament públic. Pensem que, efectivament, es tracta d'un nivell d'endeutament elevat, però entenem que una economia com la catalana ha de poder assumir aquest nivell d'endeutament, en especial si aconseguim millorar d'una vegada el finançament de la nostra hisenda pública i l'economia assoleix taxes de creixement més elevades. Tanmateix, cal assenyalar que és una motxilla considerable i, per això, destaquem la progressiva tendència a la reducció del seu creixement.

En conclusió, i acabo, tal com he comentat a l'inici de la meva intervenció, no són aquests uns pressupostos ideals, però són els pressupostos necessaris. Observi's que no dic «són els únics pressupostos possibles». No, no són els únics pressupostos possibles; n'hi han uns altres, uns altres on retalléssim 2.000 milions d'euros més. Aquest pressupost, el paper també l'aguantaria; aquest pressupost seria possible, però el pressupost necessari és el pressupost que manté la despesa, perquè d'això depenen els serveis públics de la nostra ciutadania. I, a partir d'aquí, efectivament, hem de fer un esforç extraordinari per generar recursos que ens permetin quadrar aquest pressupost partint del que és absolutament necessari, però no el que és l'únic possible, que és el manteniment de la despesa.

Són uns pressupostos que parteixen de la base que no podem retrocedir en despesa si no volem que es deteriori l'estat del benestar que tenim, és a dir, si volem garantir els serveis bàsics de la nostra ciutadania i preservar el nostre estat de benestar. Demano, doncs, a aquesta cambra l'aprovació dels comptes que els presento, alhora que apello a la seva responsabilitat política. Hem treballat intensament per tirar endavant aquest projecte, que ha estat possible gràcies a molts esforços i a molts diàlegs.

Els ciutadans de Catalunya viuen amb cruesa una crisi profunda i molt llarga. Senyors i senyores diputats, tenim l'obligació d'actuar amb mirada àmplia. No és moment de guanys a curt termini ni d'efímeres victòries; és moment de posar les bases per a la recuperació i per a un futur millor.

Moltes gràcies, molt honorable presidenta, il·lustres senyores i senyors diputats.

La presidenta

Iniciem ara la defensa de les esmenes a la totalitat i ho fem amb l'ihustre senyor Maurici Lucena, en nom del Grup Socialista.

Maurici Lucena i Betriu

Presidenta del Parlament de Catalunya, vicepresidenta, conselleres i consellers, diputades i diputats, molt bon dia. El Govern, a través del seu conseller d'Economia, ens ha presentat el Projecte de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per a l'any vinent, per a l'any 2014, és a dir, un pla de com es gastaran i es finançaran més de 36.000 milions d'euros.

El primer que vol fer el Grup Socialista és destacar dos aspectes certament positius derivats de la presen-

tació que el conseller ens acaba de fer. En primer lloc, volem felicitar molt sincerament que el Govern presenti per primera vegada des que Artur Mas va ser investit president de la Generalitat de Catalunya a finals de l'any 2010 els pressupostos quan toca; jo crec que això és bo per al Parlament, és bo per a Catalunya. I, en segon lloc, també ens congratulem que la presentació d'aquests pressupostos aporti llum sobre l'evolució d'uns números, dels números d'enguany, que, com a conseqüència del pressupost prorrogat decidit per Convergència i Unió i Esquerra Republicana, doncs, fins ara eren uns números imprecisos. Ambdues són bones notícies de les quals crec que el Parlament de Catalunya, sens dubte, s'hauria de congratular.

Abans d'entrar en matèria, m'agradaria fer unes reflexions macroeconòmiques sobre el context macroeconòmic en què aquests pressupostos de l'any que ve s'insereixen. El conseller Mas-Colell ha fet també algunes de les reflexions que a mi m'agradaria complementar.

Fa sis anys que ja dura aquesta cruel crisi econòmica que, sens dubte, és la crisi econòmica més profunda i més complexa des de la dècada de 1930. Però, amb una mica de sort –i fixin-se bé en les paraules prudentes que utilitzo, «amb una mica de sort»– el pitjor del pitjor potser pot haver passat; repeteixo la prudència: el pitjor del pitjor, amb una mica de sort, pot haver passat.

Des de principis de la crisi, l'economia espanyola i l'economia catalana han fet uns fortíssims ajustos per la via dels fluxos, que, per la seva magnitud, són molt importants. Hi ha hagut una grandíssima reducció del dèficit de la balança de pagaments per compte corrent, és a dir, de la diferència entre la capacitat d'estalvi de l'economia catalana i l'economia espanyola i les seves necessitats o capacitat d'inversió; hi ha hagut també una molt forta reducció, que el conseller Puig segur que coneix, dels costos laborals unitaris, i també hi ha hagut una evolució menor de la inflació relativa en el context de la Unió Europea. Tant és així que, com segur que el conseller Mas-Colell coneix, el Banc d'Espanya calcula que l'economia espanyola i l'economia catalana han recuperat tanta competitivitat com la que van representar les quatre devaluacions de la pesseta del període 92-95, de l'època de Carlos Solchaga i de Pedro Solbes. Ara, això sí, aquest ajust ha sigut molt dolorós, però alguns dels fruits sembla que es comencen a percebre; per exemple, hi ha un molt bon comportament de les exportacions; hi ha hagut una caiguda pronunciada de la prima de risc espanyola; hi ha hagut, ho sembla, un retorn de la inversió estrangera i algunes de les grans empreses espanyoles estan tenint la possibilitat de tornar als mercats financers internacionals, i també hi ha hagut una recuperació, encara que tímida, de la borsa.

No obstant, cal ser molt prudents, perquè les fragilitats de l'economia catalana són certament encara molt preocupants. D'entrada, tenim una taxa d'atur que, com diria Paul Krugman, és extravagant o, si ho prefereixen, estratosfèrica: gairebé el 23 per cent d'aturats a l'economia catalana. Tenim encara un immens estoc de deute públic i privat que equival al 320 per

cent del nostre PIB, i que, per tant, serà un llast, segur, en la capacitat de l'economia catalana en els propers anys de, amb una mica de sort, començar a aixecar el cap. I, en definitiva, seguim sent molt vulnerables a qualsevol pertorbació internacional com la que va existir fa uns mesos arran de la crisi bancària a Xipre.

La conclusió, amb relació als pressupostos que avui el Govern ha presentat, és que, amb molta sort i si no hi ha accidents o pertorbacions internacionals, com la de Xipre, que acabo d'esmentar, hi ha indicis econòmics menys pessimistes que en els últims anys. I, per tant, un dels objectius prioritaris d'aquests pressupostos hauria de ser la maximització de la probabilitat que aquesta esperança es materialitzi, encara que sabem amb seguretat que la recuperació econòmica es farà esperar i quan arribi, si és que arriba, serà lenta.

Ara passaré a explicar-los per què el Grup Socialista pensa que aquests pressupostos no són uns bons pressupostos, o, si ho volen, dit en positiu, que són uns pressupostos claríssimament millorables. Miri, d'entrada, reconeixem l'evidència: ningú nega que, des que Convergència i Unió torna a governar, des de l'any 2010, fer pressupostos és una tasca dolorosa i complexa. De fet, no som –malgrat que alguns ho vulguin pensar– una excepció en el món. A tots els països avançats, des que la crisi va esclatar l'estiu de l'any 2007 amb la crisi *subprime*, els governs tenen enormes dificultats per elaborar els pressupostos. Catalunya no és una excepció i la prova és que des de l'any 2008 l'economia catalana s'ha encongint més d'un 13 per cent en termes reals.

Què creiem el Grup Socialista que els pressupostos de l'any 2014 haurien de perseguir com als dos objectius essencials? D'una banda, creiem que aquests pressupostos haurien de garantir i protegir la cohesió social. Dit amb altres paraules: donar esperança als més de 840.000 aturats catalans, donar esperança al 47 per cent de joves que cerquen i que no troben feina, donar esperança al prop de milió i mig de catalans i catalanes que es troben en risc de pobresa i d'exclusió social i donar esperança als gairebé cinquanta mil infants que pateixen privacions alimentàries –i no entraré en l'absurd debat entre desnutrició o malnutrició, simplement reflecteix el que diu el Síndic de Greuges.

I, d'altra banda, el segon gran objectiu d'aquests pressupostos hauria de ser l'intent d'impulsar l'activitat econòmica, que també hauria de reflectir un funcionament el més eficient possible de l'Administració pública catalana.

Què passa, malauradament? Doncs, malauradament passa que, des de finals de l'any 2010, la percepció, àmpliament estesa entre la població i els agents econòmics, és que la qualitat de les institucions catalanes i de l'acció del Govern s'han deteriorat significativament. Els poso un exemple numèric: quan el dia després que Artur Mas guanya les eleccions de finals de 2010 la prima de risc del deute públic català era de 384 punts bàsics; al cap de molt poc, de pocs mesos, aquesta prima de risc va escalar fins a l'infinit, fins al punt que, des de fa anys, els mercats financers internacionals estan tancats per al Govern de Catalunya. Ai-

xò és només atribuïble a elements externs, a elements exògens de l'actuació del Govern de la Generalitat de Catalunya? Doncs, miri, sincerament, no ho crec.

Fins a cert punt crec que és just afirmar que vostès han contribuït a deteriorar la percepció dels agents econòmics i de la ciutadania en general. Els poso alguns exemples: l'any 2011, pressupostos presentats tard; l'any 2012, pressupostos presentats tard; l'any 2013, directament se'ls «salten a la torera» i fan una pròrroga. I, finalment, això sí, i els felicitem, l'any 2014 aconsegueixen presentar-los a temps. Ara bé, inclús els pressupostos, quan els han presentat, mai han complert l'objectiu de dèficit que preveïen –mai– i han tingut importantíssimes desviacions a l'alça de la despesa. Aquesta gestió pressupostària tan poc robusta és especialment greu perquè els pressupostos són la llei més important que es discuteix i s'aprova a qualsevol parlament del món. De fet, amb puritat històrica, els pressupostos són l'origen de la creació dels parlaments a l'edat mitjana.

I, certament, tampoc ajuda a la qualitat institucional percebuda el comportament aparentment aleatori o caòtic, o, si ho volen, ho puc dir d'una altra manera: el descriurei demostrat per Convergència i Unió des que governa, des de finals del 2010; en tres anys Convergència i Unió ha passat de ser el més fervorós defensor de l'austeritat de tall calvinista –és a dir, de les polítiques de Merkel– a ser un govern que haurà augmentat el deute –fixin-se bé en la xifra– en 25.200 milions d'euros.

Vostès, en quatre anys, incloent 2014, hauran augmentat el deute públic en 25.200 milions d'euros. Saben quant és això? El 42 per cent del total del deute públic l'any que ve; el 42 per cent vostès l'hauran fet en quatre anys. Exclusivament atribuïble a vostès. En tres anys Convergència i Unió ha passat d'aprovar una llei d'estabilitat pressupostària, que és més restrictiva que la del PP i el ministre Montoro, a reclamar, dia sí, dia també, un dèficit més ample, poder emetre més deute, i, per tant, gastar més. En tres anys Convergència i Unió ha passat de ser el paladí de les baixades d'impostos a apujar-los gairebé tots. Vostè em corregirà, conseller Mas-Colell, potser li'n queda algun per retocar, però els han apujat gairebé tots.

En tres anys, en resum, el Govern de Convergència i Unió –i això ho il·lustra perfectament– ha passat de tenir com a soci i aliat parlamentari el Partit Popular a tenir Esquerra Republicana. Vostès, sento dir-ho així de cruament, Convergència i Unió, han fet seva aquella famosa frase de Groucho Marx, que deia: «Aquests són els meus principis, si no els agraden en tinc d'altres.» En aquest Dragon Khan ideològic, conseller Mas-Colell, a mi com a mínim m'és molt difícil deduir quin és el relat polític o el projecte de país que vostès tenen i que, per tant, haurien d'informar els pressupostos de la Generalitat de Catalunya que avui ens ha presentat.

Anem ara, ja sí, a aspectes concrets dels pressupostos del 2014, una vegada dibuixat el marc conceptual o el marc polític en els quals volia inserir la meua reflexió. En primer lloc, Convergència i Unió i Esquerra

Republicana ens han dit, per activa i per passiva, que aquests pressupostos, els de 2014, són els pressupostos més socials de la història. Casualment això és el que diuen el Partit Popular i el senyor Montoro. I, miri, no només el senyor Montoro..., sinó que un il·lustre diputat d'Esquerra Republicana, el senyor Alfred Bosch, deia ara no fa gaire en el Congrés espanyol, dirigint-se al ministre Montoro, el següent: «¿Cómo pueden decir que son los presupuestos más sociales? Vayan a contárselo a los que están dando vueltas por los contenedores o a la gente que ya no cobra nada porque ha perdido el trabajo, ha perdido el paro, lo ha perdido todo. “Los más sociales”, por el amor de la providencia, ¿pero dónde viven ustedes?» Això es el que deia el senyor Alfred Bosch no fa gaire.

De totes maneres, jo afegiré dues coses. En primer lloc, al powerpoint que el conseller Mas-Colell ens va fer a mans fa dues setmanes vostès mateixos afirmen, amb lletres majúscules, que en despesa social *per capita* els pressupostos de l'any que ve representaran un retrocés d'una dècada. És a dir, despesa social *per capita* l'any que ve, serà la mateixa en termes reals que la de l'any 2004. Com poden dir que són els més socials de la història? Que ha passat alguna cosa en aquests deu anys? Jo crec que sí, bastantes coses.

I, en segon lloc, nosaltres hem fet un càlcul de la caiguda de la despesa, també en termes reals, de 2010 a 2014 en les àrees que podríem denominar en sentit ampli «estat del benestar»: Salut, cau un 22,5 per cent; Ensenyament, un 28 per cent, i Benestar Social i Família, gairebé un 24 per cent. Realment –i em dirigeixo ara a Esquerra Republicana–, sorprèn molt que aquest partit, de tradició d'esquerreres, pugui donar suport o tingui la intenció de donar suport a uns pressupostos amb un biaix tan marcadament antisocial.

A més, no és veritat, conseller Mas-Colell, sento dir-li així, que aquests pressupostos que vostè ha presentat no contemplin retallades. Miri, si vostè va a l'annex 2 de la Llei de pressupostos, s'hi especifica que els valors dels mòduls i els copagaments dels serveis de residència assistida per cada tipologia de dependència..., u: les persones malaltes de sida que han de viure a una residència assistida hauran de pagar l'any que ve un 50 per cent més que enguany; dos: les persones amb drogodependència que han de viure a un pis assistit també pagaran un 50 per cent més; tres: les persones amb malalties mentals hauran de pagar un 40 per cent més. Veient això, diputats i diputades de Convergència i Unió, diputats i diputades d'Esquerra Republicana, encara gosen afirmar que no hi ha retallades en aquests pressupostos? Que són els pressupostos més socials de la història?

I, en paral·lel, això sí, res de tot això els ha inhibit per buscar diners per a aquells capricis, que sobretot pertanyen a l'àrea de Presidència, que nosaltres considerem que són injustificables en temps com els actuals. Vostès han aconseguit treure 5 milions nous de trinxeta per al Circuit de Catalunya; 1 milió afegit a Diplocat, aquest meravellós cos diplomàtic, i també tenen despeses diverses per commemorar 1714 i també per finançar i subvencionar mitjans de comunicació, diguem-ne, de tots colors.

Des del punt de vista de les previsions macroeconòmiques, conseller Mas-Colell, també crec que hi ha un exercici que penso que no és massa prudent. Ahir coneixíem que l'OCDE ha dit que l'economia espanyola i l'economia catalana creixeran l'any que ve un 0,5 per cent. Això és el mateix que va dir la Comissió Europea fa dues setmanes: un 0,5 per cent. Vostès diuen en els pressupostos que l'economia catalana creixerà un 0,9 per cent. Això no respecta el principi de prudència que hauria d'informar les previsions pressupostàries. I, a més, és veritat que no incloc en aquesta reflexió la possibilitat que es materialitzi el que podríem anomenar «la setmana Junqueras», que si es materialitzés l'any que ve faria que el PIB català hagués de reduir la seva expansió en un 2 per cent; és a dir que passaria a créixer un menys 1,1 per cent o un menys 1 i mig per cent.

Per la banda dels ingressos, és veritat que el Grup Socialista valora molt positivament l'intent que fan vostès d'augmentar ingressos i corregir l'estratègia dels últims pressupostos. En l'actual crisi econòmica l'augment dels ingressos és l'única manera real de suavitzar el patiment de les persones amb menys recursos, de les classes populars, que han patit un impacte tan desproporcionadament gran en comparació amb les persones de més nivell de renda i de riquesa, d'aquesta dolorosíssima crisi econòmica.

Cal, per tant, augmentar els ingressos per evitar un deteriorament encara més gran dels serveis públics a Catalunya: salut, serveis socials i ensenyament en particular. La llàstima és que nosaltres creiem que aquest intent d'augmentar els ingressos es queda curt. Tornaré sobre aquest punt més endavant.

Ara vaig, també en l'àmbit dels ingressos, a un dels aspectes que, sens dubte, al Grup Socialista li provoca més inquietud. Hi ha dos epígrafs al pressupost: «Venda d'actius reals» i «Concessions i altres ingressos patrimonials» que prometen ingressar, atenció, 2.318 milions d'euros. Això és, ni més ni menys, que el 10 per cent dels ingressos no financers o, si ho volen d'una altra manera, l'1 per cent del PIB. I, per sorpresa i malestar del Grup Socialista, quan al conseller Mas-Colell se li va preguntar si tenia a bé explicar-nos com es desglossarien aquests 2.318 milions d'euros, va dir, i es va quedar tan ample, que no, que ell volia un mandat legislatiu i que després ja faria les vendes i les concessions com ell ho considerés.

Miri, conseller Mas-Colell, per més indulgent que jo tracto de ser en escoltar aquesta frase que vostè va pronunciar, em sembla que aquest comportament o aquest pronunciament que vostè va fer de negar-se a explicar com es concreten 2.318 milions d'euros des del punt de vista parlamentari, des del punt de vista democràtic, des del punt de vista de la transparència, és inacceptable. On s'és vist un govern que es nega a explicar amb tots els ets i uts com pensa concretar el 10 per cent dels seus ingressos o l'1 per cent del PIB català?

Si vostès realment anessin de cara i expliquessin la veritat, ens explicarien quines són les seves intencions de privatitzar o concessionar; ens explicarien potser

que tenen la intenció de privatitzar o concessionar les depuradores, i, de passada, juntament amb Esquerra Republicana, ens haurien d'explicar o haurien d'explicar als ciutadans de Catalunya que això inevitablement farà pujar encara més el rebut de l'aigua.

O també haurien d'aclarir, perquè aquí no es posen d'acord el conseller Mas-Colell amb el conseller Vila, si tenen pensat vendre, com s'ha anunciat, habitatges socials de l'Incasòl.

La pregunta del milió, addicionalment, és: com és possible que passi, què farà el Govern si Esquerra Republicana es nega a donar recolzament, durant l'execució pressupostària, a privatitzar o concessionar els plans que el conseller Mas-Colell decideixi?, quin és el pla B?, què faran vostès? Potser, mitjançant la moció que el Grup Socialista ha presentat i que es votarà demà, esbrinarem quins són els plans concrets per obtenir aquests 2.318 milions d'euros. Jo crec, realment, conseller Mas-Colell, que vostè té l'obligació democràtica, l'obligació política, l'obligació ètica d'explicar a aquest Parlament com pensa obtenir 2.318 milions d'euros del que fins ara és una gran caixa negra de concessions i privatitzacions sense especificar.

I, finalment, respecte als ingressos també, conseller Mas-Colell, suposo que vostè deu haver llegit el voluminós informe Mirrlees, publicat fa dos anys pel premi Nobel d'economia James Mirrlees, on del que parlen és de com seria un sistema tributari ideal. Doncs, la veritat és que, quan jo veig el conjunt tan heterogeni de taxes que vostès contemplen en aquest pressupost, no puc més que deduir que el premi Nobel Mirrlees faria una cara una mica de sorpresa sabent que és vostè qui les ha impulsat.

Però aquests pressupostos, a banda de tot el que he explicat, en realitat ens proporcionen informació molt valuosa sobre un rengló no escrit o no publicat del pacte entre Esquerra Republicana i Convergència i Unió; rebellen un dels punts ocults del pacte, en la nostra opinió.

Nosaltres creiem que Esquerra Republicana va imposar-los a vostès informalment la condició que com a mínim semblés que no retallaran, quan els donessin formalment recolzament als pressupostos. I això és el que explica, fent inducció enrere, per què enguany vostès van decidir, amb Esquerra Republicana, prorrogar els pressupostos de l'any passat al 2013: per poder fer de manera clandestina, silenciosa i d'amagatots, unes retallades de 2.000 milions d'euros –ho repeteixo, 2.000 milions d'euros– de despesa pública enguany.

S'ha vist també claríssimament que l'excusa formal de pressionar perquè ens flexibilitzessin l'objectiu de déficit era això, una cortina de fum, perquè ara també diuen... No, vostè em fa que no; ara li explico per què. Vostès ara diuen que tampoc els agrada l'1 per cent. Per què no els prorroguen, aleshores, també aquests pressupostos? Si aquesta és la manera de pressionar i flexibilitzar el déficit, la lògica dictaria que els han de tornar a prorrogar; com que no ho fan, això demostra que el que deien com a mínim no era veritat, per dir-ho suaument.

Però la veritat, a més, és que, tal com el Govern ha elaborat els pressupostos, la condició imposada per Esquerra Republicana de no retallar més l'any que ve, en la nostra modesta però crec que contundent opinió, no es podrà complir. Creiem que l'anunci de no més retallades és en realitat una declaració d'intencions buida de contingut, un simple brindis al sol que en realitat al que els ha forçat és a quadrar els números, a fer-los opacs, i hauríem de reconèixer tots que són números que no es compliran.

Però, miri, ara vaig a la part propositiva. Li explicaré molt ràpidament què pensa el Grup Socialista que es podria haver fet per fer uns pressupostos com els que Catalunya es mereix. Per la banda dels ingressos, sis suggeriments. Primer suggeriment. Ja no hi som a temps, però ens agrada igualment recordar-lo. Nosaltres creiem que la pujada d'ingressos que vostès proposen aquest any per a l'any que ve s'hauria d'haver fet ja enguany. Per què? Doncs perquè haguéssim estalviat part dels 2.000 milions de retallades que s'han produït en l'any present. A més, això també els hauria evitat una cosa que crec que queda una mica rara als pressupostos que han presentat. Respecte a l'impost de successions, vostès diuen que només recaptaran la meitat del que és una anualitat. Per què? Doncs perquè els haurien d'haver presentat fa mig any, i així, amb els mecanismes de diferiment que l'impost preveu, podrien recaptar l'any que ve l'anualitat completa. Jo no sé si aquest tipus d'afirmacions o de confirmacions que les coses s'haurien d'haver fet abans responen per part d'Esquerra Republicana i Convergència i Unió a càlcul polític o a simple incúria. No ho sé. Vejam si m'ho saben respondre.

En segon lloc, el PSC creu que l'impost de successions hi havia marge per aprofundir-lo, no només restaurar-lo sinó fer-lo més progressiu, reforçar la igualtat d'oportunitats, i, de passada, recaptar més.

Tres. Crec que hi ha –tres i quatre, diré aquí–, per la banda dels ingressos i per la banda de la despesa, hi ha coses prosaïques però que són molt eficaces, com per exemple reforçar el cobrament a tercers dels serveis sanitaris públics quan hi ha cobertura d'assegurances privades i especialment de mútues laborals i d'accidents. No és just que el sistema que paguem tots sostingui l'atenció a persones que, per motius de treball, han de ser ateses o haurien de ser ateses amb l'assegurança que les seves empreses privades els proporcionen. I, en segon lloc, respecte a aquest mateix tema però per la banda de la despesa, miri, si vostès engrandissin la central de compres completa per a tot el sistema sanitari de provisió pública, nosaltres creiem que, ajuntant això amb el tema de les mútues, es podrien estalviar diversos centenars de milions d'euros. Això, conseller, en la nostra modesta opinió, és reformar bé; reformar bé és fer coses com aquestes.

En cinquè lloc, hi ha un epígraf en un dels annexos dels pressupostos on vostès diuen que els beneficis fiscals que corresponen a Catalunya, del sistema fiscal, ascendeixen a més de 10.500 milions. Doncs, bé, en aquest cas nosaltres creiem que Convergència i Unió i Esquerra Republicana haurien d'haver fet totes les actuacions polítiques per evitar que aquests la-

berints, en forma d'exempcions, deduccions, bonificacions, s'aclarissin, i sobretot que fessin un sistema fiscal més progressiu, més just, que donés menys lloc a l'elusió fiscal, i que, també, per tant, permetés recaptar més.

I, finalment, un altre suggeriment per la banda dels ingressos. Creiem que és intolerable la vaga de braços caiguts en què vostès s'han instal·lat respecte al nou sistema de finançament autonòmic. Si haguessin pilotat i liderat les negociacions, probablement Catalunya l'any que ve disposaria de diversos centenars de milions d'euros més, d'ingressos, respecte al pressupost que vostès presenten.

Però també tenim suggeriments per la banda de la despesa. Mirin, per la banda de la despesa, jo el que crec, que en un moment d'emergència econòmica i nacional com aquest, i social, emergència també social..., els dic el que nosaltres hauríem fet si estiguéssim al Govern. Nosaltres el que hauríem fet és construir els pressupostos amb això que tècnicament es coneix «de base zero». Ja sé que és un exercici complicat, dolorós, impopular, però, si hi ha un moment en els trenta-sis anys d'història de la Generalitat restaurada que justifica un exercici com aquest, és ara. I què hauríem fet? Doncs, hauríem reunit tots els partits polítics i hauríem intentat arribar a un acord sobre quins són els pressupostos mínims en l'àrea de la salut, d'ensenyament i de serveis socials, i sobre aquests mínims hauríem construït la resta del pressupost, arribant fins on es pugui, també amb les fonts d'ingressos addicionals que el Grup Socialista ha suggerit. Això, de passada, els hauria permès escometre un exercici que jo crec que està pendent des que Tarradellas va restaurar la Generalitat l'any 77.

Miri, quan vostè fa una comparativa o una anàlisi comparada internacional, arriba –i així ho diuen els experts– a la conclusió que el sector públic català té una eficiència, per dir-ho de manera elegant, clarament millorable. Hi ha dos tipus de models extrems al món de funcionament del sector públic: el model més, diguem-ne, inflexible i rígid, de direccions generals administratives que ho gestionen tot, i el model de tipus nòrdic, on les estructures administratives són molt fines, deleguen l'execució dels pressupostos i els programes polítics a agències públiques amb gran autonomia, que tenen gran autonomia en recursos humans i en pressupostos. Vostès haurien d'haver fet aquest exercici, però em temo que estan instal·lats en una actitud mandrosa que el que ha provocat és que no puguem obtenir aquestes eficiències per la banda de la despesa.

Vaig conclouent, presidenta. La Llei de pressupostos, ho dic una vegada més, és la llei més important que es discuteix anualment al Parlament de Catalunya, a qualsevol parlament del món. El Grup Socialista està convençut que els pressupostos presentats per Convergència i Unió i Esquerra Republicana no són els que Catalunya necessita, no són els que Catalunya es mereix. Una persona suspicax fins i tot podria pensar que al conseller Mas-Colell li ha estat molt més fàcil del que es pensava sortir-se amb la seva: per fi té el pressupost que anhelava, i, a canvi, l'exigència que

ha imposat Esquerra Republicana –no retallar més– li ha sigut bastant fàcil de garantir, només ha hagut d'exagerar una mica els números i només ha hagut de construir un gran «artilugi», una caixa negra de 2.318 milions d'ingressos, i això ha estat tot. Amb Esquerra Republicana, sorprenentment, ha colat –ha colat. Jo crec que el conseller Mas-Colell, si poguéssim rebobinar, al principi de les negociacions amb Esquerra Republicana, estava convençut que seria més difícil, però ha colat, amb Esquerra Republicana ha colat.

I per aquesta raó els socialistes volem fer un últim i solemne prec a Esquerra Republicana, perquè es repensi el seu vot previsiblement favorable a uns pressupostos que estan fets amb massa pressa, que no es compliran, i admeto apostes, i que, per tant, provocaran noves i significatives retallades dels serveis públics a Catalunya.

En definitiva, el Grup Socialista ha presentat una esmena a la totalitat perquè creu que aquests pressupostos són uns pressupostos, com diria la meua àvia, fets a la xamberg, elaborats amb poc rigor i menys transparència, que no garanteixen la cohesió social i que tampoc contribuiran a la recuperació econòmica; uns pressupostos, en definitiva, de pura supervivència, que no expressen un relat polític ni un projecte de la Catalunya de futur que tots anhelem; uns pressupostos que, en realitat, malauradament, són el mirall d'un govern en permanent actitud exaltada i protestatària, un govern poc o gens dedicat al dia a dia dels ciutadans de Catalunya; uns pressupostos que, en realitat, reflecteixen allò que deia el periodista Chaves Nogales al final de la Segona República, referint-se a Catalunya: «Al poble de Catalunya» –deia Chaves Nogales– «l'entusiasme aquestes grans manifestacions de la ciutadania. No sap passar molts mesos sense provocar-ne alguna, però, potser, entre una i altra manifestació, encara que només transcorreguessin tres o quatre mesos, algú hauria de preocupar-se d'omplir el temps amb una tasca que potser no sigui del tot supèrflua, la de governar, la d'administrar, la de fer per al poble quelcom més que oferir-li ocasió i pretext per a aquests enlluernadors espectacles.»

Gràcies, presidenta, consellers, diputades i diputats.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies. En fi, començo per agrair-li els aspectes positius que ha esmentat; en fi, li ho agraeixo de tot cor. A part d'això, serà difícil contestar perquè no ha estat gaire coherent. La seva intervenció s'ha caracteritzat per la falta de coherència; de vegades semblava que empenyia per la dreta, de vegades semblava que empenyia per l'esquerra, però es tractava d'empenyer. Per cert, aquest periodista no sé qui era, però sonava de dretes, eh?, no ho sé, no sé qui era, eh?, no el coneixia, però no m'ha semblat que fos un socialista.

A veure, vostè ha fet una intervenció, ha dit «de base zero». Amb això ha estat coherent, perquè vostè diu que s'han de fer les coses de base zero, i vostè ha fet una..., vostè va a la base zero. Jo li vull recordar algunes realitats; entre altres, que vostès van estar governant del 2003 al 2010. Per tant, moltes d'aquestes coses tan fantàstiques que s'han de fer que s'han de fer ara ja es podien fer, com a mínim, el 2009 i el 2010; el 2009 i el 2010 es podien començar a fer coses de base zero, o es podia començar amb aquesta central de compres tan fantàstica que ens ha de solucionar un problema de 2.300 milions, o hauríem pogut posar d'anar més enllà amb l'impost de successions, perquè ara, amb l'impost de successions, recaptarem el que va quedar quan vostès ho van deixar. En fi, ho podien haver fet d'una altra manera, però, com que vostè va de base zero, això no deu comptar.

Una de les coses que m'ha sorprès més de la seva intervenció és quan ens retreu l'augment del deute des de l'any 2010. Escolti, l'any 2010 el dèficit va ser de 4 i escaig..., 4,4, no sé de quant va ser, va ser de 4 i escaig. Vostè creu que era possible reduir el dèficit en un any –en un any– a zero?, a fi de no acumular més deute? Vostè creu que el dèficit es podia reduir en 8.000 milions en un any? L'hem portat cap avall, però en un any no es podia reduir, i m'estranya que vostè ho digui. Escolti, li recordo que vostè és del PSC; jo crec que ens hauria crucificat si l'any 2012 haguéssim aparegut amb una proposta de dèficit igual a zero, és a dir, reduint 8.000 milions en un any. Quan la realitat és la que és, a saber, que es va mantenir la despesa amb el dèficit que fos, que llavors es podia permetre, durant l'any 2009 i durant l'any 2010, quan es van estar prenent decisions de despesa completament forassenyades l'any 2009 i l'any 2010, doncs, ens vam trobar com ens vam trobar. I em temo que el seu enunciat que l'augment de dèficit i el ràting de Catalunya es deuen exclusivament al que ha pogut passar a partir de l'1 de gener del 2011 no té cap credibilitat. Ara, si vostè fa base zero i d'això se n'oblida, doncs, miri, vostè estarà molt content.

Per cert, admeto –i ja li ho he dit alguna vegada– responsabilitat per les dates en què s'hagin pogut presentar els pressupostos del 2012 o no presentar els del 2013, però, per l'amor de Déu, no em carregui el mort del pressupost del 2011. Vàrem començar a governar el 2011 i, molt sensatament, el meu antecessor no va tractar de passar un pressupost dos mesos abans de les eleccions. O sigui, responsabilitat per al 2012, per al 2013, per al 2014, però no per al 2011.

Ha assenyalat el (*remor de veus i rialles*)... –eh?; no sé...–, ha assenyalat i ha qüestionat el quadre macroeconòmic. Hi hem pensat força, en el quadre macroeconòmic, i també és veritat que el quadre macroeconòmic per als nostres pressupostos té una importància relativa, perquè els ingressos estan preestablerts pel pla de finançament. Certament, poden afectar la política de rendibilització d'actius, poden afectar les despeses socials..., tenen efecte, però no un efecte molt gran, pel que fa a la recaptació.

I el dilema que teníem era aquí seguir exactament..., i potser li sorprendrà, però és evident que el nostre pressupost, per la banda dels ingressos, encaixa amb

el pressupost de l'Estat espanyol; és evident que varem decidir que el pressupost s'havia d'ajustar a l'1 per cent, i al final varem adoptar la previsió de l'Administració central. Crec que el 0,9 no és impossible; crec que és difícil, crec que no és impossible. Veurem com serà.

Coincideixo amb la seva impressió, amb el seu dibuix de quines són les perspectives econòmiques. Crec, efectivament, que segurament hem arribat a baix de tot i que d'aquí reprendrem. I el ritme de represa, doncs, dependrà de moltes coses.

I també és cert que des del punt de vista econòmic les perspectives a Catalunya, relativament, semblen bones; hi ha molt interès a fora en possibles inversions a Catalunya, i això és bo, perquè del que es tracta és de crear ocupació, i això, doncs..., això està costant.

Bé. Vostè ha descobert que l'any 2013 hi ha hagut una reducció de despesa. No sé per què havia de descobrir-ho ara: fa un any que ho estem dient, que l'any 2013, amb la imposició del ritme fiscal que se'ns havia imposat, havíem de fer una retallada de 4.000 milions. I hem dit moltes vegades que si s'aconseguia la millora en l'objectiu de dèficit, doncs, s'aconseguiria reduir aquesta retallada. Jo he dit, em temo que moltes vegades, que s'havia reduït a la meitat; o sigui que està molt bé si vostè ha descobert que l'any 2013... Ja ho veurem al final, perquè això al final depèn de les liquidacions, ja ho veurem al final, però, sí, l'any 2013 ha estat un any de reducció de la despesa. I per això ara diem «prou», «amb això n'hi ha prou».

Jo crec que en aquest «n'hi ha prou» tindríem força consens. Jo aprecio que Esquerra Republicana tingui aquesta opinió, però a mi aquesta opinió no me l'ha imposada ningú. És una obvietat que no podem baixar més la despesa.

I sí, escolti, quan vostès llegeixin les mil pàgines i escaig del pressupost, trobaran una partida per aquí que augmenta, una partida per allà que baixa. L'agregat és la despesa, exclosos els interessos..., perquè jo els podria dir inclosos els interessos, i llavors voldria dir que la despesa departamental baixava. No, la despesa, exclosos els interessos, la despesa dels departaments, la despesa que representa serveis públics de la Generalitat, doncs, es manté constant; fins i tot augmenta una mica, però aquesta mica no és molt transcendent.

I, evidentment, batallarem per complir el pressupost.

Per cert, un altre exemple de la seva base zero o d'una mena d'adanisme és aquesta recriminació que ens ha fet que cada any el pressupost depassa l'objectiu. A mi no m'agrada, i cada any treballem, i treballem duríssimament, per aconseguir que el pressupost liquidat sigui el pressupost pressupostat i per reduir aquesta diferència. Però, si us plau, només li demano que es miri els set anys anteriors i vegi què passava amb els pressupostos i què passava amb els pressupostos liquidats.

Miri, vostè pertany a un partit amb història. És una bona història, eh?; a mi la història del PSC em sembla una història bona i una història de gran dignitat. Però aquesta història la té. I, si us plau, miri-s'ho, miri-s'ho i veurà que moltes de les coses que diu, doncs, s'apli-

quen també a la seva pràctica. I potser van intentar fer-ho millor, però ho van fer com ho van fer. Nosaltes també intentem fer-ho al màxim de bé.

Aconseguirem complir aquests pressupostos? Miri, dependrà..., em sembla que està molt content a dir que no. Sap què vol dir si no complim aquests pressupostos? Vol dir que hi haurà retallades. Sap de què dependrà que complim aquests pressupostos? Que quan en parlem... Perquè en parlem –en parlem. Si jo no li puc dir quins són els programes específics de vendes, de concessions, etcètera, és perquè ho estem estudiant, és perquè no tinc encara una idea precisa de si les vies polítiques contribuiran a alguna quantitat o no contribuiran a alguna quantitat. I, no es preocupi, jo presentaré en aquest Parlament quines seran aquestes mesures, i vostè podrà opinar. I quan opini tingui molt present: o és això, o són retallades. I si la prioritat seva és que fracassem, llavors sàpiga que el que està fent és incentivar retallades.

Miri, aquestes sis mesures que ha dit són sensibles, no li diré que no, estan ben pensades, tot el que vulgui; però són 2.300 milions, els que ens falten, eh?, són 2.300 milions. A base de fer veure i acumular mesures, aquests 2.300 milions ja li asseguro que no surten.

I, en fi, per acabar, ha suggerit que podíem solucionar problemes no commemorant el 1714. Miri, per mi, commemorar el 1714 és una qüestió mínima de dignitat.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Maurici Lucena, per un temps de cinc minuts.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. Bé. Començaré per la cosa més intel·lectual, ja que vostè ha entrat en aquest debat: em sorprèn que una persona de la seva vasta cultura no hagi llegit mai Chaves Nogales, em sorprèn molt. Potser és perquè des de fa uns anys vostè només llegeix autors catalans, però li asseguro que no he citat ningú massa desconegut, eh?, vull dir, és una persona jo crec que rellevant i que potser vostè faria bé a llegir els propers mesos.

Vostè després ha fet una sèrie de consideracions que intentaré rebatre una a una, però des d'un marc conceptual que li proposo que sigui diferent del que vostè ha plantejat. Perquè, conseller, a vegades jo tinc la sensació, no només amb vostè, sinó amb el seu Govern, que no tenen clar que una de les principals tasques de l'oposició és controlar el que fa el Govern, i no que vostès controlin el que fa l'oposició. És que tenim a vegades invertits els termes. I vostè a més té una mania que crec que no és massa productiva, que és mirar molt al passat. Fixi's, fins i tot se'n va cap a la dècada passada. I jo estic mirant cap al futur, sobretot perquè vostè m'ha presentat uns pressupostos, o els ha presentat a aquesta cambra, del 2014.

Vostès, el 2011 –i l'únic que he volgut és subratllar això–, és veritat que no podien fer els pressupostos al

novembre, perquè no governaven. Però, home, és una mica de casualitat que els fessin després de les eleccions municipals; és l'únic que he intentat dir. I estic segur que no va ser culpa de vostè, segurament de consellers –o el president– que tenen, diguem-ne, un tall més polític que el seu, els que el van obligar a fer els pressupostos amb tant de retard.

Jo una de les coses que plantejava i que em sembla que és just que es plantegi en aquesta cambra és què farà el Govern –perquè penso que és el lloc on vostè ho ha d'explicar– si, com jo tinc la convicció... Però no me n'alegro gens, al revés, a mi m'entristeix. Jo tant de bo pogués estar al seu lloc, i li asseguro que faria un pressupost completament diferent. Li ho asseguro –li ho asseguro–, per la banda dels ingressos, de la despesa (*remor de veus*), hauria... Vostès han perdut el tarannà reformista; no sé si l'han tingut mai, però nosaltres el tenim. I jo el que li he proposat no són sis mesures, són vuit: sis per la banda dels ingressos, dues per la de la despesa. Les de la despesa, per cert, de molt calat.

I a vostè, conseller –m'ho ha sentit dir altres vegades–, el que jo li retrec és que no hagi fet un exercici que està pendent des de l'època de Tarradellas de fer al sector públic català, que és fer una anàlisi, departament per departament, d'estructura, contingut, pressupost i eficàcia de la seva activitat. Vostès no l'han volgut fer tampoc ara. I no em vulgui dir que a finals de la dècada passada la percepció d'emergència econòmica i social era la mateixa que la d'ara, perquè no ho era. (*Veus de fons.*) No, no ho era, no, conseller, no ho era. Però és igual, miri, li ho està dient a un diputat que realment..., no ho sé, jo quan parla de fa deu anys, doncs, ho trobo..., no ho sé, una mica estrany, simplement.

Llavors, una altra cosa que li volia dir, i és la important, i, si us plau, li prego, i li prego amb tota honestat, que aprofiti, inclús li prometo que jo no li replicaré, però sí que m'agradaria que destinés uns minuts a explicar-nos què passarà amb el pressupost si, com podria ser, no es compleixen les previsions macroeconòmiques de creixement –u–, què passarà amb el pressupost si a Esquerra Republicana li entra un comprensible tremolor de cames quan vostès proposin privatitzar i concessionar alguns dels grans actius públics de la Generalitat de Catalunya. Què passarà? Com ho farà vostè per evitar fer modificacions de crèdit a la baixa, restrictives, que incloguin o que impliquin més retallades? Necessito que m'ho expliqui –que m'ho expliqui–, perquè jo crec que per aquesta mateixa raó vostè hauria d'haver fet uns pressupostos molt més agressius per la banda dels ingressos i molt més reformistes per la banda de la despesa.

I li ho torno a dir, conseller: una nova oportunitat. Aprofiti encara que siguin cinc minuts, i expliqui-ho, perquè ho volem saber, quin és el seu pla, encara que sigui molt preliminar, de concreció de 2.318 milions d'euros; quins actius públics té pensat vostè concessionar o privatitzar. Li ho prego. Crec que és obligatori per part de vostè, des d'un punt de vista polític, parlamentari i ètic que ens expliqui com pensa materialit-

zar l'1 per cent del PIB de Catalunya en forma de vendes o concessions l'any que ve.

I, miri, jo el que li he pretès dir, com també he dit fa uns minuts, és que jo estic convençut que les coses es poden fer diferents. Potser la diferent percepció entre que es poden fer diferents, entre vostè i jo, és que, com li deia, vostè té una tendència, en la meua opinió, excessiva a mirar el passat, i jo miro el futur. Jo sóc un optimista històric, i el Grup Socialista ho és, i pensem que es poden fer diferents els pressupostos. I li ho he dit, vostè ha reconegut que les sis mesures més les dues que jo he ampliat de despesa són mesures ben pensades. Per què no les ha utilitzades? Això és el que li agradaria al Grup Socialista que vostè respongués.

Gràcies, presidenta, consellers, diputats i diputades.

La presidenta

Passem, ara, a la segona esmena a la totalitat, presentada en aquest cas pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, i té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. Conseller, consellera, finalment tenim pressupostos. Després de dos anys sense poder fer aquest debat, finalment tenim avui, aquí davant, el debat del pressupost del 2014. Nosaltres, però, com se sap, hem presentat una esmena a la totalitat a aquest projecte de llei de pressupostos. I per una raó fonamental, conseller: nosaltres hem dit per activa i per passiva que la prioritat, en aquests moments és sortir de la crisi econòmica, i estem convençuts que aquest pressupost que avui presenta el Govern aparta Catalunya del camí de la recuperació.

Per a Convergència i Unió i Esquerra Republicana, el seu soci de govern, la recuperació econòmica no és la prioritat, és només un obstacle per al seu objectiu, que és la separació. Han entès la crisi econòmica com una oportunitat per treure els catalans d'Espanya, i s'han equivocat. Aquests pressupostos són un retrocés. Són els típics pressupostos que el senyor Artur Mas criticaria ferotgement si els hagués presentat el tripartit, perquè són els pressupostos del tripartit.

El primer any de govern més «frontista» de la història de Catalunya, es conclou sense pressupostos i sense activitat governamental, cosa que ha portat la Generalitat de Catalunya a una dependència substancial del Govern d'Espanya, per poder pagar les factures i les nòmines cada mes. El 2013 ha estat un mal any per a les butxaques dels catalans. Les úniques propostes econòmiques del seu Govern bipartit, Convergència i Unió - Esquerra Republicana, han estat apujar impostos i paralitzar l'economia. Els catalans ja som els espanyols que paguem més impostos: primer, gràcies al tripartit i ara gràcies també a la ineficàcia d'aquest Govern, en què tornen a manar els autors intel·lectuals del tripartit, aquells que amenacen d'aturar l'economia catalana, com si encara no estigués prou aturada, amb la ja famosa «setmana negra» de Junqueras.

Es demostra així que a Convergència i Unió i Esquerra Republicana no els importaria pas fer mal a Catalunya si això servís per fer mal a Espanya. Mala cosa, senyor conseller. Fer mal a Espanya, vostè ho sap, no és només fer mal als nostres millors clients, sinó també a aquells que permeten que la Generalitat pugui pagar nòmines a final de mes; però també, i sobretot, fer mal als mateixos catalans. L'aixeta del crèdit continua tancada per la Generalitat de Catalunya, tant en el mercat nacional com en el mercat internacional, i s'han necessitat, en el que portem d'any 2013, gairebé 16.000 milions d'euros de suport de liquiditat per part del Govern d'Espanya, cosa que representa més del 40 per cent del total de recursos que han rebut el conjunt de les comunitats autònomes.

Un any, aquest 2013, en el qual es preveu el tercer incompliment consecutiu de l'objectiu de dèficit per part de l'actual Govern de Convergència i Unió, tot i tenir el tercer objectiu de dèficit més elevat de tot Espanya, amb una previsió d'endeutament que superarà, probablement, els 57 milions d'euros, que representa el deute més elevat del conjunt de les comunitats autònomes d'Espanya: un 25 per cent del total.

Un pressupost, i ho hem dit aquests dies, de ficció, que genera incertesa i perjudica l'economia productiva. Malament, senyor conseller. La prioritat d'aquests pressupostos hauria de ser l'ocupació.

Senyor conseller, amb 633.800 persones aturades i nou mil empreses tancades des que va començar la crisi, i amb la manca de reformes d'aquest Govern, com ens vol convèncer que aquests pressupostos servirán per lluitar contra la crisi?

Com crearan ocupació, si redueixen 206 milions d'euros en ocupabilitat, és a dir, en fons per a aturats; si eliminen 363,8 milions d'euros en foment de l'ocupació; si retallen 37,9 milions el suport a les indústries agroalimentàries; si disminueixen en 75,4 milions d'euros el suport a la indústria; si retallen en 48,1 milions d'euros el suport al comerç? Si deixen a mínims el crèdit oficial suprimint 1.630,8 milions d'euros, i si les inversions públiques tornen a baixar fins als 1.196,4 milions d'euros, la qual cosa suposa tornar a nivells de la dècada dels noranta, patint quinze anys de retrocés?

Però és que, a més, no han executat tot allò que van prometre. Veiem alguns exemples de l'execució pressupostària que coneixem ja ara, a 30 de setembre del 2013: del pressupost d'indústria encara no han invertit el 60 per cent; del pressupost de comerç, manca el 99 per cent, i, en desenvolupament empresarial, un 98,4 per cent del total no està encara gastat.

Mirin, vostès van presentar el 4 d'octubre una estratègia industrial per a Catalunya en matèria d'innovació per al període 2014-2020. Van preveure que la despesa pública en aquest camp es multiplicaria per nou en els propers set anys, passant dels 40 milions actuals a 350 milions d'euros. Però la realitat és la que és, i vostès redueixen els recursos destinats a recerca, desenvolupament i innovació un 11 per cent. D'això, en diuen prioritzar la recerca i la innovació?, o la tan esbombada estratègia industrial que el conseller Puig ens va presentar el 23 de setembre? «Catalunya serà indus-

trial o no serà», ens va dir, però trobem una estratègia industrial buida de pressupostos. Amb els pressupostos a la mà, el Fons de suport a la indústria cau a la meitat, dels 111 milions d'euros destinats el 2012 als 53 previstos el 2014.

A qui volen fer creure que, enmig de la crisi industrial, l'alt atur i la destrucció d'empreses, enmig de crisis industrials tan emblemàtiques per a la nostra economia com Panrico, Alstom, Roca o Pastas Gallo, vostès donaran suport al nostre sector industrial i crearan ocupació, retallant a la meitat els fons destinats a la indústria? I aquesta destrallada de la despesa no se salva en sectors tan importants de Catalunya per a la nostra economia, com són el comerç i el turisme. El Programa d'internacionalització, promoció i foment del comerç passa de 42 milions, a 11; el d'ordenació i foment del comerç passa de 69,8 a 50,2; el d'ordenació, foment i promoció turística, de 29 a 14,5.

I aquest pressupost, a més a més, agreuja un problema greu que arrossega el Govern de la Generalitat, que és el deute de la mateixa Generalitat, el deute públic. El deute de la Generalitat, segons les previsions del Govern de la Generalitat, arribarà als 60.000 milions d'euros a final del 2014, més d'un 30 per cent del producte interior brut català. A final del 2010, el deute de la Generalitat que va deixar el tripartit era de 34.000 milions d'euros. Doncs bé, en quatre anys el Govern del senyor Artur Mas haurà multiplicat gairebé per dos el deute públic que va deixar el tripartit. Un deute públic que probablement serà molt superior a la previsió del Govern de la Generalitat, perquè l'any 2012 el Govern de la Generalitat preveia un deute públic de 41.000 milions d'euros, que va acabar superant els 51.000 milions d'euros, en aquell mateix any. Això ens fa pensar, tenint en compte la seva capacitat de fer prediccions, que els 60.000 milions d'euros de deute públic previstos per al final del 2014 seran probablement àmpliament superats.

Sí, senyor conseller, la veritat és que el Govern bipartit, el de Convergència Unió amb Esquerra Republicana, ens ha costat als catalans, en termes de deute, més de 3.300 euros per català. Aquest és el preu d'un mal govern, d'un pacte sobiranista que perjudica els catalans: el pacte que tenen vostès amb Esquerra Republicana. Els catalans haurem de pagar 21,6 milions d'euros al dia per pagar el deute que arrosseguen, senyor conseller.

Per cert, si els catalans no hem de gastar més a pagar els interessos del deute és fonamentalment gràcies al Pla de rescat del Govern d'Espanya, que permetrà estalviar a Catalunya i als catalans 1.771,68 milions d'euros en interessos. Poca broma! Interessos que caldria pagar si aquest endeutament, en lloc de tenir-lo amb l'Estat el tinguéssim amb l'exterior.

Si no paguem més pel deute no és perquè vostès s'ha-gin estret el cinturó, siguin eficients, sinó perquè el finançament, a través del Fons de liquiditat o el Pla de proveïdors, és més beneficiós pel baix interès que qualsevol altra alternativa. Si la tingués, que no la té.

El rescat de la Generalitat per part de l'Estat, amb una injecció financera de més de 27.000 milions d'eu-

ros en dos anys, ha evitat la fallida i el col·lapse total de la Generalitat, de les finances públiques. Som la comunitat autònoma que més assistència financera ha sol·licitat de tot Espanya. I el Govern d'Espanya ha respost –i vostè ho sap, conseller, mal que li pesi–, perquè el Govern d'Espanya compleix amb Catalunya i amb els catalans, encara que vostè intenti defensar el contrari.

I, pel que fa als ingressos..., he dit abans d'aquest Ple, que aquest és un pressupost de ficció, un pressupost trampa, un pressupost irreal, que no es complirà. I vostè també ho sap. Un pressupost que ha inventat la xifra d'ingressos a través de la venda d'immobles i la privatització de la gestió d'actius. Vostès preveuen uns ingressos per valor de 864 milions d'euros per la venda d'immobles, quan l'any passat vostès només en van vendre per valor de 18 milions d'euros. Això s'ha de saber. Quins immobles pensen vendre? Potser els 14.000 habitatges socials de l'Incasòl, a inversors immobiliaris internacionals? És aquesta la vessant social de la qual presumeix haver influït Esquerra Republicana en aquests pressupostos? Especular amb l'habitatge social de la Generalitat de Catalunya?

Ha fet volar la seva imaginació per quadrar els comptes. La solució que han trobat per quadrar els números és posar Catalunya en venda. Amb el pacte per la ruptura, que vostès tenen amb Esquerra, volen construir un estat, però amb aquests pressupostos, senyor conseller, se'l vendran vostès, abans de construir-lo, i com a molt hi podran arribar llogats.

D'altra banda, per la venda de la gestió d'actius vostès preveuen recaptar 1.454 milions d'euros només aquest any 2014, que és pràcticament el mateix valor que ha significat la venda d'Aigües Ter Llobregat i Tabasa-Cadí. Per tant, quins són els actius de gestió que pretenen reportar aquesta quantitat d'ingressos? Ens ho pot explicar? Ja li ho han preguntat abans. Jo li ho torno a preguntar ara: què preveuen vendre? Les depuradores d'aigües residuals, potser?, de les quals, de les 453 que hi han a Catalunya només 131 són de la Generalitat de Catalunya i la resta són de titularitat municipal? I per aquestes depuradores pensen obtenir els mateixos ingressos que va significar la venda d'Aigües Ter Llobregat i Tabasa?

Creuen que algú s'arriscarà a adquirir qualsevol d'aquestes depuradores, vist el seu historial en la venda de gestió d'actius? Em refereixo al nyap jurídic que van organitzar amb la privatització d'Aigües Ter Llobregat. Per cert, en el Projecte de pressupostos no hi he sabut veure la contingència del bunyol jurídic d'Aigües Ter Llobregat, que pot suposar 300 milions d'euros més de la despesa, que representaria més de totalitat del pressupost anual dels departaments de Governació i Relacions Institucionals. Això sí, diners per comprar urnes i per a celebracions de tricentenaris sempre n'hi haurà.

Conseller Mas-Colell, vostè ha de dir com pensa aconseguir aquests 2.300 milions d'euros d'ingressos. Perquè l'alternativa que vostè incompleixi el que ha de posar, el que ha posat en el paper significaria retallades per valor de 1.600 milions d'euros més com a

mínim. Per tant, sigui transparent; no s'amagui, i expliqui detalladament com pensa aconseguir aquests ingressos, o en què pensa retallar, o quins impostos més pensa apujar per poder complir amb el que vostè mateix ha escrit en el paper.

Quina credibilitat poden generar uns pressupostos inventats davant possibles inversors i prestadors de la Generalitat de Catalunya, als quals vostè es vol adreçar? Vostès potser pensen que el paper ho aguanta tot, però la realitat és que aquests pressupostos, per anomenar-los d'alguna manera, l'únic que generaran és més desconfiança, incertesa, i, per tant, inestabilitat en l'economia catalana. Per això li deia que són pressupostos que ens aparten clarament del camí de la recuperació.

I com que amb això no en fa prou, a més a més, aquests pressupostos generen més pressió fiscal per a les butxaques de tots els catalans. El senyor Artur Mas ha renunciat completament a les seves promeses electorals i al que va votar fa un any i mig, precisament amb el Grup del Partit Popular català en aquesta cambra, que era l'eliminació total de l'impost de successions de pares a fills. Tot just un any i mig després d'haver-lo eliminat –i vostès en van fer gran bandera–, l'impost de successions de pares a fills, un impost injust i desfasat, que vostès ho han dit en aquesta tribuna, igual que nosaltres, tornarà a ser una realitat a Catalunya que ens discrimina amb relació a la resta d'Espanya. Quina credibilitat pot generar un govern que va traient i posant la mateixa figura impositiva en només un any i mig de diferència? Què ha canviat en dos anys perquè l'impost de successions passi de ser un impost injust a un impost necessari? L'únic que ha canviat és que ara volen construir-se un estat, i aquesta és una broma massa cara.

Doncs bé, això que succeeix amb relació a l'impost de successions també es reproduirà amb la implementació de trenta noves taxes i un nou impost sobre electricitat. Però tanta creativitat té un preu, tot això s'acaba pagant, quantificat en 1.038 milions d'euros més que els catalans hauran de pagar de la seva butxaca. Això sí que és una realitat. Què significa això per als catalans? Molt senzill: que mentre vostès retallen 190 euros a cada català en política social, el graven amb 140 euros més d'impostos. Aquesta és la dura realitat. Cada família tipus de quatre membres pagarà 560 euros més en impostos i rebrà 760 euros menys en serveis socials, sanitaris i educatius. Així és com es quadren aquests comptes, aquesta és la manera.

Amb aquestes dades, Catalunya seguirà sent, de lluny, la comunitat autònoma que més castiga amb impostos els seus ciutadans. Quin mèrit. Vostè creu, senyor conseller, que les noves càrregues impositives ajudaran a la reactivació econòmica en una societat, la catalana, que suporta ja una de les fiscalitats més altes d'Europa? Ho creu sincerament? Ens ho pot explicar? Com és possible que altres comunitats espanyoles hagin anunciat ja rebaixes d'impostos, mentre que aquí els seguim augmentant, any rere any? Qui és el responsable d'això? Aquest Govern costa molt car als catalans.

I què passa amb les infraestructures?, un tema tan important com aquest per a la dinamització econòmica de Catalunya. Succeeix més del mateix. Avui, l'únic pols impulsor de la inversió en infraestructures a Catalunya és el Govern d'Espanya: corredor mediterrani –avui se n'ha parlat–, accessos al port o desdoblament de la nacional II són clars exemples de qui està invertint actualment a Catalunya. L'actual Govern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana ha renunciat completament a aquesta prioritat. El pressupost en infraestructures és el que pateix una major retallada del conjunt de partides pressupostàries. El Departament de Territori i Sostenibilitat és el departament que tindrà una major retallada pressupostària en termes absoluts i la segona més gran en termes relatius. Aquesta és la realitat. Així, doncs, obres prioritàries, com la línia 9 del metro, que permetria connectar Barcelona amb l'aeroport del Prat continuarà aturada, amb una inversió de només 5 milions d'euros per a tot l'any 2014; o, per exemple, la situació de la presó Model de Barcelona, continua en la mateixa situació *standby* de sempre, en què l'han instal·lat els successius governs convergents, i també del tripartit.

Anem ara a la despesa. Es demostra, al nostre entendre, que és precisament la Catalunya subsidiada la que està ofegant la Catalunya productiva, aquella Catalunya productiva que havia permès sempre ser motor econòmic a Catalunya. Catalunya pateix tot un conglomerat, tota una xarxa d'interessos clientelars, formada per sector públic empresarial, estructures parapolítiques, associacions subvencionades i mitjans de comunicació públics i subvencionats al servei d'una mateixa causa, la causa de la separació. És el que podem denominar «la trama». Aquesta trama de subvencions arbitràries, la majoria identitàries o sobiranistes i organismes i empreses paral·lels a l'Administració i mancats de control, ha xuclat de la butxaca dels catalans, des que va començar la crisi, més de 65.000 milions d'euros. Imaginin el que podríem haver fet amb tot això. És la trama subsidiada que vostès alimenten i representen la que ofega la Catalunya productiva i no permet fer polítiques de creixement econòmic.

I, amb relació a l'Administració pública, el Govern està igual o pitjor. No han presentat la reforma de l'Administració. No han eliminat el sector públic empresarial que es va comprometre a eliminar, amb el Partit Popular, fa dos anys, en els acords pressupostaris. Li hem presentat una reforma de consells comarcals per fer-los més barats i eficaços, i vostès només presenten una llei de governs locals per contraprogramar la proposta del Govern d'Espanya per racionalitzar l'Administració, tan necessari.

Senyores i senyors diputats, ja ha arribat l'hora de punxar la bombolla burocràtica, és hora d'acabar i desinflar aquesta trama. Catalunya és la comunitat autònoma amb més ens, amb més administració paral·lela, amb la paraadministració més elevada de tot Espanya. Mentre que la resta de comunitats ja havien reduït, l'1 de gener, un 13 per cent dels ens públics, Catalunya, amb 435 ens, només ha fet un esforç per reduir-ne un 6,25 per cent del total, en termes reals. Però el greix administratiu no acaba aquí. El total del sector

públic –Generalitat, diputacions, consells comarcals, ajuntaments– costa als ciutadans més de 27.000 milions d'euros en despeses corrents, és a dir, 74,5 milions d'euros al dia, 3.600 euros per ciutadà. En canvi, per exemple, en serveis socials, cada català rebrà poc més de 2.700 euros de les administracions catalanes. Les despeses corrents ens costen 900 euros més del que rebem en polítiques socials *per capita*.

Realment creu que no hi ha marge per retallar la bombolla burocràtica que tenim a Catalunya i per eliminar definitivament aquesta trama que ens envaeix i que ens ofega? –aquesta sí que ens ofega. No creu que ja és hora de fer reformes, senyor conseller, d'eliminar estructures, d'aprimar l'Administració de la Generalitat, de suprimir l'Administració paral·lela i de posar ordre en l'àmbit municipal? No necessitem tot aquest entramat d'administracions, empreses públiques, organismes autònoms, consorcis, etcètera. I vostè també ho sap.

I què passa amb la despesa social? –següent capítol. Aquest pressupost, encara que no es vulgui reconèixer, amaga una retallada de deu anys en polítiques socials. Vostès parlen dels pressupostos socials –ho va dir el dia que es va presentar–, però no és cert. Deixi que li doni alguna xifra que vostè coneix. L'educació ha perdut 1.076 milions, un 20 per cent, els darrers quatre anys, la qual cosa ha significat l'acomiadament de 2.681 professors en dos anys. Amb els pressupostos a la mà, la partida per a guarderies cau per tercer any consecutiu fins als 45 milions, un 5,5 menys que el 2012, i la d'universitats es desploma un 16,6 per cent en dos anys, en passar dels 916 milions del 2012 als 763 previstos aquest any. Em dirà que apugen la partida destinada al transport i menjador escolars, que passa dels 101 milions a 108. Però per què? Per la política de la Generalitat? Pel Govern tripartit..., bipartit –perdó– de Convergència i Unió i Esquerra? Pel Pacte independentista? No. Per cap d'aquestes raons. Si puja, com després veurem, juntament amb la renda mínima d'inserció, és per la pressió social i parlamentària.

Senyor conseller, el mateix dia que la senyora Rigau ens anunciava solemnement que hi hauria beques menjador per a tots, els consells comarcals del Baix Llobregat i del Vallès Occidental ens alertaven que cinc mil nens s'havien quedat sense beques menjador aquest any i la FAPAC ens denunciava que aquest curs s'han denegat més de la meitat de les beques menjador. Una cosa és la propaganda i una altra, molt diferent, la realitat.

I en la resta de polítiques socials passa el mateix, exactament el mateix. La inversió social caurà de nou, i se situarà en 1.786 milions, un 10,5 menys que fa dos anys. Baixen les ajudes a la dependència, a les famílies, a la immigració, a la infància. Vostès en dependència pronostiquen perdre 4.500 beneficiaris, eliminen les prestacions vinculades al servei i redueixen fins a un 4 per cent les places residencials. Quanta gent faran fora de les residències? –no hi ha la consellera Munté.

Això sí, ens diuen que tot això ho compensen amb l'augment de la renda mínima d'inserció, i es queden

tan amples. Sap de quin augment estem parlant, senyor conseller? Clar que ho sap: de l'1,1 per cent en lluita contra la pobresa. Un augment d'un punt és el que vostès veuen com a pressupostos socials? Té alguna idea, preguntava –estic segur que la té–, de les dades de pobresa que tenim a Catalunya? Sap que els últims cinc anys la taxa de pobresa a Catalunya ha augmentat gairebé cinc punts, prop de 424.000 persones, i la Taula del Tercer Sector ens adverteix que si no es prenen mesures la situació pot arribar al 35 per cent en 2025? I jo pregunto: i quines són les mesures que planteja aquest pressupost per atendre aquest problema tan important?

Perquè si el que ens plantegen com a gran solució és l'augment de 73 milions de la renda mínima d'inserció, permeti'm dir-li que això no és una victòria de vostès, sinó de la societat catalana i de la pressió que han fet a aquest Parlament, perquè vostès, el bipartit, han votat en contra de totes les propostes de millora, d'augment pressupostari i de reforma de la renda mínima d'inserció que s'han presentat en aquest Parlament. De totes.

Però és que, a més, les dades no ens enganyen. Vostès augmenten un 1,1 per cent la partida destinada a combatre la pobresa, d'acord, però és que redueixen un 11,1 per cent la partida de la dependència; un 80 per cent..., 85 per cent la d'immigració; un 90,7 per cent la de les persones amb discapacitat, i un 222,34 per cent la partida destinada a les famílies. Sí, ho han sentit bé, una tisorada de més del 200 per cent. On són els pressupostos socials? On són? Si vostè agafa les dades de despesa en política social, calculades i comparades *per capita*, comprovarà que en benestar social –la conseller Munté ho sap– hem retrocedit cinc anys; en sanitat –el senyor conseller Boi Ruiz ho sap– hem retrocedit vuit anys; en educació –la consellera Rigau també ho sap– hem retrocedit deu anys, inversions *per capita* comparades. Pressupostos socials, senyor conseller, és això? Aquests són els pressupostos del retrocés d'una dècada en serveis socials. I vostè mateix ho ha reconegut. El que sobta és l'actitud d'Esquerra Republicana davant d'aquesta situació.

I això no és culpa de ningú de fora. La responsabilitat d'això la tenen vostès, ningú més. No mirin cap a altres llocs, que és el que fan habitualment. És de vostès, del bipartit, de qui ens governa. Perquè és una qüestió de prioritats. Sap què fan altres comunitats autònomes? Li ho explico.

De les comunitats autònomes que han publicat els seus comptes per a l'any que ve, Catalunya som els segons per la cua en despesa educativa per alumne. Gastem 534,7 euros menys que la mitjana de la resta de comunitats. Sabia que tan sols som la novena comunitat en despesa *per capita*, tant en salut com en benestar social, de tot Espanya?

Les comparacions són odioses, m'ho pot dir, i hi estic d'acord, però les xifres no enganyen i cal tenir-les presents. I la realitat és tossuda com ella mateixa, no la podem oblidar mai.

El pressupost d'enguany, una xifra que vostè intenta no donar gaire sovint, és de 36.000 milions d'euros,

892 milions menys que fa dos anys. Sap quina és la retallada, la tisorada de les polítiques socials, benestar, salut i educació, per no voler retallar en altres llocs? És de 1.405 milions d'euros. És a dir que vostès han sacrificat polítiques socials per pagar altres coses que no són, ni molt menys, prioritàries en aquests moments.

Conclusió, per tant. Senyor conseller, Catalunya no mereix un govern que perdi més el temps. Catalunya mereix un govern per la recuperació econòmica, per la sortida de la crisi, per generar riquesa, per distribuir-la més justament i per crear ocupació. Aquesta és la fita, hauria de ser la fita del Govern de la Generalitat. I no ens facin perdre el temps, als catalans, amb els seus jocs independentistes, perquè ens fan perdre el temps quan triguen dos anys a presentar aquests pressupostos, ens fan perdre el temps quan no fan reformes, ens fan perdre el temps quan les polítiques socials retrocedeixen cinc anys, ens fan perdre el temps quan la sanitat retrocedeix vuit anys, ens fan perdre el temps quan l'educació retrocedeix deu anys, ens fan perdre el temps quan les inversions retrocedeixen quinze anys. No ens facin perdre el temps, als catalans; hi ha molta feina per fer.

Senyor conseller, canviï de rumb –canviï de rumb–, abandonin el rumb de la collisió. No oblidaré mai aquelles paraules del president Mas quan va prendre possessió en aquesta legislatura. Va dir que Catalunya era un vaixell a la deriva i que si no hi fèiem res anava a les roques. I l'alternativa va ser posar rumb de collisió. Si anem cap a un costat, a les roques, i si anem cap a l'altre costat, a la collisió; perduts, en qualsevol cas. No pot ser, no ens podem resignar a això. Abandonin el rumb de collisió. Facin reformes econòmiques. Facin un ajust realista de la despesa pública. Controlin el dèficit públic. Suprimeixin la meitat dels alts càrrecs. Eliminin el 75 per cent de l'Administració paral·lela. Ajustin les despeses corrents per guanyar en eficàcia i eficiència. Recuperin els diners espoliats per la corrupció a Catalunya. Donin liquiditat als emprenedors catalans i abaixin els impostos a les classes mitjanes. És això el que han de fer, és aquest el pressupost que ens hauria agradat veure, no el que ens han presentat.

I, sobretot, abandonin el full de ruta del trencament, abandonin aquest full de ruta que no ens porta enlloc, porta a un carreró sense sortida, a una paret. I vostès ho saben perfectament. Abandonin aquest full de ruta, abandonin el pacte separatista. Deixin d'utilitzar el president Rajoy com a excusa, dia sí, dia no, de tot i per tot. Assumeixi la seva pròpia responsabilitat, i no tingui la temptació de sortir altra vegada a dir-me que la culpa la tenen els de Madrid.

I cada vegada que es queixin que falten diners per a Catalunya, senyor conseller, pensi que aquesta situació d'un model de finançament que no dóna prou bona resposta a les necessitats financeres que té la Generalitat, té responsables, amb noms i cognoms. Miri cap a la seva dreta, senyor conseller, cap al president Mas, que seu al seu costat, cap a Esquerra Republicana, que està una mica més cap a la seva dreta. Van ser ells els que van pactar amb Zapatero a La Moncloa l'ac-

tual sistema de finançament que tenim, van ser ells, no nosaltres; no el vam votar nosaltres, però vostès no s'hi van pas oposar, el van acceptar.

Els responsables de l'actual model de finançament de Catalunya tenen noms i cognoms, com he dit. Convergència i Unió i el tripartit, amb Esquerra Republicana al capdavant, són els autèntics responsables del model de finançament actual, que són els que el van negociar i els que el van votar; no nosaltres. Ara el que farem és promoure, precisament, una reforma d'aquest model.

Així que no mirin cap a una altra banda, senyor conseller, vostès, ho repeteixo, tenen 36.000 milions d'euros per sortir de la crisi i crear ocupació, i no els poden malbaratar, no els malbaratin, són molts diners, i els catalans tenen dret a saber com es gasten cada un d'aquests euros.

I acabo. Ha de rectificar, conseller, modifiqui el seu rumb, modifiqui les polítiques econòmiques d'aquest Govern i faci uns pressupostos nous. Aquests no són els pressupostos que convenen als catalans, no ho són. I vostè ho sap. Joestic segur que vostè avui no podrà dir que aquests pressupostos no li agraden, però en el futur potser ho farà, potser farà com el ministre Solbes, que més tard va fer unes memòries i va explicar que no estava gens d'acord amb el que li van obligar a fer; ell tenia Zapatero de referència, vostè té el senyor Junqueras. Avui no ho dirà, però poder un dia ho llegirem en les seves memòries.

Aquests no són els pressupostos que convenen als catalans. I vostè sap que uns altres pressupostos són possibles. I encara hi som a temps. Sense complexos, amb voluntat política, amb determinació es poden fer uns pressupostos diferents. I, si no ho fa, serà perquè no vol, perquè sí que pot però no vol. I suposarà una gran decepció. I estarà fallant a tots els catalans. I llavors demostrarà, efectivament, que per Convergència i Unió i per Esquerra Republicana la recuperació econòmica no és la prioritat, és només un obstacle per al seu objectiu, que no és altre que la separació.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per donar resposta a aquesta esmena a la totalitat, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Jo hi ha una cosa que li garanteixo: a menys que vostè torni a canviar molt, que sempre és possible, les meves memòries no li agradaran gens.

Dit això, faig constar que..., no sé què m'ha dit, que jo no vaig ben informat. Llavors només una petita mostra del seu nivell d'informació. Em sembla que ha dit alguna cosa que les vendes d'edificis havien suposat uns ingressos de 18 milions; només faig constar que

el 2012 vàrem vendre per valor de 66 milions d'euros i que aquest any en portem 200 milions.

Vostè ha fet molta demagògia avui, eh? I vostè ho sap. L'ha llegida. I vostè pensa que els micròfons ho aguanten tot. «Catalunya està a la venda.» Escolti, qui s'està venent AENA? Vostè sap AENA què és, eh? I qui s'està venent l'aeroport del Prat? Doncs, no és Catalunya que s'està venent l'aeroport del Prat, eh?, és l'Estat.

I, per cert, això em dóna una idea: afegiré a la meua llista de reclamacions la part que ens toca de la privatització d'AENA, perquè, sap?, AENA amb el Prat té més valor que AENA sense el Prat. I, per tant, jo em permeto dir que una porció de la venda d'AENA correspondria a Catalunya. O sigui, li dono les gràcies per haver-me suggerit aquesta idea. I, en general, més en general, de tot el que es ven, de tot el que es ven l'Estat, perquè ja sap que Espanya està en venda, utilitzant la seva terminologia, doncs, una part ens correspondria a nosaltres. I no ho dic en broma, eh?, ho dic molt seriosament.

De demagògia, jo també en sé, també en sé fer. Per exemple, podria dir que el seu Govern, perquè el seu Govern és el que està a Madrid, que el seu Govern és el Govern que vol cobrar als malalts crònics de càncer. Una idea realment descabellada, eh? Només faltaria que diguessin que és amb finalitats de reduir el consum. En aquest cas, la finalitat deu ser recaptatòria, encara que recaptaran pràcticament molt poc.

Bé, aquest és un exemple de demagògia. Vostè n'ha fet molts. Un que m'ha deixat realment sorprès és quan s'ha atrevit a parlar de reduccions de partida de dependència. Això és barra, eh? Ja he esmentat les reduccions massives de fons finalistes. Vostè, com funciona, és..., a vostè el dirigeixen. I, per tant, hi ha algú que decideix: «Ara millorarem les finances de l'Estat a base de reduir els fons finalistes, fons finalistes per a la dependència, fons finalistes per a discapacitats, fons finalistes per a ocupació. És clar que això crearà problemes. Què farem llavors? Els passarem les culpes a les autonomies, eh? Direm que qui realment es gasta menys són les autonomies, perquè al final són les que utilitzen aquests fons. I per fer aquests arguments utilitzarem els nostres peons a les cambres de províncies per veure si poden fer creure als ciutadans de Catalunya que aquestes reduccions les han fetes les comunitats autònomes.»

Doncs, en fi, adreçant-me als ciutadans de Catalunya, vull fer constar que una bona part del drama, no dic tot, però una bona part del drama econòmic que tenim és conseqüència d'un fet molt simple: Catalunya no controla les seves bases fiscals, les bases fiscals de Catalunya les controla l'Estat i ens passa el que vol, tant en termes pressupostaris, com en termes tresorers, i després, amb l'ajuda dels seus peons, intenta fer creure als ciutadans de Catalunya que les dificultats econòmiques són conseqüència de la política de la Generalitat, esmentant bestieses de la magnitud d'aquests 66.000 milions de no sé quina trama, 66.000 milions. Ja sé que vostè pensa que la gent no se n'adona de què són 66.000 milions; és el doble..., el triple, de fet, del pressupost de la Generalitat en un any. Jo ja sé

que això vostè no s'ho creu, però simplement ho llegeix, perquè, vostè, com millor vagi Espanya, millor, com pitjor vagi Catalunya, millor. (*Remor de veus.*) Jo vull que vagi Catalunya bé i vull que Espanya vagi bé, vull que els dos vagin bé, i vull que Europa vagi bé.

Com s'atreveix a suggerir que hem de donar les gràcies –moltes gràcies, moltes gràcies– pel corredor mediterrani si el Govern d'Espanya ha fet tot el que ha pogut per torpedinar-ho; tot el que ha pogut ha fet, eh? (*Forta remor de veus.*) I això ha sortit pel que s'ha dit abans, pel sentit comú, pel sentit comú d'Europa, i cada vegada més haurà de ser el sentit comú d'Europa que imposi els límits a aquest Govern espanyol que només es mira el melic i que a sobre pretén dir que els catalans no viatgem; em temo que viatgem molt més que ells.

Què li puc dir més? Ja li he... Ha intentat, fins i tot, suggerir no sé què sobre no-priorització de la recerca. Però vostè sap què està fent el Govern espanyol amb la recerca? Vostè parla amb algun investigador alguna vegada? En la recerca hem fet esforços, esforços titànics, per mantenir la part que ens correspon els últims tres anys, i s'ha mantingut força bé. El recolzament de la recerca a Espanya ha col·lapsat; ha col·lapsat per una manca completa d'interès i de sensibilitat cap a la recerca, cosa que ha arribat a extrems grotescos com el de pretendre, imagini's, com el de pretendre que el CNIO, a Madrid, no pot estar dirigit per una investigadora en actiu, cosa que demostra una ignorància completa del món de la recerca; s'ha demostrat en baixades pressupostàries enormes; s'ha demostrar en les convocatòries retardadíssimes del *plan nacional*. I vostè s'atreveix a tirar-nos això en cara?

Miri, jo crec que, al final, tots els seus arguments són grans arguments per augmentar..., i ja ho dic així, amb cura, per augmentar l'autogovern de Catalunya, perquè totes aquestes coses que ens diu que fem, totes aquestes coses –«vostès han de fer això» o «la política industrial...»–, tot això, sap per què no ho podem fer? Perquè no controlem les nostres bases fiscals, perquè no ens ho deixen fer vostès des del Govern d'Espanya.

El que necessitem és més control de nosaltres mateixos. I jo li asseguro que, si tinguéssim més control de nosaltres mateixos, totes aquestes mancances que vostè ens ha assenyalat, totes, millorarien; si no milloren és perquè no tenim l'autogovern al qual aspirem. O sigui que li torno a donar les gràcies per donar-me més arguments a favor de l'autogovern.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Enric Millo per un temps de cinc minuts.

Josep Enric Millo i Rocher

Gràcies, presidenta. Senyor conseller, veig que se li ha assentat malament la meua intervenció, se li ha assentat malament. (*Veus de fons.*) Sí, sí; se li ha assentat malament. Veig que vostè s'ha pres tan seriosament la

meua intervenció com s'ha pres vostè els pressupostos; és a dir, gens –gens.

A vostè no li agrada que li diguin els coses com són. Jo ho entenc, eh?, jo ho entenc. Ho entenc perquè jo a vostè el tinc en un concepte molt alt, sé que és una persona molt preparada i segueixo convençut que, si vostè pogués, faria uns pressupostos ben diferents dels que ha fet. Però quan un ve aquí i li explica la veritat..., perquè, de demagògia, ben poca. Jo no sé si dec haver fet demagògia, però el que ha fet vostè és molt més que demagògia; vostè el que ha fet és prendre's molt poc seriosament tots els arguments que jo li he donat. Perquè jo li he parlat de xifres, de números. Vostè no n'ha rebutat ni un –ni un. Només un, i ara li explicaré una mica de què va. Però tot el que jo li he explicat de què són els pressupostos que vostè ha presentat aquí és absolutament cert.

I aquests pressupostos no serveixen per lluitar contra la crisi econòmica, ni serveixen per a la recuperació d'aquest país, ni serveixen per crear ocupació. Això sí, tot el que vostè és incapaç de fer i tot el que el seu Govern no fa sempre té un mateix responsable: el Govern d'Espanya. A vostè li agradaria ser un estat. Poder sí. Però és que no ho és. I vostè ha de jugar amb les regles del joc que té i amb els instruments que té, i el que no pot fer és venir aquí a dir que si fóssim una cosa que no som podríem fer una cosa diferent.

Les xifres que vostè diu que no són, quan he parlat de les vendes, no són les xifres que vostè ha posat en la liquidació del pressupost que tenim nosaltres. Per tant, si hi han xifres amagades que no coneixem perquè no estan en la liquidació, jo li agrairia que ens les expliqués, que poder en sortirem tots beneficiats.

Està en venda Catalunya? Jo penso que tal com vostès ho plantegen, sí. Perquè el que no és seriós és que vostè pinti en els pressupostos 2.300 milions d'euros d'ingressos per vendes i, en fi, concessions administratives, i sigui incapaç, perquè tothom li ho ha preguntat, d'explicar com. Vostè creu que això és seriós, realment? Vostè creu que jo faig demagògia quan li dic que ha equilibrat els pressupostos inventant-se 2.300 milions d'euros? I surt aquí i em diu que com m'atreveixo jo a explicar-li això. Però si és la veritat! Com s'atreveix vostè a dir-me a mi que no he de dir la veritat quan surto aquí al faristol? Però què és això?

I a més a més em diu que tinc molta barra, perquè explico que hi ha una reducció de la despesa en l'àmbit social. I vostè únicament té com a argument el de sempre: donar la culpa al Govern d'Espanya. No, no, si vostè no li ha de donar les gràcies, al Govern d'Espanya. Fixi's que de mi, ni de cap diputat d'aquest grup, ha sortit mai demanar-li que doni les gràcies al Govern d'Espanya per facilitar-li la liquiditat que necessita per poder pagar les nòmines, poder pagar els deutes, poder pagar les factures, poder amortitzar el deute, els bons patriòtics, els interessos... Per tot això que paga, que anticipa, que li deixa amb un tipus d'interès molt baix, al Govern d'Espanya vostè no li ha de donar les gràcies. No, no, és que ho fa perquè és la seva obligació, perquè Catalunya és Estat, Catalunya és Espanya. I, per un principi de subsidiarietat,

evidentment que el Govern d'Espanya sempre garantirà que allò que vostès incompleixen i que perjudica els catalans quedarà resolt, perquè hi haurà el Govern per actuar, el Govern d'Espanya.

I em parla de peons. En el meu partit no hi han peons, senyor conseller. A vostè el que li passa és que ha canviat de manera de funcionar, i a vostè, ara que és el peó del senyor Junqueras, li sap greu que aquí alguns vinguin a dir-li a la cara allò que és veritat i a vostè el molesta. Perquè la seva situació és molt incòmoda, perquè vostè és el peó del senyor Junqueras. Aquí, els que estem en el Partit Popular català, no som els peons de ningú. Venim a dir la veritat, a dir allò que els catalans tenen dret a saber i que vostès els amaguen perquè no volen que ho sàpiguen.

I el corredor del Mediterrani. Però, escolti, digui la veritat vostè! Qui paga avui els diners de les despeses de les obres que es fan ja en el corredor del Mediterrani? Qui? La Generalitat, ni un euro –ni un euro! Ho paga el Govern d'Espanya, com és la seva obligació, com és la seva voluntat política, com és la seva aposta. O és que quan es diu aquí que València treballa també fort en el corredor del Mediterrani hi governa el PSOE, a València? O quan es diu que Múrcia col·labora també i continua lluitant pel corredor mediterrani hi governa el PSOE, a Múrcia? El Partit Popular n'ha fet bandera, d'això, i ha defensat sempre l'interès i la necessitat del corredor del Mediterrani. *(Alguns aplaudiments i remor de veus.)* Sempre –sempre. Aquesta és la realitat.

L'excusa del dèficit ja no li serveix –ja no li serveix–, perquè hi han altres comunitats autònomes que tenen també dèficit fiscal, perquè són aportadors nets, però han fet els deures. I això no és tot culpa seva; miri, el perdono en una part: vostè ha heretat un greu endeutament del tripartit, que ja el va heretar l'any 2010. Però, sap què passa? Que aquest problema que arrossega d'endeutament..., quan els electors a Catalunya van demanar a Convergència i Unió que governés per fer fora el tripartit, el que no es pensaven aquests electors és que el que faria Convergència i Unió pocs anys després, dos anys després, seria ajuntar-se precisament amb els responsables intel·lectuals d'haver arruïnat Catalunya i d'haver generat un deute que ens tindrà endeutats tots només pel que han generat ells fins a l'any 2108, factures i compromisos signats; el que no s'esperaven és que ara Convergència i Unió comprometria i condicionaria la seva política econòmica precisament a aquells que ens van posar en la ruïna i que són els responsables que generacions i generacions hagin de pagar el seu endeutament. Aquesta excusa del dèficit ja no li serveix. Altres han fet els deures...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Enric Millo i Rocher

...han fet la feina ben feta, avui tiren endavant, surten de la crisi i donen una lliçó que vostè faria molt bé també d'aprendre.

Per tant, ho repeteixo: rectifiqui ara que encara hi és a temps i faci un pressupost que ens ajudi a sortir de la crisi econòmica; trenqui amb aquest pacte que tenen, que només té un objectiu...

La presidenta

Senyor diputat...

Josep Enric Millo i Rocher

...que és la ruptura, i treballi per la recuperació, treballi pel creixement econòmic, treballi per l'ocupació i treballi per tots i cadascun dels catalans, no només per aquells que pensen com vostè.

Gràcies, senyora presidenta.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Economia i Coneixement...
(Veus de fons. Pausa)

Suspenem per cinc minuts.

La sessió se suspèn a la una del migdia i tretze minuts i es reprèn a un quart de dues.

La presidenta

Continuem amb la tercera esmena a la totalitat. En aquest cas, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats i diputades, el punt de partida d'aquests pressupostos és el pressupost amagat de 2013. El president Mas, en unes declaracions, deia: «Volem fer de Catalunya un país de bones pràctiques i un país de transparència.» Doncs ni transparència ni bones pràctiques. Això, vostès s'ho van saltar no presentant els pressupostos durant tot un any. Mirin, per nosaltres això es tracta d'un frau democràtic: han furtat als diputats i diputades la possibilitat de conèixer, debatre i aprovar els pressupostos, i a la ciutadania de conèixer-los amb detall. D'un frau polític: han gestionat el país, paradoxalment, amb un pressupost aprovat per una majoria parlamentària que ja no existeix, aprovat amb el Partit Popular. I d'un frau jurídic: el Govern ha incomplert la Constitució i l'Estatut, que estableix que correspon als parlamentaris conèixer, esmenar i, en el seu cas, aprovar els pressupostos, i al Govern, el deure de presentar cada any el corresponent projecte de llei de pressupostos. Per això el nostre grup ha presentat un recurs contenciós administratiu davant del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ha estat admès a tràmit malgrat l'oposició del Govern de la Generalitat.

I l'excusa per no presentar els pressupostos era plantar cara al Govern de l'Estat per aconseguir un dèfi-

cit més just. Estranya manera, aquesta, de pressionar, aplicant una pròrroga pressupostària que obligava a complir el dèficit que estableix l'Estat.

Vostès van eliminar la paga extra als treballadors públics; van reduir la despesa en salut, en educació, en serveis socials; per decret, sense debat ni control democràtic. Amb quin objectiu? Estalviar patiment a la ciutadania? No: reduir el cost polític que podia tenir per a vostès, tant per a vostès com per a Esquerra Republicana, l'aprovació d'uns pressupostos amb una retallada del 9,6 per cent. Opacitat en lloc de transparència per evitar una foto políticament negativa per a vostès i per a Esquerra Republicana.

I què ens trobem, als pressupostos de 2014? Doncs també ens trobem llocs d'ombra, també ens trobem opacitat. Vostè ha anunciat la venda d'actius i un procés de privatitzacions que pretenen recaptar 2.300 milions d'euros. Abans, en una de les seves intervencions, ha dit que encara no sabia com. Miri, no ens ho creiem, això. No ens faci creure que vostè posa en el pressupost 2.300 milions d'euros i no sap d'on sortiran. Per tant, novament, opacitat. Què es vendran? Depuradores? Habitatge social? El Parlament i la ciutadania tenen el dret a saber-ho.

Quan un govern no permet debatre el pressupost, quan un govern amaga que vol privatitzar, quan un govern diu que no hi hauran més retallades però hi continuen havent retallades, és que tenim també un problema democràtic i de qualitat democràtica.

Miri, vostès han insistit que aquests són uns pressupostos socials i que hi ha un gir social. El relat no acompanya els fets. No són els pressupostos de la fi de les retallades, com han dit. Són els pressupostos que en qualsevol cas fan emergir les retallades amagades de 2013; més d'un 10 per cent menys de despesa amb relació a 2012. No són els pressupostos més socials. Com poden dir que són els pressupostos més socials si segons vostès mateixos estem en despesa *per capita* a nivells de 2004, quan totes les partides socials baixen amb relació a 2012? Perquè és amb el que cal fer la comparativa: amb el 2012, perquè el 2013 no en van presentar, al Parlament. Són antisocials. Per les raons que siguin. Segurament, no totes imputables al Govern de la Generalitat. Però no ens diguin que són pressupostos socials. Conseller, a la mentida de no presentar els pressupostos per fer front al dèficit imposat per l'Estat ara no hi sumin una nova mentida: aquesta que són uns pressupostos socials.

Mirin, no podem analitzar aquests pressupostos sense abans analitzar el conjunt del període i fer un balanç de les polítiques que, de bon grat o per imposició, s'han aplicat aquests darrers anys. Només algunes dades: reducció en educació del 22 per cent; en salut, de més del 16 per cent; en empresa i ocupació, que té la responsabilitat de les polítiques actives d'ocupació, de més del 28 per cent. Ens quedem a la cua d'Europa –a la cua d'Europa– en despesa social.

I quina és la conseqüència d'aquesta política global que ens ve de Brussel·les passant per Madrid i que imposa també el Govern de la Generalitat? Miri, quan presenta els pressupostos jo crec que seria obligato-

ri fer una radiografia de quina és la realitat social del país. Perquè darrere els números hi ha una realitat que sovint amaga molt de patiment i que les estadístiques a vegades també costa que reflecteixin. Però només algunes dades: 840.000 persones aturades, de les quals 542.000 no tenen cap subsidi ni prestació; 1.600.000 persones en risc de pobresa; 50 desnonaments cada dia; 1.487 empreses han presentat concurs de creditors en els tres trimestres que han passat d'any. Som un país exportador, però també de joves. Entre 2010 i 2012 han marxat 9 joves cada dia de Catalunya perquè no troben ni treball ni oportunitats.

Aquesta és la realitat, aquest és el paisatge de devastació que deixen les polítiques d'austeritat, aquestes són les xifres que demostren el fracàs d'aquestes polítiques imposades per la troica i l'Estat, i assumides primer amb entusiasme per vostès. Se'n recorda, de les paraules del president Mas amb què demanava al recentment escollit president Rajoy que el camí a seguir era el mercat per la troica a Portugal? Aquestes són paraules del president Mas. I ara accepten aquestes polítiques jo diria amb una certa resignació crítica, per dir-ho d'alguna manera, però en el balanç no podem oblidar que no a tothom li ha anat tan malament aquesta política. Abans de la crisi, els més rics ingressaven 5,3 vegades més que els més pobres; ara, 7,5 vegades més. Es calcula que, si continua aquesta tendència en el conjunt de l'Estat, el 20 per cent de les persones més riques ingressaran 15 vegades més que el 20 per cent de les persones més pobres. Les polítiques dominants han provocat un creixement obscè de les desigualtats de classe, de gènere, generacionals i de concentració de poder i riquesa en poques mans. La desigualtat s'està convertint, és ja el problema central a Europa, a Espanya i a Catalunya. Miri, Anton Costas, que ha de ser president del Cercle d'Economia, diu: «La política de ràpida consolidació fiscal i devaluació interna dels salaris és un nou intent de perllongar el creixement a través de l'aprofundiment de les desigualtats. L'austeritat no és la sortida de la crisi, però, sens dubte, tindrà l'efecte d'intensificar les desigualtats a Europa, tant a dins de cada país com entre països.»

I per què s'incrementen les desigualtats? Per diferents raons que tenen a veure amb decisions de política econòmica que s'han anat prenent, però també hi ha una raó fonamental: les retallades tenen un caràcter de classe; l'allargament de les llistes d'espera sanitàries, l'augment de les ràtios a les escoles públiques, la reducció de places a les residències de gent gran, de centres de dia, la disminució de les prestacions socials afecten les classes socials que no tenen una altra alternativa, que no poden anar a la sanitat privada per esquivar una llarga llista d'espera ni pagar-se una residència per a la gent gran. Per això la salut, l'educació pública, els serveis socials són el principal patrimoni de les classes populars.

I les retallades, no ho oblidem, també tenen una dimensió de gènere. Les dones es veuen triplement perjudicades per la reducció d'ingressos, que té un efecte sobre la població que ja té menys ingressos –en tenen menys les dones que els homes–; per la reducció en

la prestació dels serveis públics que significa que les retallades afecten en major mesura les dones a causa que elles utilitzen més aquests serveis o són les potencials substitutòries en la seva provisió, i en tercer lloc, les retallades estan suposant, de fet, la reprivatització dels treballs de cura, el retorn a la provisió dins l'espai familiar, els quals recauen principalment, encara ara, sobre les dones. Un procés de retorn a la llar que pot significar, per altra part, la possibilitat del retorn als vells escenaris de submissió i de control social.

Miri, estem en transició nacional, nosaltres esperem que cap a un futur millor, però estem també en una transició social i econòmica cap al passat, i aquesta és una contradicció que cal resoldre. Tenim nivells d'atur com en la dècada dels setanta, nivells de desigualtat creixent de la renda com als anys vuitanta i nivells de despesa real per càpita en serveis públics com a principis del 2000. Mai en tan poc temps havíem retrocedit tant. Polítiques públiques de cooperació i drets humans, polítiques contra la violència masclista, polítiques culturals, avui estan pràcticament desaparegudes. Caldrà tornar a començar en moltes d'aquestes polítiques. Paradoxalment, en models de gestió també tornem al passat. Mentre París o Berlín tornen a la gestió pública de l'aigua, el Govern de Convergència i Unió impulsa un model privat que pot tenir conseqüències socials i ambientals molt negatives.

Miri, ens agradaria ser optimistes però no ho podem ser. Les seves mateixes previsions en el pressupost no ho són massa, d'optimistes: creixement del 0,9, taxa d'atur del 23 per cent. Nivells de creixement insuficients per crear ocupació. I sembla que l'economia europea es torna a refredar i que el crèdit, malgrat els milers de milions que han anat a parar als bancs amb plans de rescat, no flueix cap a l'economia productiva. I mentrestant, encara estem esperant el pla de rescat a la ciutadania. Portem ja cinc anys de crisi i no es veu la sortida del túnel. Potser es veu a la borsa, la sortida del túnel, potser ho veuen les empreses de l'IBEX 35 que han incrementat els seus beneficis un 9 per cent; però no ho veu la gent treballadora en el sentit més ampli d'aquest concepte. Una societat que, almenys en una part molt important, està nacionalment molt il·lusionada, però també que en una part molt important està socialment deprimida, almenys per a molts sectors d'aquesta societat. I difícilment guanyarem nacionalment si una part del país queda exclosa i resta socialment deprimida.

Hi ha esperança en aquests pressupostos? No. Es prefigura l'horitzó d'un nou país? No. Hi ha una estratègia per reduir les desigualtats en els pressupostos? No. Per crear ocupació? Tampoc. Aquests pressupostos què suposen? Suposen la consolidació de l'acord de Convergència i Unió amb Esquerra Republicana, però també suposen la consolidació d'altres coses. Per exemple, consoliden, o millor dit, cronifiquen l'austeritat, converteixen les retallades en estructurals. Hi ha retallades que sembla que han vingut per quedar-se. Una cronificació en la qual el Govern de l'Estat, sovint amb el seu suport, hi ha contribuït i hi contribueix amb entusiasme amb la contrareforma laboral i ara amb la contrareforma de les pensions. Estem d'acord

que l'objectiu de dèficit de l'1 per cent és injust i absurd; és una llosa sobre les possibilitats de recuperació de l'economia. Quin hauria de ser l'objectiu del dèficit, conseller? El 2,2 per cent per a 2013? L'1,6 el 2014? Han portat l'Estat als tribunals per aquest límit, crec que el 2013. Ho faran també el 2014? Cal donar la batalla amb totes les conseqüències? Plantegin vostès una partida oberta, per exemple, per recuperar aquests recursos, si és que realment la batalla aquesta judicial la guanyen, i nosaltres els donem tot el suport. I aquesta cronificació també s'ha traslladat als ajuntaments i entitats socials de tota mena. Quin és el deute que té la Generalitat amb els ajuntaments, conseller?

Però també consoliden aquests pressupostos la manca de reactivació de l'economia i l'absència de polítiques per fer front a l'atur. Crec que vostè ha dit en alguna ocasió que són uns pressupostos per acompanyar la sortida de la crisi. No ho veiem per enlloc. Si el primer problema és l'atur, els recursos destinats a lluitar contra l'atur han disminuït respecte a 2012. Reducció de la inversió, un 30 per cent; reducció del personal del servei d'ocupació, 135 persones menys; reducció de programes d'innovació, un 65 per cent menys. Només la partida de turisme puja, i estem d'acord que el turisme és un sector important. No sé si estem d'acord amb el model turístic; em sembla que no. Nosaltres, el model turístic no pot ser ni Barcelona World ni Eurovegas. Quin és el canvi de model productiu que pensen promoure? O és que en realitat no en pensen promoure cap, de model productiu? Que ja els va bé esperar que sortim de la crisi recuperant la construcció, els treballs precaris, etcètera. Salariis baixos, feines precàries i alguna cirereta en recerca.

Aquests pressupostos consoliden la mercantilització i la venda de patrimoni públic. Miri, vostè la legislatura passada ja ens ho va dir. Ara que el sector públic es retira, és l'oportunitat del sector privat, és el pas següent a les retallades. S'afebleix el sector públic, es fa lloc per al sector privat. Els increments de les llistes d'espera han provocat un increment de les mutes. Molts centres sanitaris públics estan realitzant activitats de cobrament als usuaris amb el risc que suposa de les dobles llistes d'espera en funció de si pots pagar o no. I com se'ls ha acudit aquesta idea de vendre el parc d'habitatges de lloguer? Només la formulació de la idea ja és insultant quan existeixen milers de persones afectades per desnonament. Pisos que van treure del mercat perquè complissin una funció social, ara a un preu baix, rebaixat, tornaran al mercat en benefici de fons d'inversió. Volen fer com la comunitat de Madrid, en això sembla que tenen la mateixa política que el Partit Popular: 3.000 pisos s'ha venut la comunitat de Madrid, de protecció oficial, socials, a Goldman Sachs. Quina ironia que aquells que ens han portat a la crisi, les hipoteques escombraries, els dels fons voltors, siguin els que es beneficiïn, es puguin beneficiar de les vendes de patrimoni públic.

I parlant d'injustícies, com és possible que el preu de l'aigua s'incrementi un 7 per cent mentre s'ha renunciat a aplicar, en compliment de la llei, Acciona, l'empresa que gestiona ATLL, part del cànon corresponent que paga aquesta empresa al finançament de les políti-

ques d'aigua? Si es fes així, si es complís la llei, comportaria la possibilitat de no encarir tant l'aigua.

Privatitzar, privatitzen, i a més, malament. I a més, encara una cosa més greu: pretenen mercantilitzar el sanejament, el que en podríem dir el dret humà al sanejament. Volen privatitzar depuradores? Quantes, conseller? No n'han tingut prou amb l'ATLL, amb el nyap de l'ATLL? En definitiva, el resultat d'aquesta política és afavorir el negoci de les multinacionals de l'aigua, escanyar els sectors populars amb encariment de serveis bàsics, que són drets, com l'aigua o el sanejament. I miri, no hi ha nou país si es venen el patrimoni públic. El patrimoni públic és estalvi popular. No hi ha estructures d'estat si privatitzen o es perden les estructures d'estat realment existents. El serveis públics són un bé comú.

Consoliden també aquests pressupostos la manca d'una política ecològica; o millor dit, consoliden una política antiecològica. La retòrica tampoc no acompanya els fets. El Govern parla de desenvolupar l'economia verda o les energies renovables, però no ho veiem per enlloc. Els parcs naturals es queden sense brigades de neteja amb l'aplicació d'un ERO a Forestal Catalana que acomiada vuitanta-quatre persones. O el Programa de protecció i conservació del medi natural, que des del 2010 ha perdut quasi un 70 per cent del pressupost. Quin és el compromís del Govern contra la contaminació de l'aire, un gravíssim problema de salut? Doncs, reducció de més de dos milions i mig d'euros amb relació a 2012. La contaminació ambiental és un gravíssim problema, i és més alt el cost que haurem de pagar per les multes de la Unió Europea i els costos en salut per a la població que les inversions necessàries per millorar la qualitat de l'aire.

Consoliden l'erosió continuada de l'estat del benestar i dels serveis públics. L'educació, com posen en evidència les dades, no és una prioritat del Govern. Des que governen vostès, el conjunt del pressupost ha caigut un 9,8 per cent; el pressupost del Departament d'Ensenyament, un 22 per cent, un 30 per cent menys de despesa per cada alumne. Però, en canvi, el 2014 s'ha incrementat l'aportació a l'escola concertada un 5 per cent. Per què? No ho sabem. Ens ho haurien d'explicar, això, no? Per raons ideològiques, potser? Si us plau, no ens tornin a dir allò que l'educació és fonamental per sortir de la crisi, perquè això ja no cola.

I en salut, on el president i el conseller han insistit que ja hem tocat os, que no es pot anar més enllà, doncs, també s'ha reduït el pressupost un 5,4 per cent. O en cultura, que per a nosaltres és una part de l'estat del benestar; retrocedeixen fins a 2003: 24 euros per habitant. És un pressupost quasi per tancar el departament. El Departament de Cultura, el conseller de Cultura quasi el podrien tancar pel que farà, superant els límits que vostè mateix, com a conseller de Cultura, havia establert. Un sector cultural, per cert, cada vegada més empobrit i amb uns professionals més precaritzats quan la creació, la cultura, hauria de ser un dels sectors per impulsar la sortida de la crisi.

I la funció pública. L'austericidi ha recaigut principalment, també, sobre els treballadors públics. Des de

2014 han perdut, un treballador mitjà ha perdut el 30 per cent del seu poder adquisitiu; i segons els sindicats, s'han perdut deu mil llocs de treball. I què ens trobem en els pressupostos? Eliminació de la paga extra per tercer any consecutiu, que suposa la reducció del salari del 7 per cent, som l'única comunitat autònoma que ho fa; es manté la reducció de la jornada del 15 per cent d'interins, i és una presa de pèl als treballadors públics que es digui que recuperarà la paga extra si l'Estat compensa l'impost de dipòsits bancaris. Miri la confiança que tenen vostès en això, que la partida d'aquest impost està a zero. O que els digui als treballadors públics que mantindran el poder adquisitiu. Quant serà la inflació? De l'1 i escaig? Què és això comparat amb el 7 per cent que se'ls retalla?

Aquests pressupostos també consoliden una redistribució injusta dels esforços per sortir de la crisi. Consoliden la injustícia social. Vostès diuen: «Incrementem algunes partides de caràcter social en 91 milions: renda mínima d'inserció, beques menjador, suport als afectats pels desnonaments...», però cal dir que la despesa social per habitant en un moment de creixement de la pobresa, dels desnonaments, dels casos de malnutrició infantil, ha baixat fins a 1.900 euros, fins a nivells de deu anys enrere. I això es tradueix en noves retallades de places de centres de dia per a gent gran, places en centres residencials per a persones amb malaltia mental, programes d'atenció social urgent a les persones discapacitades, etcètera, etcètera i etcètera.

No vull menystenir que s'ha produït un increment, cal reconèixer-ho, en aquests 91 milions d'euros, com també cal reconèixer, vostès ho reconeixeran, que són insuficients per fer front als problemes socials que hauríem d'afrontar. Per exemple, Catalunya és la comunitat de l'Estat on es produeixen més desnonaments. L'any 2010, amb 18 desnonaments al dia, el pressupost per a prestacions de lloguer i ajut d'urgència estava al voltant de 73 milions d'euros; l'any 2013, amb 49, 50 al dia, desnonaments, el pressupost està al voltant de 47 milions d'euros: del tot insuficient. La renda mínima d'inserció la situen allí on es va produir el desgavell que vostès mateixos van provocar el 2011, amb 173 milions d'euros per atendre uns 25.000 expedients. Si aleshores ja es va veure que era una dotació del tot insuficient, què passarà ara, quan la situació econòmica és difícil i hi ha un menor nivell de protecció social? La realitat és que la partida continuarà essent una partida tancada i deixarà fora col·lectius importants de persones a l'atur però sense problemes socials afegits. Quina resposta donem a persones que s'hagin quedat sense prestació d'atur i, a més, no tinguin aquests problemes socials afegits que exigeix la renda mínima d'inserció? Recordem que a Catalunya hi ha prop de 500.000 persones sense cap tipus d'ingressos. Creiem que la resposta hauria de ser aprovar aquí al Parlament la iniciativa legislativa popular per una renda mínima garantida, que ha aconseguit recollir 120.000 signatures. Què farà Convergència i Unió i Esquerra Republicana davant d'aquesta ILP?

I les beques menjador. Sembla mentida que amb una cosa tan bàsica no hi hagi manera que acabin de complir. Com vostès saben, a proposta del nostre grup es

va aprovar una moció en la qual s'instava el Govern a garantir, per mitjà d'un pla de xoc de garantia alimentària, una partida pressupostària oberta perquè cap infant no es quedés sense beca menjador per limitacions pressupostàries. Ens trobem un increment que creiem insuficient i la FAPAC va denunciar la setmana passada que el 43 per cent dels nens i nenes que han sol·licitat beca menjador per a aquest curs se'ls denega l'ajut; és a dir, fent l'extrapolació, a més de disset mil escolars a Catalunya. Les beques menjador només arriben al 10 per cent dels nens i nenes en risc d'exclusió social. Miri, per a una societat que es diu «avançada», no garantir els tres àpats del dia a la seva infantesa és una absoluta vergonya.

I què han previst fer davant de la pobresa energètica? Hi han 217.000 llars a Catalunya sense cap tipus d'ingrés, que difícilment podran fer front als subministraments, al pagament del subministrament de llum, aigua, gas. Què faran per fer front a aquesta situació? A Catalunya, ningú hauria de passar gana, fred o no tenir sostre perquè és pobre, per manca de diners. I això és la diferència que separa un país digne d'un país que no ho és.

Però la manca de justícia social també es tradueix i es reproduceix cap a l'exterior, com ha denunciat la Federació Catalana d'ONG. El pressupost de cooperació està pràcticament anul·lat; miri, també la podrien tancar, com el Departament de Cultura. Aquesta és la tarja de presentació de Catalunya al món? Miri, menys Diplocat, que sembla més una agència de vendes empresarials, i més cooperació per afavorir la presència internacional de Catalunya al món. És clar que si..., per visitar Israel ja s'entén que vostès no vulguin l'agència de cooperació, per visitar Israel, no els fa falta, s'obliden dels palestins; clar, per visitar Israel, l'agència de cooperació, que havia fet cooperació amb Palestina, doncs, els és sobrer.

Arribats aquí, la pregunta és: s'ha produït una major redistribució de l'esforç en assumir l'ajust, el repartiment de l'ajust entre diferents sectors socials? Hi ha política d'ingressos; han impulsat determinats impostos. Però que ràpid que van anar amb les retallades, a retallar la paga extra als treballadors públics, i que lents que han anat i van recuperant impostos progressius. Si els haguessin aprovat com els dèiem –quatre vegades, eh?, l'impost de dipòsits bancaris, igual que l'increment de l'impost de patrimoni–, nosaltres i altres grups, quant haurien recaptat més cada any, 1.000 milions d'euros? Vostès s'han permès el luxe de prescindir d'uns 1.000 milions d'euros durant el 2011, el 2012 i el 2013; 1.000 milions d'euros que les rendes més altes s'han estalviat mentre els qui més necessiten els serveis públics, els sectors més empobrits, han patit les retallades. I això, conseller, no va ser una decisió econòmica; això va ser una decisió política i ideològica seva.

Per cert, què passa amb la resta d'impostos ambientals?, perquè sempre en parlen i no acaben d'arribar mai. O l'impost als habitatges buits o a les begudes ensucrades, que també està en el seu acord de govern.

I ara què tenim en matèria d'ingressos? Tenim una nova perdigonada de taxes, algunes clarament antisocials: taxa per la mediació laboral, taxa per emissió d'informes d'estrangeria, taxa per la inscripció a la FP o l'increment abusiu de la fiscalitat del lloguer. Com deia, taxes abusives i antisocials.

Però també tenim la reforma de l'impost de successions. Miri, li recordaré el que deia vostè el 2012 al Grup Socialista, quan li reclamava la recuperació de l'impost. «Si són seriosos» –deia vostè–, «proposin que es recuperi l'impost no com ara fa un any, sinó com era abans que vostès comencessin a desmantellar-lo, perquè això és seriós, allò altre no és seriós.» Doncs, segons les seves pròpies paraules, la seva reforma no seria massa seriosa, perquè tampoc no acaben de revertir les retallades, plenament, les reformes que s'havien produït o la reforma que s'havia produït el 2011.

L'impacte recaptatori de la reforma pressupostada és baix: 54 milions d'euros per a l'exercici 2014, 108 milions d'euros en un exercici sencer.

Nosaltres els vam fer una proposta al Parlament per la qual no tributarien les petites i mitjanes herències, no més afectaria el 10 per cent dels contribuents i permetria recuperar el 78 per cent de la recaptació inicial de l'impost, entre 400 i 500 milions d'euros addicionals, recuperant els nivells de recaptació del 2009. Han fet curt, vostès, amb la recuperació de l'impost de successions.

En síntesi, aquests pressupostos consoliden el vell país, les velles relacions de poder, la vella democràcia opaca, la vella manera de fer política, les velles i injustes relacions socials, i consoliden també els nous interessos empresarials amb les privatitzacions. Aquests pressupostos, conseller, no reflecteixen cap nou país que es vulgui construir.

Les alternatives; el president Mas ens va reptar a plantejar alternatives. Miri, nosaltres som conscients de les limitacions de la Generalitat, de la pèrdua d'autonomia real a mans de l'Estat, que ens intervé a través d'una llei d'estabilitat pressupostària que vostès van aprovar a Madrid; som conscients de la manca d'un finançament just; som conscients de les deslleialtats de l'Estat, però no es pot negar que hi hagi alternatives. Dir que només hi ha una única política possible, en definitiva, és negar la democràcia.

I algunes alternatives. La primera, política. Hem de donar una batalla central, unitària, impulsant les modificacions de les lleis d'estabilitat pressupostària, no la cosmètica que vostès ens porten amb la Llei de mesures; hem de donar una batalla contra la política d'austeritat amb la mateixa força que estem lluitant i empenyent el dret a decidir.

Política fiscal. Qui més té i qui més contamina ha de pagar més. Una política fiscal més redistributiva. Millorar la progressivitat i la capacitat recaptatòria de l'impost de successions –abans li he dit que nosaltres ja vam plantejar una alternativa– i també de l'impost de patrimoni. Impulsar d'una vegada la fiscalitat verda. Recuperar nous tributs que estan en el seu propi

acord de govern. Un pla contra el frau fiscal; segons els inspectors d'hisenda, a Catalunya el volum del frau fiscal anualment equival a més d'11.000 milions d'euros. Proposin un acord amb l'agència tributària per un pla contra el frau fiscal; Andalusia ho ha fet. Revisin els beneficis fiscals –10.000 milions d'euros–, les exempcions i bonificacions que en els diferents impostos en redueixen el tipus efectiu i la capacitat recaptatòria i que converteixen el nostre sistema fiscal en un autèntic gruïere. Per exemple, en el cas de patrimoni, la reducció d'algunes d'aquestes bonificacions permetria recaptar 642 milions d'euros. Si cal fer sacrificis, els hem de fer tots; no s'hi val que uns en facin molts i altres, els que tenen més recursos, en facin molts menys.

Cal canviar les prioritats, cal impulsar un programa de mínim vital, un veritable programa contra la pobresa i les desigualtats, que s'estan convertint en l'autèntic problema aquí, a Catalunya. Cal enfortir i no afeblir els serveis públics; cal aturar els processos de mercantilització i privatització.

Cal un canvi de model productiu, un impuls decidit de l'economia verda, les energies renovables. Cal un pla potent d'estalvi energètic, començant per la mateixa Administració.

Cal gestionar el deute de forma diferent. Cal impulsar una nova gestió del deute i dels finançaments diferits, negociant reestructuracions, moratòries, aplanaments d'aquest deute, que certament pesa com una llosa sobre les finances de la Generalitat, per donar prioritat als pagaments socials.

Però, per altra banda, també cal assenyalar el caràcter injust i il·legítim de com s'està produint aquest endeutament. Les entitats financeres imposen a les administracions públiques, també l'Estat, amb l'ICO i el FLA, tipus al voltant del 5 per cent, mentre han gaudit de barra lliure del Banc Central Europeu a tipus de l'1 per cent.

Estem en un cercle pervers. Les retallades serveixen per finançar el pagament al sistema de finançament a través dels interessos i l'amortització del deute, que s'ha convertit, si no..., en la principal prioritat del Govern de l'Estat i la Generalitat, fins a l'extrem de fer una reforma exprés de la Constitució; tenim una constitució, la reforma de l'article 135, que diu que és sagrat, que això, el pagament d'aquests interessos, va per damunt de tot. Ja hi ha alguns ajuntaments, fins i tot amb el suport de Convergència i Unió, ajuntaments com Badalona, Sabadell, Cerdanyola, que han denunciat el caràcter il·legítim i injust d'aquesta fórmula de retornar l'endeutament.

Però l'alternativa no pot passar només per uns pressupostos, als pressupostos hi ha alternatives, però l'alternativa en majúscules va més enllà també dels pressupostos. I va més enllà dels pressupostos perquè qui està fracassant no és només el Govern de Convergència i Unió o el Govern del Partit Popular, sinó tot un sistema.

Miri, un periodista, tampoc no sospitós de radicalisme, Joaquín Estefanía, deia: «Un sistema fracassa si

no pot assegurar el benestar dels seus ciutadans, si els seus fills no poden viure millor que els seus pares i es trenca la cadena del progrés. Un sistema s'equivoca si no crea plena ocupació, si no augmenta la capacitat adquisitiva de la majoria, si no té cura del medi ambient i, sobretot, si no respecta les decisions de la majoria protegint les minories.» Bé, potser és que aquest sistema no està fracassant; potser aquest és l'objectiu real. El problema és que a l'economia dominant –a l'economia dominant– la recerca de la justícia social s'ha convertit per a molts en un obstacle per a l'eficiència econòmica.

Miri, l'etapa constituent que ha d'obrir Catalunya ha de capgirar aquesta situació, no en el futur, sinó ara mateix, si volem un país millor i si volem també una millor democràcia en un moment en què la contradicció entre mercats financers que imposen la seva política i la democràcia és cada vegada més evident.

Ara ja és demà per nosaltres. Ara ja hi ha alternatives també en la nostra societat, que és una societat dinàmica, malgrat totes les dificultats: a l'economia social i cooperativa, a l'economia verda, en el camp de les energies renovables i l'agricultura ecològica, en el teixit per a la recerca i la innovació que resisteix, en la creació cultural, en les iniciatives de les finances ètiques; a la nostra societat, que és dinàmica, afortunadament hi comencen a haver alternatives.

Avui manifestem el nostre rebuig als pressupostos amb aquesta esmena a la totalitat. El dia 24 de novembre ho farem al carrer en la manifestació pels drets socials, contra la reforma de les pensions, els pressupostos de l'Estat i també els pressupostos de la Generalitat. I ho farem, ens manifestarem també, a favor d'una alternativa en minúscules als pressupostos i d'una alternativa en majúscules davant, com els deia, d'un sistema que almenys per la majoria ha fracassat.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula, a continuació, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Moltes gràcies, senyora presidenta. Moltes gràcies, senyor Vendrell. La seva argumentació i el seu rebuig és coherent, o sigui que aquesta vegada no puc contestar assenyalant les incoherències de la crítica: per una banda, gastí més; per altra banda, ingressí menys, o així. Vostè sap que vostè i jo, o vostès i nosaltres, no tenim el mateix model de societat; és a dir, per vostè els serveis públics els ha de fer l'Administració pública i nosaltres pensem que de vegades sí, però moltes vegades ho pot fer perfectament, subjecta a controls, la iniciativa privada. I vostès pensen que com més impostos, millor, i nosaltres, no, nosaltres no pensem que com més impostos, millor.

Però, dit això, jo crec que podem tenir molt marge d'acord. Les visions del món i els models de societats no són monolòtics, i en aquests moments, i pen-

sem cada un el que puguem pensar sobre quina és la mida òptima del sector públic i de les responsabilitats que s'han d'exercir directament des del sector públic, o no, jo crec que detectem algunes de les mateixes mancances.

Repeteix el que he dit en la meua presentació dels pressupostos. Aquests pressupostos no són els únics possibles. Els pressupostos que haurien agradat més en alguns llocs, i això inclou instàncies internacionals, no només de l'àmbit espanyol, els que haurien agradat més, són uns pressupostos en els quals persistíssim en noves retallades, en els quals reduíssim més l'ensenyament, reduíssim més la salut, reduíssim més les universitats, reduíssim més la recerca, etcètera. I hem pensat que això no podia ser, que no podíem reduir més. I el resultat, és clar, és aquesta mena de partida oberta que vostè ens reclamava; és clar que aquests 2.300 milions, allí, qualsevol ingrés que puguem aconseguir, per entendre'ns, per reclamació política, i amb això jo crec que podem anar molt coordinats, doncs, va a aquí. Si per continuar el que deia a la meua última intervenció, si aconseguíssim la nostra part de la privatització d'AENA, doncs, miri, ja seria menys el que hauríem d'aconseguir d'altres maneres.

Podríem anar més enllà? Nosaltres creiem que per la via d'impostos no podem anar més enllà; que 2.300 milions són molts milions per aconseguir..., diguem-ne, per reduir substancialment en augments d'impostos, però, en fi, no pretenc que en això estiguem d'acord.

Però sí que vull assenyalar quelcom que també he esmentat abans. Compte!, vegem quina és la font d'aquesta limitació que hem de dir «prou, no baixarem la despesa», i, en canvi, no podem dir «augmentarem la despesa», que també ens aniria bé.

Bé. La font..., escolti, al final, la part més important dels nostres ingressos és el sistema de finançament. Jo, simplement, no entenc que pel sistema de finançament, l'any que ve rebem 550 milions menys que el 2013. Simplement no ho entenc. El sistema de finançament –i això ho comento en alguna intervenció anterior– és molt complicat i té tantes variables lliures que pràcticament es pot ajustar com es vulgui, amb el càlcul de les bestretes, etcètera.

Per tant, no tinc dubte que si l'any vinent rebem menys diners... No som els únics, eh? El senyor González, president de la Comunitat de Madrid, està pujant per les parets perquè rep 300 milions menys, l'any vinent, que aquest any. Ho repeteixo: és incomprensible i no ho acceptem. De la mateixa manera que tampoc acceptem sense més el ritme de consolidació fiscal. La consolidació fiscal és necessària, però el ritme és un ritme esbiaixat a favor de l'Estat. L'any que ve és l'1 per cent. Ja dic que si arribem a l'1 per cent el 2014 haurem entrat en un superàvit primari. Això fa contents molts analistes, però a mi em sembla, ho repeteixo, que és un ritme desproporcionat i, certament, fins i tot en contradicció amb una addicional de la Llei d'estabilitat pressupostària.

I, per tant, sí, estem en el procés de fer aquest contenciós administratiu, que prenc nota del que m'ha dit de

vigilar que no quedi com una cosa per a l'any 2013, sinó que sigui una cosa que qüestionem el 13, el 14, el 15 i el que hagi de fer. I fa bé de dir-m'ho, perquè tenim precedents on s'ha presentat un recurs, el recurs es guanya i llavors el Govern diu: «Ah, sí, però això es va guanyar per una cosa que era de l'any 2009» –això ho han fet amb les beques constantment, eh?–, «això l'any 2010 no s'aplica», o el 12, continuen fent el mateix, un va presentant recursos, es van guanyant, però llavors diuen que allò ja no val per a aquell any. O sigui que gràcies per aquest advertiment, que tindrà en compte.

Sí que el final de la història és un tema de control de bases fiscals. La situació que tenim i, en fi, les limitacions que tenim són que no tenim cap control de les nostres pròpies bases fiscals i, per tant, al final és una qüestió d'autogovern. I em sembla que en això podem estar d'acord, encara que després calibrem diferentment quina ha de ser la mida òptima, la mida adequada del sector públic.

Per cert, també vull dir, pel que fa al sector públic –i això no li ho dic a vostè–, que últimament s'està generalitzant aquesta demagògia de suggerir que el sector públic, doncs, és un maremàgnum d'institucions –centenars, quatre-centes, etcètera. No és així en absolut. La xifra aquesta que s'ha mencionat, de quatre-cents i escaig, són comptes del Gran Capitàn de l'Administración del Estado, perquè inclou totes les institucions en les quals la Generalitat és minoritària o simplement participa amb un..., i la majoria del sector públic, escolti, són hospitals, són institucions educatives, etcètera.

Coincideixo també amb vostè –em sembla que ho he dit– que és important que creixem. El creixement és el que ens traurà de la situació d'atur en què estem, perquè si no hi ha creixement l'atur ens portarà cap a una degradació molt considerable de tot el que té a veure amb el mercat de treball. És, per tant, important que creixem. Però això..., les responsabilitats fonamentals les tenim a Brussel·les i a Frankfurt. Són bons els últims posicionaments, en aquest respecte, del Banc Central Europeu, que sembla que està prenent una posició més procreixement.

Dues coses més que vostè ha esmentat i que deixo... Una, les taxes ambientals. Està al caure, eh?, el projecte de llei de taxes ambientals, el portarem molt aviat en aquest Parlament.

I després també s'ha esmentat el deute als ajuntaments. I aquí voldria preguntar que prenguéssim una mica de perspectiva. L'ajuntament més maltractat de Catalunya es diu Generalitat de Catalunya, i crec que no sorprèn a ningú amb això. La filosofia del Govern espanyol actual és que, en l'organització de l'Estat, el nivell local, que són els ajuntaments però també les diputacions, és l'estat natural de les coses, eh? En aquest estat natural de les coses, les evolucions polítiques hi han afegit una cosa que es diu «autonomies» i de vegades unes coses que se'n diuen «comarques». Però, en això, no hi creuen en absolut.

Per exemple, no en aquest viatge a Israel, sinó en un altre, estrictament privat, vaig veure a Jerusalem uns jar-

dins bastant bonics, molt bona vista, que es deien Jardins del Rei Juan Carlos. I llavors hi havia un monòlit a l'entrada on es posava que..., «en honor del donant», eh? Això passa. Doncs, en algun moment el Govern espanyol, els últims deu anys –d'això me'n vaig assabentar, perquè era important–, va donar aquests jardins a Jerusalem. I en aquest monòlit, a l'entrada, hi ha un gran mapa d'Espanya –dic «d'Espanya», no de la península, Portugal no hi és–, diguem-ne que en alumini, molt gran –molt gran–, molt visible –molt visible. Llavors, d'això fa deu anys, eh? I aquest mapa està subdividit en les unitats regionals, en les unitats locals. Sabeu quines són? Les *cinuenta provincias*, eh? Això és la divisió natural, la que s'ensenya a fora. Això de *las comunidades autónomas*, etcètera, és una cosa rara.

Com a conseqüència d'aquesta visió, en el tractament fiscal que s'està fent és força clar, i no vull treure'm responsabilitats de sobre, però és força clar que on «s'apreta» més és a les comunitats autònomes. El món local –ara no parlo de cap ajuntament ni de cap diputació en particular– va mantenir els seus ingressos l'any..., no va mantenir els seus ingressos –perdó–, va augmentar col·lectivament els seus ingressos l'any 2013, em sembla que un 13 o un 14 per cent, mentre que el nostre va baixar. I l'any 2014 es consolida, es consolida la nostra baixada, aquests 550 milions, que és un 4 o un 5 per cent. És molt clar, per tant, quin és el nivell administratiu que el Govern central vol consolidar. A mi em sembla molt bé que no tots estiguem patint de la mateixa manera, però no oblidem que la situació real, desafortunadament, és aquesta.

Dit això, jo també vull dir que per mi la institucionalització de Catalunya són els ajuntaments, són les comarques, són les diputacions, és la Generalitat. Per què ho dic, tot això? En fi, perquè m'heu demanat «els ajuntaments». Efectivament, devem diners als ajuntaments, devem diners a moltes institucions. A nivell de tresoreria, tractarem sempre de pagar de la manera més ordenada possible, i aquesta manera més ordenada possible, doncs, inclourà una estimació de necessitats tresoreres en cada moment.

Bé. Ho deixo aquí; moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. Conseller, vostè deia: «No tenim el mateix model de societat.» Això jo crec que és evident, no? El que passa, que nosaltres pensàvem que coincíem més amb Esquerra Republicana en el model de societat, i ara sembla que no, que Esquerra Republicana coincideix més amb Convergència i Unió en el model de societat. Ho lamentem, no?, quedar-nos una mica més sols en la defensa d'un model de societat en la qual la lluita contra les desigualtats és un element absolutament central.

Vostè ens explicava totes les limitacions que tenen. Jo ja li ho he dit, hi estem d'acord –jo ja li ho he dit. Ja li he dit que tenim un problema d'un finançament autòmic injust. Li he parlat de la manca de lleialtat de l'Estat, amb la disposició addicional tercera i totes les altres coses que vostè m'hi pugui afegir, que ha explicat. I, a més, nosaltres hem votat sempre de forma coherent aquí, al Parlament de Catalunya i a Madrid –no només nosaltres, sinó el Grup de l'Esquerra Plural, en el qual estem–, contra aquesta manca de lleialtat de l'Estat i contra un model d'estat que ens perjudica. I, en canvi, segurament vostès han aprovat coses al Congrés dels Diputats que han perjudicat el conjunt de la societat catalana: la mateixa Llei d'estabilitat que jo li recordava abans, la reforma laboral, etcètera, no? Potser no podríem dir el mateix aquí pel que fa a la coherència.

Vostè em reconeix: «No són els únics pressupostos possibles.» Bé, celebri que ho reconegui, perquè, miri, jo li he assenyalat... Perquè la pregunta aquí, la pregunta a fer-nos és la següent: tenint en compte el context en què ens movem, que vostè i jo coincidim que té moltes dificultats per a la Generalitat..., la pregunta és: el Govern de la Generalitat, la majoria de Convergència i Unió i Esquerra Republicana, fan tot el que és possible per atendre les grans necessitats socials que hi ha?, fan tot el possible per reactivar l'economia?, fan tot el possible en aquest marge per preservar l'estat del benestar i les polítiques socials?, fan tot el possible perquè la redistribució dels esforços per a sortir de la crisi sigui més justa i equitativa? La nostra resposta és que no, és que no aprofiten el marge que tenen; no l'han aprofitat durant aquests anys, perquè s'han donat molta pressa vostès retallant, molt poca pressa encara es donen ara per a l'impost de successions. Estem veient l'impost de successions a la tardor de 2013. Faria molt temps... I no em digui allò: «És que vostès...» A nosaltres això no ens ho pot dir, que «vostès, quan estaven al Govern...», perquè nosaltres hi vam estar en contra, de la contrareforma que es va fer aquí de l'impost de successions, i sempre l'hem reivindicat. Han exigit molt els esforços a determinats sectors de la societat, per exemple als treballadors públics, i pocs esforços a la gent que més té.

Li donava algunes alternatives: el frau fiscal, 11.000 milions d'euros; els beneficis fiscals, amb una idea concreta sobre l'impost de patrimoni; la fiscalitat ambiental. Això de la fiscalitat ambiental, miri, a mi, que sóc de les terres de Lleida, em recorda quan es construïa l'A-2, no?, que anava per trams, que era una llarga agonia: ara un tram, cues, després un altre tram... Escolti, vostès en això de la fiscalitat ambiental fan el mateix, no acaba d'arribar. «Està al caure.» Bé, estarem atents a veure què ens cau de la fiscalitat ambiental.

I, miri, vostè parlava de les comunitats autònomes, de la concepció que en té l'Estat... Miri, els ajuntaments estan patint, i molt. I vostè, que critica –i hi podríem coincidir– les províncies, les diputacions, està utilitzant les diputacions per pagar també molts serveis –molts serveis–: escoles bressol, beques menjador, et-

cètera, no? Per tant, bé, pot fer la crítica, però ha utilitzat i ha estirat de les diputacions.

I, miri, hi ha una qüestió que vostè parlava, sobre el perímetre del sector públic, el paper que ha de tenir el sector públic.

Nosaltres pensem que és fonamental que hi hagi un sector públic eficient que garanteixi els drets de ciutadania. I vostè no m'ha respost al que jo li deia, no? Estan deixant espai per al creixement de la lògica de mercat i de les privatitzacions. Jo crec que vostès tenen el deure democràtic d'explicar-nos exactament què volen privatitzar. Si volen privatitzar els habitatges socials, vostès ens ho han de dir. Si se'l volen vendre a Goldman Sachs, vostès ens ho han de dir. Si es volen privatitzar les depuradores, el servei de l'aigua, vostès tenen el deure democràtic de dir-nos-ho.

Mirin, ahir van comparèixer al Parlament diputats d'Escòcia, a la Comissió pel Dret a Decidir, però parlant de decidir, perquè és que nosaltres no ens conformem només a decidir la relació amb Espanya, nosaltres volem decidir les polítiques econòmiques, les polítiques socials; ho volem decidir tot, no? En el cas d'Escòcia es veu que també pensen el mateix, perquè es veu que es va decidir privatitzar el servei de l'aigua i van fer un referèndum justament per evitar la privatització del servei de l'aigua.

Vostès van en el sentit contrari d'on van Escòcia, d'on van a París, d'on van a Berlín, perquè, en el fons, vostès ara m'ho negaran, però vostès són antics en moltes coses. Vostès, que ara diuen, que parlen que volen fer un nou país, en realitat estan defensant el vell país; els ho deia abans, les velles relacions de poder, la vella democràcia. Vostès defensen el de sempre. Ara ho poden tapar amb la reivindicació del dret a decidir, però vostès defensen el vell país.

Nosaltres defensem un procés constituent que ens porti a un nou país. Aquesta és la diferència fonamental entre vostès i nosaltres, i ara, malauradament, també sembla que amb Esquerra Republicana.

Gràcies.

La presidenta

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Fernando Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura, de Benestar Social i Família i de Justícia.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió amb la quarta esmena a la totalitat.

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'Il·lustre senyor Albert Rivera.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Molt honorables consellers, diputats i diputades, ciutadans que ens acompanyen a la tribuna i ciutadans que ens vegin pels mitjans de comunicació, o ens escoltin, bona tarda a tothom.

Pujo a aquesta tribuna per defensar l'esmena a la totalitat de Ciutadans a aquests pressupostos 2014, pressupostos que arriben després de dos anys sense poder debatre pressupostos al Parlament de Catalunya, que arriben després d'una estafa democràtica al Parlament de Catalunya pel fet de no poder debatre la llei més important d'un parlament, que són els pressupostos. Com vostès saben, aquest Govern de Convergència i Esquerra Republicana va amagar i va, en definitiva, treure la possibilitat als diputats i diputades d'aquest Parlament de poder debatre, esmenar, conèixer, en definitiva donar llum i taquígrafs, als pressupostos de la Generalitat.

Per tant, després de dos anys, arribem aquí per debatre uns pressupostos de 2014, que en definitiva són continuistes, en tant que retallen, apugen impostos i no serveixen per sortir de la crisi, però sobretot són uns pressupostos que tenen un cost polític de què parlarem també en aquesta tribuna.

Per tant, presentem l'esmena perquè no estem d'acord amb el fons d'aquests pressupostos, perquè també és una censura a la forma d'entendre aquest Parlament d'aquest Govern, que és usurpar el dret..., en definitiva treure el dret als ciutadans de debatre els pressupostos de 2013, i sobretot perquè són una factura a pagar per un pacte polític entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana, que l'únic que els uneix és separar i dividir els catalans de la resta d'Espanya i d'Europa.

Les dades macroeconòmiques d'aquests pressupostos, i començarem per aquí, són..., crec que podem parlar que tenen una certa síndrome de *brotes verdes*, eh? Ja coneixen la síndrome de La Moncloa, que és que tots els presidents que hi arriben comencen a veure ràpidament la llum. Suposo que veuen la llum perquè no trepitgen massa el carrer de les ciutats i els pobles d'Espanya en general i de Catalunya en particular. Perquè les dades microeconòmiques, les dades socials, les dades reals de Catalunya i del conjunt d'Espanya, són de vegades ben diferents d'aquestes dades macroeconòmiques. És innegable que les dades macroeconòmiques han arribat a tocar fons. Segurament, perquè més avall no podien baixar. No perquè hi hagi una gran feina i gran tasca dels governs actuals, sinó perquè la situació era realment, i és realment, lamentable, lamentable en un país com Espanya, en què ha retrocedit l'economia durant cinc anys pràcticament i que ha arribat a tocar fons. I vull dir-ho perquè crec que el pitjor que podem fer en política és llançar campanes

al vol sense tenir ni molt menys la sortida d'aquesta crisi. La síndrome Montoro no crec que s'hagi d'encomanar també al Govern de Catalunya, i he sentit algunes paraules al senyor Mas-Colell..., que sembla –i al senyor Puig i a d'altres– que comença a veure ja la llum, una llum que només veuen vostès i que molts ciutadans i ciutadanes que ens escolten o veuen no només no veuen, sinó que veuen moltes ombres a les seves vides quotidianes, a les seves famílies o a les seves empreses.

Per tant, un creixement previst del 0,9 per cent. Tant de bo sigui així, conseller, però és difícil creure aquestes dades quan contrasten amb altres dades del Govern d'Espanya, de la Comissió Europea o d'altres organismes, que donen no un retrocés, però sí un creixement més moderat del que vostès calculen; unes dades també que vénen amb un llast claríssim, que és l'atur. El principal problema de Catalunya avui no és pertànyer a Espanya o pertànyer a Europa. El principal problema d'Espanya es diu atur. I a Catalunya, particularment, també. He sentit també que vostès treuen pit ja del creixement de l'ocupació. Cautela, conseller, cautela, perquè són dades, també, que vostès saben que algunes són estacionals; d'altres dades..., que tenen molt a veure de vegades amb la conjuntura i molt poc amb l'estructura de creació de llocs de treball. Sap vostè perfectament que a Catalunya, igual que al conjunt d'Espanya, fins que no creixem algun dia l'1 i mig i el 2 per cent, aquí no es crearan llocs de treball nous. Per tant, en aquest sentit, no llanci les campanes al vol, no digui als ciutadans que sortim de la crisi, perquè la realitat és que la crisi, lamentablement, està instal·lada, ens queden mesos o anys de recuperació, i, sobretot, segurament mai tornarem a tenir la situació de drets socials, d'economia i de progrés econòmic i social que teníem abans d'aquesta crisi.

Per tant, realisme és el que demana aquest grup; realisme, no llançar campanes al vol, no fer trampes amb els números, i després en parlarem, per intentar tirar tots endavant, Govern i oposició. En això comptin amb nosaltres per a allò que sigui veritat, per a allò que sigui tirar del carro en l'economia, la creació de llocs de treball, la creació i manteniment d'empreses. No comptin amb nosaltres, ja ho saben, per dividir o fracturar la societat catalana.

Per tant, realitat, dades reals. Vostès han parlat de macroeconomia amb algunes dades. Jo els vull donar algunes dades reals que els ciutadans han de conèixer. A Catalunya tenim un atur juvenil del 50 per cent. Parlar de recuperació econòmica amb un de cada dos joves formats, preparats..., molts que marxen a l'estranger perquè no hi ha feina, i pujar a una tribuna i dir que ens recuperem és com a mínim irresponsable. Tenir un 50 per cent de joves preparats per treballar en un país –a Espanya en general és un 54 o un 55, i a Catalunya un 50 per cent– i parlar de recuperació és no tenir respecte per tota aquesta gent. Parlar de recuperació a Catalunya, que hi ha pràcticament un 25 per cent d'atur, és no tenir en compte que una de quatre persones no treballa. No perquè no vulgui, perquè no pot treballar. Dir a Catalunya que ens recuperem quan tenim un 43 per cent més de llistes d'espera

a la sanitat pública des que governa Convergència és no tenir sensibilitat social per la gent que espera més per ser operada o per tenir intervencions quirúrgiques. Parlar de recuperació i de millora en el sistema educatiu quan tenim un fracàs escolar de més del 26 per cent, eh?, que lluny d'estar al capdavant de les comunitats autònomes estem a la mitjana, o fins i tot endarrerint posicions en els últims anys, és no tenir en compte quina és la situació de l'educació a Catalunya. Tirar campanes al vol quan un de cada quatre nens catalans està sota la pobresa relativa –un de cada quatre nens catalans– és no tenir en compte la realitat de Catalunya. O una de cada tres famílies que està en aquest límit, en aquest límit de la pobresa relativa. Una de cada tres famílies a Catalunya té dificultats serioses per arribar a final de mes.

Per tant, cautela, precaució, respecte i sensibilitat per la gent que ens paga el sou. Perquè, si no, podem semblar extraterrestres, en aquest Parlament, parlant de recuperacions i de dades macroeconòmiques, de millores que no arriben a la ciutadania que ens escolta.

Per altra banda, en aquesta realitat hem de dir una cosa que és veritat, i vostès ho saben: Catalunya està rescatada. Catalunya, si no té autonomia, com vostè deia abans, o el senyor Mas parlava de «recentralització», no és perquè algú en tingui la voluntat i una conspiració mundial contra Catalunya. És que entre vostès i el tripartit s'han gastat els diners que no tenien. I quan un es gasta els diners que no té es converteix en hostatge dels seus creditors, i es converteix, en definitiva, en aquest cas, en un govern que no té prou autonomia. Però no perquè no tingui competències, sinó perquè no han sigut competents, que no és el mateix. Vostès no han sigut ni diligents ni competents. Quan un, com per exemple el tripartit –i li reconeixeré que no és tot culpa d'aquest Govern– d'aquesta Esquerra Republicana, que té idees tan brillants per a l'economia catalana com parilitzar-la una setmana..., aquesta Esquerra Republicana que formava part del tripartit va desviar-se un 50 per cent al pressupost de 2010, va arribar al 4,2 per cent del dèficit d'aquell PIB, que vostès han hagut de recuperar. Impresentable per a un govern. I ara donen lliçons de com hem de recuperar l'economia: amb més impostos, amb més retallades i amb paralitzacions de l'economia. Aquests són els que vostès, en definitiva, ajuden perquè siguin els futurs governants de Catalunya. Aquests són els que vostès volen. El senyor Mas passarà a la història per dues coses: primer, per carregar-se Convergència i Unió com a força hegemònica a la política catalana, i, segon, per fer pujar un govern d'Esquerra Republicana, que no té ni idea d'economia, que no pot gestionar, com ha demostrat, que ha deixat Catalunya a la ruïna, a les runes econòmiques, però que ara ens diu com hem de treure l'economia catalana de la crisi, que és paralitzant-la una setmana. Aquestes són les idees brillants del senyor Junqueras i dels seus socis de govern.

Doncs nosaltres no volem estar en mans d'aquells que volen parilitzar més l'economia. Perquè ja està parilitzada, no ens enganyem. El que cal és reactivar-la, el que cal és mantenir les empreses que amb dificultats tiren endavant, el que cal és crear llocs de treball. I ai-

xò no es fa paralitzant l'economia, sinó que es fa donant confiança, bàsicament a la gent que ha d'invertir els seus diners o als treballadors que han de deixar-se la pell cada dia per cobrar menys i treballar més, que és el que fan ara mateix amb les retallades socials.

Per tant, Catalunya està rescatada. Vostè, senyor Mas-Colell, sap perfectament, i ho va dir vostè, que és el Govern d'Espanya i el FLA, el Fons de liquiditat autonòmica, qui ens dona els diners per pagar els deutes. I la realitat és que si vostès no s'haguessin gastat els diners que no tenien, doncs no hauríem de demanar permís per pagar els deutes. Però com que vostès tenen un deute acumulat de 59.000 milions d'euros, que es diu ràpid..., 59.000 milions, ja perdem la noció dels números, perquè amb aquests números... Però, perquè se'n facin a la idea, vostès en tres anys –en tres anys– han multiplicat el deute de la Generalitat. Hem passat de 34.000 milions que va deixar el tripartit, després d'aquells comptes que no van complir de pressupostos 2010, a 59.000 de previsió en aquests pressupostos. Què vol dir, això? Que som hostatges del nostre crèdit, que devem molts diners. I quan un deu molts diners ha de pagar molt deute.

Jo només poso una dada per als ciutadans que ens sentin perquè es facin una idea de fins a quin punt estem endeutats i fins a quin punt això llasta l'economia catalana. A Catalunya, la retallada en la partida de sanitat i educació 2013 ens l'hauríem estalviat si haguessin gestionat vostès bé els comptes. I m'explico: 2.000 milions només d'interessos del deute –2.000 milions d'euros! La retallada sanitària i educativa més gran de la història de Catalunya no s'hauria produït si vostès haguessin gestionat bé la Generalitat; el tripartit, Convergència i el PP, i Convergència i Esquerra. Aquesta és la realitat. Són números, senyor Mas-Colell. I vostès han continuat i ens han deixat 2.000 milions de deute, que es diu ràpid, cada any d'interessos. I ho repeteixo: no de deute, d'interessos; només per la bola..., i la bola que han creat amb aquest deute a Catalunya.

Per tant, Catalunya, avui, des del nostre punt de vista, des de Ciutadans, està rescatada pel Govern de la Generalitat, igual que el Govern d'Espanya està rescatat pel forat bancari que s'ha fet a Espanya, eh? Igual que s'ha rescatat Espanya des de la Unió Europea, a vostès també, i a la Generalitat; a tots, en definitiva, perquè ho paguem tots, ens han rescatat perquè no es gestiona bé.

Miri, Catalunya, des del nostre punt de vista, té tres grans hipoteques per la seva gestió: una mala gestió, que són aquests 59.000 milions de deute que ens hipotequen la nostra vida diària, la nostra gestió diària; un excés de burocràcia, de duplicitat administrativa, i falta de reforma de l'Administració pública i de l'estructura política, que vostès no volen abordar, ni els seus socis de govern, i, tercer, l'obsessió per construir un estat, l'obsessió per no voler governar la nostra comunitat autònoma. Aquestes són les tres grans hipoteques de Catalunya, que són avui dia un llast per a la nostra economia: mala gestió, un sistema polític i de burocràcia obsolet, que no està a l'alçada del segle XXI, i sobretot, també, en última instància, com a diferència, eh?, com a fet diferencial, que vostès, en comptes

de construir hospitals, carreteres, construir una economia millor, volen construir un altre estat a partir de la desconstrucció d'Espanya. Aquesta és la seva gran obsessió, i això costa diners, això és un llast, això és un problema, problema del que ens gastem i problema del que no ve, i problema del que no s'ingressa, i problema de les empreses que no vénen o marxen, o de la imatge que es dona de Catalunya a l'exterior.

Per tant, nosaltres el que considerem és que, primer, a Catalunya el que cal és gestionar millor. I per gestionar millor, simplement, primer hem de saber què tenim d'ingressos i quant gastem. És molt fàcil dir –i hi podem estar d'acord, i ho debatrem si vostès estan d'acord a debatre el model de finançament autonòmic i no debatre la independència– que és millorable, el sistema de finançament autonòmic; que, per cert, és una part del nostre sistema financer, no ho és tot; també tenim responsabilitat fiscal, també tenim capacitat per gestionar alguns impostos i també tenim capacitat per gestionar millor. Però podem estar d'acord que el sistema és millorable. Molt bé. I la pregunta és: quan un té uns ingressos que pot considerar més o menys justos i es gasta més del que té cada any i cada any i cada any, i acaba acumulant un deute, la culpa de qui és? La culpa és de qui no sap gestionar els ingressos que té i es gasta més i més i més i arriba als 59.000 milions de deute a Catalunya. Per tant, els principals responsables de tenir aquest forat a les arques públiques són els governs de Catalunya, en tant que, del que han tingut, se n'han gastat molt més, han desviat pressupostos, no han sabut gestionar i no han tingut la capacitat de fer les coses ben fetes.

Mala gestió. Exemples concrets, eh?, li puc posar: la «txapussa», el nyap que han fet vostès amb ATLL. Quina imatge bananera que han donat vostès donant una concessió de gairebé 1.000 milions d'euros, la més cara de la història de Catalunya! I que els seus propis organismes administratius els diguin que han fet vostès un nyap. I que estigui ara pendent d'execució als tribunals. I que hàgim de pagar el cost financer d'aquesta operació tots els catalans. A més a més de la imatge lamentable que es dona davant dels inversors, tant nacionals com estrangers. Això és mala gestió, senyor Mas-Colell; això no és culpa de cap conspiració mundial, és culpa seva, de la seva mala gestió, o del seu Govern, o de qui li va fer fer aquest nyap, que no sé si va ser el senyor Recoder, el senyor Mas, o qui ha fet fer aquesta barbaritat.

Un altre exemple, que ve de lluny, però que ha sortit en aquesta cambra i que també és un exemple acumulat de deute? Home, sense anar més lluny, la gran operació financera de l'aviació catalana, Spanair: 225 milions d'euros invertits entre Generalitat i ajuntament. Quina meravella! Quina gran idea! Volem tenir, tenim dret a tenir una companyia aèria, tenim dret a decidir. Doncs, miri, 225 milions d'euros de forat de les arques públiques, de l'ICF, de la Generalitat i de l'ajuntament.

Aquests són els exemples –que poden haver-n'hi molts i molts, lamentablement– de la seva gran gestió. I això són coses que vostès han d'assumir com a mals gestors. La mala gestió ens costa diners, gestionar mala-

ment té un cost financer per a les butxaques. I, ja els ho he dit, un cost tan gran com la retallada en sanitat i educació del 2013. No s'hauria produït aquesta retallada si vostès no haguessin fet el forat de la Generalitat que tenim.

Miri, educació i sanitat s'estan ressentint d'una retallada que avui podríem haver evitat, podríem haver evitat gestionant millor i podríem haver evitat, i després en parlarem, gastant menys en algunes partides que per vostès són línies vermelles i per altres són autèntiques estructures polítiques al servei dels partits polítics.

Per altra banda, tenim un altre llast, els ho deia, aquest sistema de partits polítics tant a nivell polític com administratiu que no responen a gestionar millor l'Administració, que no responen fins i tot al segle XXI, sinó que responen a estructures antigues. I els posaré dos exemples, un a nivell estatal i un a nivell autonòmic.

A nivell de l'Estat, les diputacions. Abans donaven exemple, alguns, de la gestió i les duplicitats. Doncs, miri, comencem per aquí. El senyor Rajoy ara s'ha convertit en l'«abanderat» de les diputacions. Escolti'm, doncs, miri, què vol que li digui, les diputacions en el moment que fem un estat autonòmic i transferim competències i tenim ajuntaments, doncs, es poden mancomunar els serveis, però no cal tenir una estructura per col·locar gent dels partits polítics a les diputacions. Per tant, són organismes sobrers, que alguns no ho volen assumir, perquè donen molts llocs de treball a molts governs, però que són sobrers en l'estructura moderna de l'Estat actual.

Però exactament igual que els consells comarcals. En aquest Parlament, Ciutadans ha portat tres vegades a votació la supressió dels consells comarcals i ens hem trobat amb l'autèntica oposició de tothom a suprimir els consells comarcals a Catalunya. Per què? Perquè també serveixen per col·locar molta gent. Però la realitat és que amb una mancomunitat de serveis tant a nivell municipal com a nivell comarcal es pot suprimir ens que tenen bàsicament estructura política, que són greix i no són múscul, que són estructures que no serveixen en última instància als ciutadans.

Si ja existeixen i existien les diputacions, per què van haver vostès de crear els consells comarcals? Ja ho sabem, perquè vostès volien fer un contrapoder a les diputacions socialistes. Molt bé. Ja no estan els socialistes a les diputacions, els podem suprimir, ja? Siguem pràctics, els podem suprimir, ja, que no hi han contrapoders, o vostès volen mantenir sis nivells administratius mentre els diuen als ciutadans i a les empreses que s'«apretin» el cinturó? Ho mantenim, encara? Ho mantenen vostès, que és necessari, en una administració del segle XXI, mantenir sis nivells d'Administració pública? Sí? Són vostès capaços de sostenir-ho? Nosaltres creiem que no, que per mirar als ulls dels ciutadans els hem de dir: «Mirin, aquí menys ajuntaments, fusionats, funcionant millor, mancomunant serveis, la Generalitat i l'Estat.» Aquestes són les tres estructures de sobres, que no sobreres, que hem de tenir a l'Estat.

Per tant, aquest és el nostre model. I aquí és on farem esmenes per suprimir organismes. Algú dirà..., el

senyor Mas-Colell suposo que parlarà d'allò que li ha dit a algun altre portaveu: «Això són quatre duros.» Doncs, miri, els consells comarcals tenen un pressupost de 520 milions d'euros. No sé si són quatre duros. (*Veus de fons.*) Cinc-cents, sí, senyor Mas-Colell, miri els pressupostos, 520 milions d'euros en aquests consells comarcals.

No sé si vostès volen tenir cinc, sis, vuit canals de televisió, i que els paguem tots o que els paguem amb un cànon, com han anunciat, no sé com ho volen fer, però jo els pregunto: «Vostès creuen que en el moment que viu Catalunya i en el moment que viu el conjunt d'Espanya ens podem permetre tenir 237 milions d'euros cada any del pressupost públic, a part la publicitat, del pressupost públic, per perdre i perdre diners a tenir sis canals de televisió? S'ho creuen, vostès creuen que això...?» Això, en paraules del senyor Mas, són línies vermelles. És a dir, els CAP d'algunes comarques de Catalunya no són línies vermelles, alguns centres educatius no són línies vermelles, a apujar els impostos a les classes mitjanes aquí no hi ha línies vermelles. Ara, si em toqueu la propaganda, aquí ja, el moll de l'os, eh?, com vostès diuen, el moll de l'os; hem punxat el moll de l'os. Doncs, miri, el moll de l'os serveix a uns quants, però no a tothom, i, sobretot, ho paga tothom.

Per tant, comencem a diferenciar el que és essencial per a l'estat del benestar i el que és essencial per al benestar d'uns quants, que no és exactament el mateix. I, per tant, nosaltres el que volem és fer esmenes en aquests pressupostos, i per això presentem l'esmena per suprimir estructures que serveixen o a ideologies o a estructures burocràtiques sobreres i del segle XIX o del segle XX.

Per altra banda, hi han organismes duplicats, empreses públiques que s'han anat creant sense suprimir-ne d'altres, i que l'Estat, la Generalitat i els ajuntaments s'han d'asseure, i ens hem d'asseure... Nosaltres hem proposat una comissió d'estudi de duplicitats per fer una administració pública més àgil, més flexible i sobretot a l'alçada dels ciutadans i les empreses, i vostès s'hi han negat. Aquí hem votat dues vegades crear una comissió d'estudi de duplicitats polítiques i administratives, i tots vostès es posen d'acord, en això sí, perquè no s'obri aquesta comissió; hi ha, bé, unanimitat perquè no tiri endavant això.

Per tant, nosaltres el que creiem és que hem de reformar l'Administració, precisament perquè creiem que l'Administració és qui ha de garantir serveis. Si no la reformem, la deixem en una condició obsoleta, en una condició que molts ciutadans perceben com a antiga i sobretot que no serveix als ciutadans i les empreses. Són les administracions qui han d'estar al servei dels ciutadans i les empreses i no els ciutadans i les empreses qui han d'estar al servei de les administracions, perquè l'Administració pública, que és un magnífic invent de l'home, és per administrar la gestió del comú, del públic, de la cosa pública, de la comunitat, no és un fi en si mateix. I vostès, alguns de vostès, creuen o els seus partits han entès que l'Administració és un fi en si mateix i sobretot que les estructures polítiques en si mateixes són el lloc perquè treballi mol-

ta gent d'un partit o d'un altre, a mi m'importa ben poc el color. El que creiem és que ha arribat l'hora de canviar les coses. Vostès estan demanant als ciutadans esforços que no estem sent capaços de fer nosaltres aquí, a l'Administració pública o a les estructures polítiques.

Què faria falta, per nosaltres, per tant? Suprimir estructures sobreres, diferenciar entre el que és greix i el que és musculatura. Posar-se en forma, en definitiva, senyor Mas-Colell. Ens hem de posar en forma. I per posar-nos en forma hem de ser valents, hem de fer règim, i ens hem d'aprimar, i hem d'anar a córrer, i hem de veure quina dieta fem. I vostès el que estan fent és menjar-se la musculatura, és a dir, professors, escoles, retallades als funcionaris, en definitiva, a allò que sí que serveix realment a l'última finalitat al ciutadà directament, aquí estan ficant les tisores, i el greix, doncs, acomodats en aquesta estructura política, l'estan deixant. I estan deixant sense musculatura el funcionariat, el servei públic, aquells serveis bàsics de l'estat del benestar, i, en canvi, estan deixant greix que no serveix per a res, només per il·lustrar la nostra economia.

I l'últim punt, com els deia, l'últim punt que vostès sostenen, que mantenen en aquests pressupostos és, naturalment, la construcció de l'Estat català, una finalitat que sempre han tingut com a prioritat, que costa més de 1.000 milions d'euros cada any als catalans, a diferència de..., aquest és un fet diferencial d'altres comunitats: aquí ens gastem els diners també en identitat i en construcció nacional. I nosaltres creiem que, amb els diners de tots, vostès no poden construir ni identitats úniques ni molt menys estructures d'un estat que ni som ni volem ser, perquè ja som estat, Catalunya ja forma part de l'Estat, Catalunya és Espanya i Catalunya forma part de la Unió Europea. I no volem que amb els nostres diners vostès ens desmunten l'Estat a què pertanyem i s'organitzin en un altre estat, i molt menys amb els gestors que vostès han demostrat ser al capdavant de l'Administració.

Per tant, el separatisme també és un llast; aquests pressupostos de l'estelada també costen diners, i la prova és que hi han diners de partides directes, que costen diners i estan aquí pressupostats, que poden ser simbòliques..., però molts milions d'euros, simbòlics, milions d'euros simbòlics, però també és quant deixem d'ingressar, quant deixa Catalunya de rebre, quant deixa Catalunya de ser una oportunitat per a molta gent i comença a ser un problema. I això també s'ha de calcular.

Quan el senyor Junqueras va a Brussel·les i diu la barbaritat que va dir l'altre dia de paralitzar l'economia catalana, això quan costa? No és tangible, ja ho sé, conseller, no és tangible, no es pot posar, però es podria calcular? Podem calcular quant ens costa la imatge lamentable del cap de l'oposició, que és govern, i que està donant suport al Govern, i que aprova els pressupostos, podem calcular quant costa aquesta barbaritat, dita on l'ha dit?

Podem calcular quant costa que vostès no calculin el que representa en definitiva l'estabilitat econòmi-

ca i jurídica de Catalunya? Saben vostès..., i ho saben, senyor Mas-Colell, no sé si vostè... Jo crec que vostè parla, em consta, amb molts empresaris i amb gent de l'economia a Catalunya, no sé si amb tothom o només amb qui vol escoltar, però em consta que hi parla. I vostè sap i li diuen que els preocupa la inestabilitat, que els preocupa que vostès generin inestabilitat i que no agrada la idea de tenir governs que amenacen ni a paralitzar l'economia ni a pujar a un balcó i declarar la independència. Perquè això, no aquí, enlloc agrada, perquè és de sentit comú, no agrada; no agrada viure a un lloc on no saps què passarà demà, no agrada viure a un lloc on hi ha un conseller en cap que governa i diu que farà una declaració com el Kosovo. Quin gran exemple, Kosovo, estabilitat pura i dura! Senyors, una mica de seriositat; no podem Kosovo i l'ex-Iugoslàvia com a exemple de res –de res–, i molt menys d'economia –tampoc– i d'estabilitat, i no entraré en altres camps..., que evidentment són repugnants..., que algú compari l'ex-Iugoslàvia..., tant de bo mai puguem comparar això amb Espanya.

Per tant... (*Veus de fons.*) Tant de bo, exacte. Per això dic que vostè, senyora Rovira, que tant utilitza l'exemple del Kosovo, canviï, canviï una mica d'exemple, perquè aquest és bastant lamentable; se'ns posa la pell de gallina cada cop que vostè posa el Kosovo com a exemple. Per tant, canviïn vostès que fan por. El discurs de la por el fan, perquè és veritat que fa por el que diuen; s'ha de tenir por a discursos com el seu. El discurs de la por, per cert, que és el que fa el senyor Junqueras: a la por dels empresaris, a la por dels treballadors, a la por dels inversors; el discurs de la por, clar –clar. Vostès fan por, eh? Jo no ho nego. Jo no sé si sóc covard o no, però em fan por, clar que sí; em fa por pensar que el senyor Junqueras pugui ser president de la Generalitat i paralitzar l'economia catalana. De veritat. És que és el que està aconseguint el senyor Mas. O em fa por que vostès puguin presidir la Generalitat i començar, en definitiva, a amenaçar amb una declaració i un cop d'estat contra la Constitució i l'Estatut. Em fa por, sí, ho reconec, potser sóc un covard, però em fa por. (*Remor de veus.*)

Per tant, jo crec que hi ha molta gent que li fa por el que està veient, que no li agrada la inestabilitat que vostès generen i que vol estabilitat econòmica, que vol un govern estable, que vol convivència, prosperitat –si em deixen continuar–, prosperitat econòmica i prosperitat social.

Pèrdua d'oportunitats és el que vostès estan generant amb les seves declaracions, amb els seus socis de govern i amb aquests pressupostos, que ara entrarem en les inexactituds, per dir-ho positiu, d'aquests pressupostos.

Senyor Mas-Colell, vostè ha fet aquí de Màgic Andreu Mas-Colell, ha agafat els pressupostos i ha fet màgia. Ha posat una partida i diu: «Calculem, i ho posem aquí, que traurem 2.300 milions d'euros d'aquí, dels pressupostos, i farem la venda d'actius i de concessions i hem calculat, més o menys» –casualment o no–, «que tenim més de 2.000 milions d'euros en aquesta partida.»

Senyor Mas-Colell, jo el convido que pugi a aquesta tribuna en aquest torn de paraula i ens expliqui d'on, com, de quina manera i com ha calculat vostè aquesta partida. Utilitzi el temps que té amb el nostre grup. Si vol, dediqui tot el temps del món a aquesta... Em conformaria que vostè m'expliqués com ha fet màgia en aquests pressupostos. Perquè això és un frau comptable. Com poden vostès considerar una partida com aquesta incloure-la als pressupostos sense dir ni com, ni què, ni quan cada concessió, ni com ho aconseguiran? Això..., vostè deia que el paper ho aguanta tot. I tant, que ho aguanta tot, el paper! Miri els seus pressupostos, eh? Vostès que es queixaven de les trampes que feien a la Comunitat de Madrid, de les trampes que feien altres comunitats..., ha caigut vostè amb les dues potes en el mateix error i parany, que és fer trampes.

És més, en una altra partida, eh?, i això, més que partida pressupostària, és una qüestió política, vostès fan la retallada, fan la retallada als funcionaris, i els utilitzen d'ostatge. O sigui, els funcionaris de Catalunya s'han convertit en un ostatge per al Govern de Catalunya per negociar amb el Govern de Madrid que li permetin posar en marxa l'impost de dipòsits. Quina manera més grollera, en definitiva, de tractar els funcionaris de Catalunya! Una mica de respecte per a 220.000 famílies que el seu sou, no una paga de Nadal, no és una panera, el seu sou, el 7 per cent del seu sou, es torna a retallar i vostès els diuen que «això, si ens ho donen des de Madrid, us ho pagarem», com una *dàdiva*, com si fos un regal. No, escoltin, és el seu sou, i vostès el tornen a retallar. Admetin-ho, tornen a retallar la paga dels servidors públics a Catalunya. Per tant, no ho barregin i no juguïn a fer d'ostatges amb 220.000 famílies a Catalunya, que és el que estan fent; una mica de respecte per tantíssima gent que depèn del seu sou..., d'arribar a final de mes, de pagar l'escola del seu fill o d'anar de vacances, que hi tenen el seu dret..., d'aquest sou.

Per tant, això és el que han fet vostès amb aquestes partides condicionades, una nova modalitat, en definitiva, que és: «Retallo, però, si em donen no sé què de Madrid o del Govern d'Espanya, ja us ho tornaré.» No, no; vostès han de pagar els sous de la Generalitat, dels seus funcionaris, com a tot arreu.

Per altra banda, parlàvem de retallades i d'impostos; miri, les retallades al final on es noten? A la sanitat, a l'educació, als proveïdors. Aquí l'altre dia..., el nostre portaveu i també el nostre diputat a la Comissió d'Economia han fet diverses interpellacions ja –una d'elles precisament el dia que van fer la vaga les farmàcies– on només demanem que compleixin la llei que vostès van portar al Congrés dels Diputats. Vostès no estan complint. Aquí estem deixant de pagar els proveïdors, que han de tancar les seves empreses, endeutar les seves cases, demanar crèdits, per poder pagar allò que vostès no paguen.

I jo no faré ús d'aquella qüestió immoral que vostès fan servir d'«Espanya ens roba», i no diré «Catalunya ens roba», perquè seria tan absurd com el que vostès fan. Per tant, no caurem en el parany de dir «Catalunya ens roba» perquè la Generalitat no paga els proveï-

dors, perquè és el que vostès fan; seria tan immoral fer-ho. Per tant, no ho faré. Però, en la seva lògica, Catalunya ens roba. En la seva lògica, quan l'Ajuntament de Barcelona té deutes amb la Generalitat i vostès no paguen..., què diuen, «Catalunya ens roba»? Al senyor Trias, jo no li ho he sentit, i espero que no ho digui, perquè és una barbaritat, és mentida bàsicament.

Per tant, segueixin vostès, en definitiva, una lògica on no diguin qüestions com aquestes, populistes, eh?, més impròpies..., o bastant impròpies d'una democràcia, com intentar generar l'odi entre ciutadans d'un país per qüestions de mala gestió o de problemes entre governs. Els problemes entre governs no se solucionen generant odi entre els ciutadans d'Espanya.

Per tant, més impostos –gairebé trenta taxes–, menys ingressos per als ciutadans, menys ingressos per als servidors públics, més retallades socials. Esquerra Republicana ha legitimat, ha avalat aquesta gran retallada social, la retallada social igual que la de 2012 i 2013, són..., els imports..., bàsicament, és un pressupost com el del PP però ara amb Esquerra Republicana. És a dir, no ha canviat res, i vostès segueixen avalant...

Ara, hi ha un canvi: que aquí hi ha una gran factura política que hem pagat entre tots, la factura política de la separació i la fractura. La separació és el que volen Esquerra Republicana i Convergència, i, per tant, la condició bàsica és: vostès retallin, apugin els impostos, facin malabarismes amb les partides pressupostàries, però sobretot, molt important –molt important–, han d'incloure una partida per fer un referèndum separatista i l'han de fer el 2014. Si vostès fan això, facin el que vulguin –facin el que vulguin. Esquerra Republicana, bàsicament, el que ha fet és assegurar-se que hi ha una partida pressupostària que parla del referèndum separatista i assegurar-se que vostès posin una data per a la no-consulta –perquè com que no tenen competències per convocar-la, doncs, no la podran fer–, per generar més victimisme, per portar la gent i els ciutadans contra el mur, per portar la gent contra el carreró sense sortida.

En definitiva, aquests pressupostos, senyor Mas-Colell, no són uns pressupostos, són un pamflet polític. És un programa electoral d'un partit, és un eslògan, però no són uns pressupostos. Per a vostè aquests pressupostos són una coartada, un mal tràngol, un tràmit per seguir amb el comitè d'operacions per la independència. Vostès aquests pressupostos els passen de puntetes, s'inventen les partides, fan seguidisme dels pressupostos anteriors, no parlen de reactivació econòmica, segueixen apujant impostos, segueixen fent retallades, però bàsicament els permet tirar una mica més i tenir Esquerra Republicana al costat un temps més. Ja veurem quant. Per tant, aquests pressupostos no serveixen per a la reactivació econòmica, que és el que li cal a Catalunya –no paralitzar-la, com diu el senyor Junqueras, reactivar-la–; aquests pressupostos no serveixen per garantir una xarxa mínima de serveis socials i una xarxa de benestar que ens mereixem, pels impostos que paguem, i sobretot són uns pressupostos que tampoc aborden les reformes necessàries ni a l'Administració pública, ni en el camp democràtic

—lògicament, en aquest cas, reduint estructura política per posar-la al servei del benestar.

Per tant, la lectura política que fa Ciutadans d'aquests pressupostos és, precisament, que són un tràmit per al comitè d'operacions per la secessió, són un tràmit per al Govern d'Artur Mas, són un mal tràngol per a Esquerra Republicana, que a canvi ho aconsegueix —amb una factura de retallades socials altíssima— tot per una separació i una fractura entre Catalunya i la resta d'Espanya.

I nosaltres ni volem fractura amb la resta d'Espanya, ni volem uns pressupostos que no reactivin l'economia, ni volem seguir per aquest carreró sense sortida on ens porten. Per tant, intentarem esmenar, durant el tràmit parlamentari, en la línia que els he dit: treure llast a l'economia catalana, de sistema polític, de burocràcia; treure llast a la construcció nacional; oferir també solucions i impostos que gravin les fortunes i les grans fortunes... Sí, estem d'acord que de l'impost de successions l'últim tram es recuperi; ja ho vam dir, en això estem d'acord. En el que no estem d'acord és que vostès no toquin l'IRPF, a canvi, per a les classes mitjanes, que el tenen molt alt. Per tant, clar que estem a favor de redistribuir la riquesa, però precisament perquè les classes mitjanes no pateixin aquest llast i la caiguda del consum que tenim. Per tant, sí, em sembla bé i a Ciutadans li sembla bé que l'últim tram es recuperi, i per això hi vam votar al seu dia a favor, però els recordo que també hi ha gent que està patint la crisi amb taxes i impostos (*sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció*), que són classe mitjana o classe popular, que no arriben a final de mes, i estan pagant impostos molt alts per serveis cada cop més baixos.

En definitiva, per acabar, una lectura política —després al torn de rèplica suposo que tindrè temps d'acabar— i la prova, dues proves —i acabo, presidenta— d'aquesta lectura política són les següents. Primer, aquest és el Govern que deia que no, que era impossible fer uns pressupostos amb l'1,56, i és el Govern que fa uns pressupostos amb l'1 per cent. Aquest és el Govern que deia i plorava quan li deien el 2012 i deia: «Volem l'1 i mig», i arriba al Govern i li donen l'1 i mig, i diu: «Ara volem el 2.» I ara arriba al Govern i fa uns pressupostos amb malabarismes i diu: «Doncs, sí, fem-ho.» Per tant, vostès també fan trampes amb les partides pressupostàries. O fan trampes, o les feien abans; però, com deia abans el senyor Lucena, una de les dues qüestions ha d'estar sobre la taula.

I, segona prova, aquesta balança fiscal que s'han tret vostès de la màniga, que és pròpia d'independentista d'institut, amb tots els respectes, que és un discurs impropï d'un conseller d'Economia, de dir: «És que miri quina balança fiscal tinc.» Sí. Vostè és economista, senyor Mas-Colell? Sap que no té res a veure la balança fiscal amb uns pressupostos com a eina econòmica, ho sap perfectament. A mi m'havien dit que vostè i tenia coneixement que vostè...

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

...era una persona —sí, acabo, presidenta, deu segons—..., que vostè era un economista prestigiats i de prestigi. Però amb aquests pressupostos necessita millorar, senyor conseller, amb tots els respectes. Perquè lligar una balança fiscal a uns pressupostos és de primer d'economia que no es pot fer, de primer d'economia, i vostès ho lliguen i fan un discurs d'institut, amb tots els respectes pels estudiants d'institut.

Per tant, senyor Mas-Colell, porti uns pressupostos propis de la Generalitat; parlem de reactivació econòmica; no fiquin vostès partides que no existeixen o no existiran, i podrem parlar durant el tràmit parlamentari. Si aquesta és la lògica de tot el debat parlamentari que tindrem, serà molt complicat —molt complicat— que aquesta cambra i Ciutadans puguin donar suport a uns pressupostos que són un gran frau comptable i sobretot, el pitjor, que no serveixen per sortir de la crisi.

Gràcies, senyora presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Té raó, senyor Rivera, vostè sap de moltes coses, però d'economia no en sap.

Comencem pel tema de la situació econòmica. Efectivament, la situació econòmica és molt fràgil, però tampoc és cert, com vostè ha dit, que ja no podem anar més avall, i com que ja no podem anar més avall, doncs, és clar, ara hem d'anar amunt, i per això no té mèrit dir que potser anirem amunt. Repeteixo que les coses no són tan simples. Malauradament, les coses podrien anar molt pitjor, i jo crec que hi han exemples a Europa on s'ha demostrat que poden anar molt pitjor; hi ha exemples a la història on les coses han anat molt pitjor; no hi han raons, en aquests moments, absolutes per a una tranquil·litat absoluta. Un any 2014 amb recessió hauria sigut extraordinàriament..., hauria creat un nivell d'estrès enorme a la nostra economia, a l'economia espanyola. I, si tenim indicacions que això ho evitem, crec que és una bona notícia, una notícia que hem de vigilar, i que hem de vigilar sobretot..., de fet, hem de vigilar sobretot com actua el Govern europeu, estigui a Brussel·les, estigui a Berlín o estigui a Frankfurt. No hem sortit de la crisi, i que en sortim bé dependrà de l'habilitat de gestió i dels principis que predominin a nivell europeu.

Un segon punt que li voldria dir és que vostè repetidament ha dit: «Això del separatisme és un llast» i ha insinuat que els problemes econòmics de Catalunya eren conseqüència de les característiques polítiques a Catalunya. A mi em sembla que només n'hi ha prou a mirar al voltant per veure que això no és així. A València no estan millor; a Andalusia no estan millor; a Madrid depèn del que miri: algunes coses sí, altres no.

La veritat és que estem passant per una crisi molt forta i, dintre d'aquesta crisi –reconec que potser estic fent petites diferències, però són diferències que compen–, Catalunya no és la que està en una situació, sobretot en una situació prospectiva, més difícil. No vull ara pecar d'optimisme, però crec que aquest és un fet. Per tant, no veig per enlloc on està la diferència a Catalunya que es pugui atribuir al que vostè no li agrada dels processos polítics catalans.

Vostè ha dit que Catalunya està rescatada. Bé, no ens barallarem per les paraules; si aquesta paraula li complau, doncs, li complau. Jo només vull marcar una precisió entre dir que Irlanda està rescatada i dir que Catalunya està rescatada. La diferència és que Irlanda no ha contribuït ni amb un euro a l'euro que li arriba per rescatar-la, mentre que –digui'n «balança fiscal» o digui'n el que vostè vulgui; ara ja no entrarem en si les diferències són més grans o són més petites– Catalunya, ens agradi o no, és en aquests moments un contribuent, i un contribuent important, a la fiscalitat de l'Estat espanyol. Catalunya contribueix molt a l'Estat espanyol; de fet, tots els impostos que es recapten a Catalunya passen per l'Estat espanyol. I, per tant, a mi em sembla que és una diferència clara. Mentre aquest sigui el cas, els catalans tenen el dret a exigir uns serveis financers i la suficiència de recursos per satisfer els serveis públics que els catalans es mereixen.

Escolti, i si això no agrada, doncs, partim peres i no passa res, eh?, o sigui... Però una de dues: o els catalans tenen control sobre les seves bases fiscals, i llavors aquest Parlament fa el que hagi de fer, o els catalans no tenen control sobre les bases fiscals, i llavors tenim tot el dret d'exigir..., a qui controli les nostres bases fiscals, és a dir, el que contribueixin els contribuents catalans.

Ha parlat també de les estructures que a vostè no li agraden. Faré diversos comentaris.

Ha parlat de Spanair... Home, tot és el mateix paquet. Iberia ens ha costat molts diners a tots, eh?, inclosos als catalans. Potser això també ho podria tenir en compte.

Els consells comarcals diu que gasten 520 milions d'euros. Ara no tinc la xifra. És possible que aquesta sigui la xifra. Però, si us plau, per què no analitza en què es gasten, i potser podrà filar més fi? No dic que acabi beneint els 520 milions, estic segur que no, estic segur que es pot estalviar, però aquí, evidentment, hi han coses amb contingut, començant pel transport escolar.

I també a vostè li sobra la televisió. Miri, a mi, personalment –però ara no parlo personalment, parlo com a membre del Govern, i del Govern que està al Govern en aquest moment i que té els suports parlamentaris que té–, a mi no em sobra la Televisió de Catalunya, crec que la Televisió de Catalunya és central a la identitat cultural de Catalunya i crec que l'haurien de pagar tots els espanyols, sap? I sap per què crec que l'haurien de pagar tots els espanyols? Per l'article 3 de la Constitució, que els recomano que es llegeixin, i veuran que tinc base per pensar que la Televisió de Catalunya l'haurien de pagar tots els espanyols. Però,

com que no la paguen tots els espanyols, a mi em sembla que l'hem de pagar els catalans. Però al final seran els electors catalans que ho determinaran. Això és la democràcia. Cada u té la seva plataforma. La nostra inclou la Televisió de Catalunya; la seva, no. Quan vostè sigui president de la Generalitat, doncs, ho farà diferent de com nosaltres, i hi tindrà tot el dret. Però, mentre vostè no ho sigui, això pot perfectament ser part de la política del Govern de Catalunya. Perquè, efectivament, i com diu l'article 3 de la Constitució, que suposo que vostès respecten molt, les llengües co-oficials s'han de protegir, i, ja que no es fa des de l'Estat, doncs, ho hem de fer nosaltres.

En cert moment s'ha preguntat quant deixem d'ingressar. Aquí és on hauria de parlar-li del dèficit fiscal. Bé, deixem d'ingressar molt. En principi, hi ha una diferència entre el que paguen els catalans en impostos i el que acabem gastant. Suposo que vostè pot argumentar que les comunitats autònomes que tenen una renda mitjana superior a la mitjana espanyola han de contribuir, acceptem-ho –acceptem-ho–, i bé, que el fet és que són Madrid i Catalunya les que contribueixen més. Però, miri, fins i tot el president de Madrid demana un sistema de finançament just i equilibrat. Jo penso que hauríem de tenir un retorn superior. I, per cert, aquesta frase de «no-sé-qui ens roba» jo mai l'he utilitzada. Si em troba vostè una vegada que jo hagi utilitzat aquesta expressió, li ho hauré de reconèixer i li ho reconeixeré des d'aquesta tribuna. En canvi, vostè ha dit que mai diria l'expressió «Catalunya ens roba», però l'ha repetida quatre o cinc vegades alhora que deia que no ho diria.

Vostè, senyor Rivera, és un excellent parlamentari, no hi ha dubte –no hi ha dubte. A vostè no li diré que és el peó de ningú. De fet, l'estic utilitzant, sap?, aquests dies, perquè estic dient per aquests mons que una prova que Catalunya, diguem-ne, que la seva societat té vida pròpia, és que tots els partits amb representació parlamentària a Catalunya, excepte un, que no són vostès, tots han estat fundats a Catalunya. Jo, és una cosa que aprecio. És una contradicció per a vostès, però jo ho aprecio, i això es nota en la seva qualitat com a parlamentari.

La presidenta

Té la paraula l'illustre diputat senyor Rivera, per un temps de cinc minuts.

Albert Rivera Díaz

Gràcies, senyora presidenta. Honorables consellers, diputats i diputades... Gràcies per perdonar-nos la vida, senyor Mas-Colell, per deixar-nos existir, gràcies. Gràcies per deixar-nos estar al Parlament, no perquè hi hagin 300.000 catalans que ens han votat sinó perquè vostè ens ha perdonat la vida. Gràcies, també, per reconèixer-me que som catalans. Si no m'ho hagués dit vostè, pensaria que sóc ucraïnès, però he nascut a Barcelona i, per tant, sóc català, espanyol i europeu.

La veritat, senyor Mas-Colell, que, prova que a Catalunya alguna cosa no va bé, sobretot és que tenim

59.000 milions de deutes, i això no és una qüestió identitària. Això és de mal gestor. A veure si vostè ho entenen. Vostè ho ha passat per sobre. També ha sigut hàbil, vostè, jo li ho reconec. S'ha centrat a parlar només de la qüestió identitària i ha obviat la mala gestió que ha fet el Govern anterior i vostè. I no me n'ha parlat res. No sé si vol dir que hi està d'acord, o que no hi està d'acord, o *pasa palabra*, eh? No ho sé, però, en qualsevol cas, vostè ha obviat la realitat. Si a Catalunya... —ho repeteixo per cinquena vegada—, si a Catalunya hem de pagar 2.000 milions de deute cada any és perquè s'ha gestionat els comptes de la Generalitat. I això han sigut vostès.

Una altra apreciació, una altra puntualització, senyor Mas-Colell: la Generalitat no és Catalunya, és l'Administració autonòmica. I Catalunya també són els diputats que estan al Congrés dels Diputats, i Catalunya també són cada un dels regidors dels ajuntaments, i Catalunya són cada un dels catalans que tenim diferents fórmules de contribuir en un estat, igual que a Estats Units paguen impostos federals i paguen impostos estatals, o no? Per tant, a veure si ho entén vostè, que jo crec que vostè té prou intel·ligència per entendre-ho. I no faci trampa: expliqui-ho als catalans, una mica de pedagogia. Els impostos que paguem els catalans els paguem a diferents administracions. Anem a jugar a l'abecé d'allò bàsic de la política i de l'economia. Paguen uns impostos a l'ajuntament, paguen uns impostos a la Generalitat i paguen uns impostos a l'Estat, i amb aquests diners s'administren, es gestionen i es rendeixen comptes, teòricament, cadascun dels governs. I vostès fan aquest compte de la vella antic i que és mentida, o mitja veritat; diuen: «No, és que aquí es recapta tant i retorna tant.» Bé, vostès recaptin, lògicament, i els correspon al que és la Generalitat. Jo vull seguir pagant impostos al meu ajuntament, vull seguir pagant impostos a la Generalitat i a l'Estat, i tinc els meus representants al Congrés dels Diputats, els meus representants aquí i els representants a l'ajuntament. O vostè, què vol? Suprimir l'Estat i els ajuntaments i que tot sigui la Generalitat, només? Doncs, no, és un estat descentralitzat, no centralitzat a la Generalitat, per sort. Per tant, en aquest sentit, fer una mica de pedagogia i deixem de dir mentides.

Balances fiscals. Senyor Mas-Colell, li ho hem dit moltes vegades: estem d'acord, nosaltres, que es publiquin, bàsicament perquè no menteixin. Volem, davant de la manipulació, transparència. Davant dels jocs de màgia del senyor Mas-Colell, transparència. És clar que volem balances fiscals, i comercials, i socials, i volem, per cert, senyor Mas-Colell, com a mínim els quatre mètodes de càlcul habitual, no el que a vostè li interessi, eh? I volem, a més, que ho faci el Ministeri d'Hisenda, que hauria de fer-ho, em sembla molt bé. Per cert, vostè sap que hi ha països federals que no publiquen les balances fiscals; n'hi ha altres que sí, però n'hi ha que no ho publiquen, però a ningú se li acudeix dir aquests discursos, que «com que no m'agrada portar el 5,3 de déficit fiscal, trenquem el país, aixequem fronteres i separem-nos». Ningú no ho diu, a cap país del món democràtic occidental. El que diuen és: «Anem a veure com es redistribueix la riquesa dintre

el país.» I vostès, en comptes de fer aquest discurs victimitista que no porta enlloc, de fractura social, haurien d'estar avui debaten aquí multilateralment amb la resta de comunitats i amb la comunitat de Madrid. Si jo li he dit això mateix al senyor Mas! Haurien d'estar debatent i fent pinya per reformar la LOFCA en un sentit determinat, que és tenir un fons de cohesió territorial i social, veure què és el fons comú i veure què és la corresponsabilitat fiscal de cada comunitat, però com que vostès, i ho sap, senyor Mas-Colell —i ho sap—, com que vostès s'han ficat en un carreró sense sortida, ja no tenen marxa enrere. I vostès ara estan amb el discurs independentista d'institut i ja no poden tornar al discurs del sentit comú i del seny, que és el discurs de debatre la LOFCA; que és el discurs de veure quins ingressos té Catalunya, quins ingressos corresponen i quins paràmetres es recalculen de la LOFCA cada cinc anys.

Com que han perdut el seny, la centralitat política, el nord, i vostès estan amb el discurs de qui vol fer vagues cada setmana —el senyor Junqueras—, doncs, no tenim res a fer. Per tant, no se'ns acudeix una altra fórmula, com vostè deia, que efectivament, quan hi hagin urnes un altre cop, ja veurem qui puja i qui baixa. Els ciutadans decidiran qui ho ha fet bé i qui ho pot fer millor. Jo crec que amb això hi estem tots d'acord. Ara, admetran vostès que la seva lògica d'allunyar-se de la centralitat política, d'anar al discurs extremista, d'anar al discurs independentista d'institut, no els està anant gaire bé. Ho reconeixen vostès, com a mínim, o sóc jo l'únic que veig que vostès perden suport públic? O sóc jo l'únic que veu que vostès estan fent d'Esquerra Republicana, sense fer res, un partit que pugui governar, i vostès s'estan enfonsant a les enquestes? O sóc jo l'únic que ho veu? Em consta que no, hi ha gent del seu partit o del seu grup que també ho veu així. Que no parlen gaire, però també ho veuen així.

Per tant, senyor Mas-Colell, jo, tornant als pressupostos, li demano que m'expliqui, que no ho ha fet, que ho expliqui, si és que es pot explicar —jo crec que és inexplicable—, d'on treuen vostès la partida pressupostària de venda de patrimoni, de concessions per aquest import, i quina és la factura, de més de 1.200 milions d'euros de retallades que ens hem menjat per tenir una partida de referèndum separatista. Això és el que de veritat és la lectura política d'aquests pressupostos. Joestic convençut que vostè, com a economista, quan veu això, no és que no estigui satisfet, és que es tapa el nas i diu: «Això no ho puc presentar.» Però ho ha de presentar perquè està en aquest Govern que ha perdut el nord, i tira endavant. I vostè, segurament, estaria més còmode amb un debat de finançament autonòmic, sensat, com el que vostè plantejava. Per què no tornen aquí? Per què no tornen a la realitat? Per què no debatem el sistema model de finançament amb un acord majoritari d'aquesta cambra? No minoritari, majoritari.

La presidenta

Senyor diputat...

Albert Rivera Díaz

Sí, acabo, presidenta. No d'una part contra l'altra, sinó fins i tot unànime, m'atreveixo a dir, i vostès debaten la LOFCA per aconseguir més ingressos d'aquest sistema. Ara, a canvi, abandonin les posicions rupturistes i de fractura, no només d'aquest Parlament sinó de la societat catalana. Amb aquests pressupostos, amb aquests discursos extremistes no anem enlloc. El seny ha de tornar a aquest Parlament. Hem de tornar a la realitat. Vostès estan en un carreró sense sortida, i ho saben. El que passa, que no ho poden reconèixer. Jo els convido que reprenguin el camí de la sensatesa, del sentit comú, i que puguem sumar en allò que estiguem d'acord, i en allò que discrepem, legítimament discreparem, senyor Mas-Colell. Però, si us plau, tornin el seny i el nord que han perdut. Aquest Parlament i els ciutadans de Catalunya necessiten un govern, no un comitè d'operacions.

Gràcies, senyora presidenta, senyors diputats i diputades.

(Aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández per presentar l'esmena a la totalitat.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Res no canvia mai si res no canvi mai, i diuen, també, a Palestina que els carrerons sense sortida és on es troben sempre, indefectiblement, les millors alternatives. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerres en l'esmena la totalitat, sis reflexions diferents. Direm no, òbviament, no tenim cap altra possibilitat, a uns pressupostos sotmesos al règim de la «deutecràcia», per tant, de més deute, més endeutament, més endeutats i, per tant, també, més ofegats, més escanyats i més hipotecats en un cul-de-sac pressupostari. Aquesta, per nosaltres, és la qüestió política cabdal i fonamental que sacseja el sud d'Europa. És el moll de l'os, l'*alma mater*, el cor de la carxofa i la mare de tots els ous, consagrats al deute i sacrificats com a país, com a societat, en l'altar del lliure mercat. Un pagament del deute imposat per la troica, que imposa polítiques a tot el sud europeu, que converteix els governs en gestories i que satisfà els mercats financers. La tercera conselleria d'aquest país, d'aquest govern a l'ombra, ja és la conselleria, el departament del deute o, més encara, el departament dels interessos del deute.

La metàfora dràstica és que cada dia, desconeguts, gàngsters amb corbata, especuladors sense escrúpols i taurons financers s'enriqueixen a costa d'aquest país. A quin ritme? A un ritme de 6 milions d'euros diaris, només en interessos del deute. Aquest país abona 6 milions d'euros diaris cada vint-i-quatre hores als bancs i als mercats financers: 9,704 milions d'euros des de 2008, força més –força més– de tot el que s'ha retallat. Banquers i troiques ens imposen gestionar la misèria, quan el que nosaltres volem és exercir la nostra plena sobirania política i econòmica. I per

allà és per on s'escapa avui el país. Qui guanya quant, qui deu a qui, finalment, i quan va començar la fira especulativa de la financerització de la crisi. No en debades, la primera moció d'aquest grup en arribar a aquesta casa va ser requerir i exigir una auditoria del deute; és a dir, com ens havíem endeutat i a qui devíem els calers. Saber qui es lucra, qui guanya, qui especula amb el nostre país, per ser novament conscients que mai abans tan pocs, en tan poc de temps, havien robat tant a tants: 9.704 milions d'euros en set anys. I una altra obvietat, que a vegades es fa trampa. Els deutes s'han de pagar, ens diuen. I els interessos del deute també, però això no va així, perquè mentre alguns cobren puntualment, altres esperen i desesperen. Per tant, hi ha un doble raser.

Tornem, doncs, a l'eloqüència de les xifres, de la «deutecràcia». Cada hora, aquest país drena als mercats financers 250.000 euros. Cada minut, 4.166 euros només en interessos del deute, 70 euros per segon a gent que no fot ni brot, que no fa res, que està asseguda a un ordinador especulant amb el nostre deute. És una «deutecràcia» de triple eix: Brussel·les, Madrid i Barcelona. Cada ciutadà i ciutadana catalana aporta per al deute espanyol, per als interessos del deute espanyol, 765 euros l'any, 276 per al deute català, per als interessos del deute català: 1.041 euros paga cada ciutadà i ciutadana d'aquest país com a delme feudal. El delme, només en interessos del deute, de cada ciutadà, 1.041 euros, gairebé una nòmina, si atenem que el 50 per cent del país som mileuristes, en la lògica del minotaure global que tan bé descrivia Yanis Varoufakis, un minotaure assedegat d'especular amb el sofriment social dels països. I, òbviament, un país endeutat, hipotecat fins al 2108, segons les dades oficials de la Sindicatura de Comptes, que és l'any en què tenim compromesos pagaments dels anomenats diferits, que va fer aquest Govern i, sobretot, l'anterior.

Per tant, no i mil cops no als pressupostos que es basen en els pressupòsits de l'austeritat, de la tisora i de la degradació de la vida política i social col·lectiva. Comprendran que ens neguem obertament i frontalment a uns pressupostos que dicten, consagren i ordenen que qui seguirà manant seran els mercats i no pas la gent. Ho va dir nítidament i amb sinceritat el president Mas: l'austeritat l'ordena Alemanya, la dissenya Alemanya i l'acata tothom. Des d'una perspectiva social i popular, doncs, també nacional, no podem dir sí a uns pressupostos de submissió i obediència a la troica, en un país que, per nosaltres, i com s'ha dit abans, està intervingut ja fa temps, abans *de facto* i avui ja *de iure*.

Dos. Uns pressupostos, també, que, més enllà del deute, són de neurosi obsessiva i d'imposició del dèficit, que es tradueixen –i, si no, temps al temps– en regressió social, devaluació democràtica i involució política. Un parèntesi abans, perquè hi ha espais en els que sí que ens trobarem. Som conscients que hi ha absència de sobirania política i econòmica, que no tenim un poder polític propi que ens permeti impulsar polítiques genuïnes al servei de la nostra població i que som víctimes també d'un dèficit fiscal profundament injust, més enllà del deute brutal, que no és només d'aquest

Govern, sinó també, com hem dit, del Govern que va antecedir el Govern de Convergència.

Però el problema sempre és què fem amb el que han fet de nosaltres i, més enllà de parlar de dèficit, també podem començar a parlar de l'espoli social, perquè són les rendes del treball les que estan pagant dèficit i perquè, com va reconèixer la ministra Salgado, del Partit Socialista, està pagant la crisi qui no l'ha provocada.

Perquè hi ha altres indecències més enllà dels pressupostos, com el frau fiscal català, que són 16.000 milions d'euros, però diem regressió, devaluació i involució política perquè és regressió social, perquè, com vostès mateixos han reconegut, tornem a talls del 2004 i perquè es consoliden, òbviament, les retallades acumulades. Devaluació democràtica perquè aquests pressupostos també són d'altri, del Govern del pacte anterior, que era entre PP i Convergència, de la tirania, també, de la imposició del dèficit que el Govern no s'atreveix a desobeir, d'aquest 1 per cent, que és veritat, tenien raó, si fa un any no tenien pressupostos perquè era impossible, com va dir el conseller, que no es podien quadrar pressupostos a l'1,56, per què ara sí es poden a l'1 per cent? I finalment, i òbviament, per la troica. I finalment, també, retrocés polític perquè no s'està a l'alçada de la societat que es diu representar sinó dels mercats als quals s'obeeixen.

Regressió, devaluació i retrocés que no són únics sinó que, maldestrament, són complementaris i addicionals. El retaule, malauradament, el retaule antisocial és molt més ampli: reforma laboral, pensions, rescat bancari socialitzat, congelació de salaris, precarització de la vida i el treball... Un tsunami de desigualtats quan l'austeritat, que es presenta i s'ha presentat com antídote, ja comença a ser verí. Una qüestió de sobre-dosi. Entre 2000 i 2014 la pèrdua d'estat de benestar és en educació d'un 21 per cent menys; en salut, d'un 15 per cent menys, i en benestar social, d'un 14,9 per cent menys. Un 22 per cent menys de despesa pública que, òbviament, ens situen uns pressupostos, al nostre parer, regressius, neoliberals i antisocials.

Tres, i malauradament, uns pressupostos que mal-venen el país, privatitzen encara més i maltracten el territori, i també això és una pèrdua constant de sobirania i de patrimoni. Descapitalitzem, despatrimonialitzem i perdem, una equació perversa a què ens conviden: o retallades, o privatitzacions, o totes dues coses, ja ho veurem, però, en tot cas, perdre o perdre, aquesta és la invitació economicofinancera que ens fan com a país. Això és així i, per cert, no sabem si ho faran vulnerant la llei, perquè l'article 1 de la Llei del sòl, de la Llei 4/1980, l'article 3.1, epígraf 0, deia que «la funció de l'Incasòl és protegir i defensar el seu patrimoni».

Són també, òbviament, uns pressupostos que parteixen de pressupòsits ficcionats –aquest matí el president deia que en presentéssim d'alternatius; ho faríem encantats–, de pura ficció, però els que parteixen d'una premissa indefinida, ficcionada, hipotètica, incerta i imprevisible són uns pressupostos que fien el 95 per cent a les privatitzacions i a la venda de patrimo-

ni. Amb uns antecedents que posen en qüestió la viabilitat, que és que l'any anterior s'ha venut només el 15 per cent del que es pretenia vendre i que, per tant, formalment, ètica i estètica també, ens motiven a presentar aquesta esmena a la totalitat. No podem firmar xecs en blanc; si no sabem què es vol vendre no podem aprovar, no hi estariem a favor, però sense un mínim coneixement en què es basen aquests pressupostos és impossible votar a favor. Enlloc està escrit que no hi hagin noves retallades, i el resum o l'evangeli segons la troica seria que allò que no sigui venut serà retallat.

Més preocupacions, a quin preu i en quines condicions es faran aquestes operacions? S'ha parlat avui de Goldman Sachs a Ciutat Meridiana. Una paràbola perversa, que sigui Goldman Sachs, aquells que controlen avui la Unió Europea, que treuen i posen governs al sud d'Europa, qui, a més, estigui interessat a assaltar el patrimoni públic, no? Els túnels del Cadí i de Vallvidrera ja sabem de qui són, d'Abertis en el país dels peatges, i és una dinàmica, la de vendre el país, que no només és pública, també és privada. Avui veiem com trossos del port de Tarragona són d'un fons d'inversió qatarià, com la torre d'Agbar serà d'un fons d'inversió alemany. Per tant, també no a un país en venda que es privatitza, i aquestes prioritzacions són contràries als interessos del país i, simplement, el desmantellen.

Quatre. No a uns pressupostos de desinversió i de desocupació, uns pressupostos que són impotents per a la reactivació econòmica i per a la recerca d'una sortida democràtica, social i solidària a la crisi, a la pitjor crisi social i econòmica que viu el nostre poble, el nostre país des del final de la dictadura. Una davallada i un retrocés absolut que, si en termes d'inversió sobre la ciutadania retrocedeix al 2004, en termes d'inversió pública ens situa a nivells de principi de la dècada dels 90. Més encara quan les previsions de l'economia catalana, espanyola, europea, són incertes també, apunten a un creixement agònic en forma de serra per als propers anys i l'ocupació que creix serà fonamentalment treball precari i mal pagada. És a dir, nova fesomia d'una nova pobresa, que és la nova pobresa assalariada que tan de moda, malauradament, està a l'Alemanya de Merkel, on tots..., on tots no, on tants s'emmirallen.

Finalment –també ho han dit organismes internacionals–, han fracassat les polítiques d'austeritat. Això ho reconeixen ja fins entitats com l'FMI; en algun cas han arribat a demanar perdó, i algun dia s'haurà de demanar perdó a la nostra població per les polítiques neoliberals que s'han implementat. L'austeritat no ens treu de la crisi; simplement, l'aguditza i l'aprofundeix. S'ha abandonat la inversió pública, que és la palanca que calia emprar avui com estri polític fonamental per sortir, hi insistim, de la pitjor crisi des del final de la dictadura. Quants recursos a la reactivació? Quants recursos a la creació d'ocupació? Segons les seves previsions el missatge que llancem al 95 per cent de les persones en atur és que l'any que ve tot seguirà igual, igual de pitjor, perquè res no canviarà, perquè seguirem amb un 23 per cent: aquestes són les estimacions d'atur; aquest és el missatge que contenen per als atu-

rats, per als precaris, per als exclosos aquests pressupostos, dels quals 218.000 persones hi ha sense cap mena de prestació. I així és el túnel del temps, deu anys de retrocessos en inversió social, vint de retrocés en inversió pública.

Tres dades, només, del pressuposat en inversió: són 1.276 milions, dels quals 785 són en pagaments diferits –*made in* tripartit, això no és culpa de l'actual Govern– i 172 en la faraònica línia 9 del metro, que ens ha costat ja 16.000 milions d'euros. Del SOC, creació d'ocupació, entre el 2010 i el 2014 ha baixat el seu pressupost un 53 per cent, desinversió, desocupació. I, finalment, mentre finançàvem rescats i finançàvem especulacions, resulta que hem tingut un rècord històric d'ERO, 20.061 des que va començar la crisi, que han afectat 400.000 treballadors. Per tant, no a uns pressupostos de bloqueig, de col·lapse i d'estancament, que no fomenten la inversió pública com a motor d'activació econòmica i que són incapaços de crear o d'impulsar la creació de nova ocupació.

Cinquè, uns pressupostos de classe i profundament classistes que no faran res més que aguditzar les desigualtats que crucifica de nou la llei de l'embut, l'acumulació per desposseïció –l'acumulació d'uns pocs per desposseïció de la majoria– i que són per nosaltres una autèntica declaració de guerra a les classes populars, una guerra invisible, larvada ja fa molts anys, fa moltes dècades. I no és que ho digui la CUP, és que ho diu Warren Buffet, la tercera fortuna del món mundial, directament implicat en la bombolla financero-especulativa immobiliària i que deia que «això és una guerra, es diu guerra de classes i l'estem guanyant nosaltres». En què es concreta en la vida quotidiana de la gent aquesta guerra, aquesta acumulació per desposseïció? Doncs, en l'increment, més enllà dels pressupostos que no ajuden, més enllà de l'ofensiva antisocial, de la pitjor que, comandada per Europa, apliquen els governs espanyol i català. Doncs, en la pujada de la carestia de la vida: la llum, un 49 per cent, i les pujades en el cicle 2007-2013 del gas, de l'aigua, del transport, de la telefonia, de la cultura, dels serveis mèdics o dels llibres de text. Desploma també aquesta carestia de la vida les economies domèstiques i, com és sabut, els treballadors i treballadores d'aquest país, les classes populars, han perdut des del 2008 un 20 per cent de la seva capacitat adquisitiva.

Per tant, són uns pressupostos de boicot, de boicot a les classes populars, d'empobriment i de desigualtat: 1,7 milions de persones a l'atur als Països Catalans, 3 milions en risc de pobresa als Països Catalans, 150.000 desnonats als Països Catalans i 18.000 persones preses –pobres, òbviament, els rics mai trepitgen la presó–, que és el rècord de població presa. Uns pressupostos, també, de saqueig, que deconstrueixen tot el que van construir els nostres avis i àvies, pares i mares en la llarga lluita contra la dictadura franquista, que era també un règim d'espoli econòmic contra els treballadors. Deia algun savi que el temps perdut mai es recupera, però sí que es pot recuperar el terreny perdut. Però quant costarà recuperar tot el que van construir, en la lògica, també, de l'auge del capitalisme del desastre, de la doctrina del xoc? És a dir,

s'aprofita una crisi per carregar-se tot un model. Quin és el frau també mitjà, salarialment? Doncs, que un directiu espanyol d'una entitat financera cobra a l'hora 788 euros i que un treballador, la franja mitjana dels treballadors més precaritzats, cobra 3,5 euros a l'hora.

No cobreix tampoc, per nosaltres, les necessitats socials d'emergència que ens deixa la crisi. Traçar línies vermelles, conseller, sempre és, segons des d'on es miri, qui travessa o qui no, però sempre és subjectiu on està la línia vermella o on està el moll de l'os de l'estat del benestar, i aquí el que està en discussió ideològica, perquè política és ideologia, és que és l'estat del benestar, si entenem un estat assistencial, caritatiu i pal·liatiu o si entenem un estat que s'implica en la lluita contra les desigualtats socials. Per tant, també no a uns pressupostos profundament classistes i antisocials que deixen en entredit la vida quotidiana de milers de dones, de milers de joves, de milers d'immigrants, de milers de persones grans que són les que més pateixen els efectes de la crisi, des del món del treball, però també des del món de la vida quotidiana en un context on la línia de pobresa s'ha escurçat i afecta també la bombolla financera de la classe mitjana, aquells que es pensaven que eren classe mitjana i que en quatre, cinc, sis mesos poden arribar a perdre-ho tot.

Sis, uns pressupostos que no han cercat alternatives al nostre parer, uns pressupostos que semblen esperar Godot i temps millors amb més ingressos, uns pressupostos que també s'ha parlat molt en els últims cinc anys del canvi de model, però que no deixen de creure en el mite del creixement –hi ha un economista que deia que aquell que pensi que el creixement infinit en un món limitat és possible és un economista o un boig o les deus coses–, però que no esbossa un model nou inclusiu, vertebrador, arrelat territorialment, productiu, que és el que reclama avui urgentment el país. A uns pressupostos, d'entrada, cal exigir-los que proporcionin béns públics essencials per a tota la població, que siguin capaços de redistribuir la renda per reduir les desigualtats i que siguin capaços d'incidir, estimular o activar la creació d'ocupació, com també el dinamisme econòmic. No ho hem vist en aquest pressupost.

Per nosaltres si que hi ha alternatives. No és el dia que toca presentar-les, i ho hem dit, i ho hem dit també des de fa un any. A curt termini, alternatives que no costen ni un duro i que són gratuïtes: aturar els desnonaments, plantar cara a l'especulació immobiliària financera, acabar amb els talls de subministrament, fonamentals, de serveis públics, més encara quan Gas Natural o Endesa acumulen beneficis milionaris l'any passat. És que són ells qui han d'assumir la seva responsabilitat social; activar xarxes comunitàries contra la pobresa des de la perspectiva que la caritat humilia, però que la solidaritat ajuda i que també la lluita contra la pobresa és un estri d'apoderament col·lectiu i comunitari.

A mig termini, també ho vam dir, reordenació de la despesa pública en termes de gestió en l'eficàcia; també s'ha parlat moltíssim, nosaltres vam presentar en aquesta cambra que es reduís el 40 per cent del pressupost del Parlament, des de la nostra experiència

d'un any. Només Iniciativa i nosaltres ens vam abstenir d'aquells pressupostos. Canvis en la política fiscal, en el que podem nosaltres, però també ser proactius políticament en el canvi de les polítiques fiscals de Madrid, quan és una vergonya les Sicab, el frau fiscal legalitzat. O quan, simplement, el que pretenen ingressar vostès aquest any, aquests 2.430 milions d'euros signifiquen l'1 per cent del patrimoni dels catalans més rics. Impulsar també l'economia social i solidària, això a mig termini. Coneixem la reforma de la Llei de cooperatives que, ara per ara, ens atemoreix i ens preocupa més que realment sigui un impuls. I a llarg termini –ho hem dit moltes vegades, avui ho tornarem a dir–, nacionalització dels sectors estratègics –aquesta setmana, demà, presentarem la Moció de sobirania energètica–; ajornament dels pagaments dels interessos del deute i desobeir, quan calgui i si cal, els topalls de dèficit.

També són, des del nostre punt de vista, uns pressupostos que no ajuden i que estan fets amb sordina, és a dir, s'escolta qui té més poder i no s'escola alguns clams socials. Qui fa aquests pressupostos? Les *big four*, Deloitte, Ernest and Young, Price Waterhouse, o les 4.200 entitats d'acció social de Catalunya que el passat 17 d'octubre, dia internacional per la eradicació de la pobresa, van reclamar al Govern uns pressupostos basats en set punts? Que l'eix principal fos la lluita contra la pobresa, que tinguéssim uns serveis socials bàsics de qualitat i rendes mínimes garantides vitals, que es reconsiderés la qüestió del deute públic –no ho diu la CUP, ho diuen 4.200 entitats d'acció social–, que s'impulsés l'ocupació, que la política fiscal fos justa i equitativa, que hi hagués transparència –que no l'hem trobada– i que hi hagués coherència i visió global i holística. Perquè finalment hi ha un debat de model. Ho va dir Merkel l'any passat, el 2012, estàvem en els temps de la *Marktkonforme Demokratie*, la democràcia adaptada als mercats. I nosaltres no volem una democràcia adaptada als mercats, volem una democràcia adaptada a la gent.

Per tant, ni un sol esbós, en aquests pressupostos, hem sigut incapaços de trobar, de les línies mestres, o les primeres línies, senzilles, és igual, d'un canvi de model que ens faci fora de l'economia de casino. Per cert, uns casinos que són els únics als quals s'abaixarà les taxes: un 10 per cent. El més inútil... (*Veus de fons.*) Diu que no és veritat. No sé qui ho ha dit –ja ho contestarà el conseller–; del 51 al 10, i ja ho hem discutit en aquesta cambra.

En tot cas, sí que hi ha algunes preguntes –algunes s'han fet–, però la primera és: vostè ha dit que no sabia què vendria, que no sabrien en quines condicions, que no sabia a quin preu, però sí que està fent un estudi, no?, per saber què és el que es podria vendre. Ens interessaria saber sobre quins sectors, sobre quin patrimoni, sobre quins serveis realitza aquest estudi.

La segona és el primer reclam quan vam entrar en aquesta cambra: volem una auditoria del deute, i volem saber qui en són els creditors. Volem saber a qui paguem els interessos del deute. Volem saber qui s'enriqueix amb el patiment del nostre poble, en volem els noms i els cognoms, i les quantitats.

La tercera, si, en algun moment de l'obra de govern, han repensat la qüestió política, econòmica i financera del deute. Si han pensat a renegociar, a condonar, a demanar una moratòria, a fer una quitança o, simplement, a ajornar-ho.

La 4, les previsions que tenen respecte al paper que pot jugar l'economia cooperativa en la recuperació econòmica, atès que l'últim trimestre i els últims anys ha creat llocs de treball de forma neta.

I la cinquena és el pla B, quin és el pla B. Si no s'aconsegueix vendre aquest patrimoni, si no s'aconsegueix privatitzar, quin serà el pla B. Molt ens temem que retallades.

La sisena ja la hi vam preguntar no fa gaire, és sobre quin és el model, finalment. Aquest país, amb el pujolisme, va tragar per la Banana Golden, pel quart motor econòmic europeu, per Midi-Pyrénées, i ja no podem ser l'orgia postfranquista del totxo, i ja no podem ser el festival immobiliari irlandès, ja no podem jugar al joc comptable grec; després va venir Baden-Württemberg, després va venir Massachusetts; ara ja no sabem quin és el model. Ens agradaria saber on veuen el país d'aquí a cinc o sis anys.

Per tant, direm «no» a uns pressupostos que ens semblen, en resum, submisos i obedients a la troica; regressius, perquè consoliden les retallades de l'estat del benestar; neoliberals, en la mesura que segueixen l'obsessió pel deute i pel dèficit, i, per nosaltres, antisocials perquè no estan a l'alçada de les necessitats d'aquest país, que conformen un bloqueig i un estancament per a la inversió pública i a la creació d'ocupació, i, per tant, uns pressupostos que ens condemnen a un altre any sense anar enlloc i a seguir..., hi insistim, a seguir igual, però igual de pitjor; uns pressupostos que entren en la narrativa del relat oficial de l'eurocrisi; és a dir, que algú ho ha fet malament i que ho hem de pagar, que la crisi la paguem els que no l'hem provocada i que és, sens dubte, i a la llum de la història econòmica, la major socialització de deute privat que s'ha socialitzat en deute públic.

Si traginem i seguim per aquest camí, l'única estructura d'estat que ens quedarà, al final, serà el deute. I, per nosaltres, hi insistim, el debat central continua sent la qüestió del deute: allò que pot capgirar el futur polític, econòmic i social del nostre país. Nosaltres noensem pagar el seu deute, el deute generat, ni els interessos del deute, ni amb el nostre vot, ni amb el nostre nom, ni amb els nostres diners.

És paradigmàtic que, en un context liberal, que alguns es diguin liberals, però estiguin encantats de «forrar-se» amb els diners públics, perquè aquest país..., especulen sobre el seu país i especulen sobre la nostra economia: diguin-ne «taurons financers», diguin-ne «mercats», diguin-ne com vulguin; pura especulació a diferent nivell. En el deute de la Generalitat, ja ho hem dit: 9.704 milions d'euros de beneficis nets només en interessos que s'han endut els mercats financers, més que totes les retallades acumulades, 6 milions d'euros al dia.

Amb referència al FLA, no només especulen els mercats financers: especula Montoro i especula el PP amb el deute públic, quan en el FLA ens colloquen uns interessos del 5,5 per cent. Tots juguen a l'especulació, i el que cal és trencar la cadena de l'especulació. Però també en els municipis escanyats, allà on comença la vida política i econòmica de qualsevol ciutadà d'aquest país, quan amb els crèdits ICO l'Estat col·loca, a través de la banca, crèdits amb un 5,9 per cent d'interès.

Quin és el resum del cicle dantesco que podríem dir que vivim? Doncs, que els bancs van guanyar abans de la crisi: 169.000 milions d'euros; que els bancs han guanyat durant la crisi: 100.000 milions d'euros injectats des del sector públic –alguns, que mai tornaran; altres, des del BCE–, i continuen guanyant ara. L'altre dia en premsa econòmica sortia una xifra que és simplement la crònica d'un saqueig, d'un espoli i d'un atracament amb complicitat política: la banca espanyola només comprant deute públic espanyol –és a dir, agafant diners del BCE al 0,5 per cent i comprant deute públic espanyol al 4 per cent–, ha guanyat en els últims dos anys 17.300 milions d'euros. Ja podem parlar de dèficit fiscal, d'espoli social, del que vulgueu, però aquesta és la trampa dels nostres dies, hi insistim, amb complicitat política.

Per tant, haurem de fiar, i nosaltres ho fiem, la restitució democràtica, la rehabilitació social, el dinamisme econòmic i la defensa d'allò públic, i la defensa del bé comú, a la mobilització popular, a la pressió social i a la construcció d'alternatives postcapitalistes, i insistim que en defensa del bé comú. Un any més, 2014, no coneixerem –ni els nostres avis, ni els nostres fills– què és la democràcia social i econòmica, perquè tot seguirà igual.

Deia Nelson Mandela –i amb això acabo– que una nació no només s'ha de jutjar per com tracta els ciutadans en millor posició; no només, sinó, i, sobretot, per com tracta els que no tenen, poc, o els que no tenen gens.

I com que sempre parlem de la nostra estimada Amèrica llatina, permetin-me una citació final d'allà on ha estudiat el nostre conseller d'Economia, de Harvard i Berkeley, i de Jefferson, ja que estem tant acostumats a sentir «*we the people*», una cita de Jefferson. Deia el següent fa gairebé tres segles –dos segles i mig–: «Penso que les institucions bancàries són més perilloses per les nostres llibertats que exèrcits sencers llestos per al combat. Si el poble americà permet un dia que els bancs privats controlin la moneda, aquells bancs i totes les seves institucions que hi floreixin a l'entorn privaran la gent de tota possessió; primer, per mitjà de la inflació, després, de seguida, per la recessió, fins al dia que els seus fills es despertaran sense casa ni sostre sobre la terra que els seus pares varen conquerir.»

La història d'aquesta transfusió gairebé vampírica de sang és que la banca sempre guanya i, per tant, hi perdem tota resta; la xucla fort, s'ho emporten tot. I deuen comprendre, doncs, que sigui el sentit comú més comunitari el que ens obligui èticament, políticament

i socialment, fins i tot culturalment, a dir «no» i mil cops «no» a uns pressupostos que són una declaració de guerra i de patiment per a les classes populars. Ho va dir sempre Primo Levi: «Si no nosaltres, qui? Si no ara, quan?»

Ens veiem al carrer el 24, el diumenge, i ens veiem també en la campanya de «Junes podem».

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta, senyor diputat... «No i vint vegades no.» Per més que m'hi esforci, potser, si tinc molta sort, li faré cancel·lar un parell de «nos», però encara en quedaran divuit, o sigui que no hi tinc esperança.

No repetiré tot el que he anat dient fins ara, es faria una mica pesat. Jo crec que vostè entén algun dels aspectes que jo hi he posat algun èmfasi. Suposo que, en general, els que deuen tenir a veure amb el reconeixement de les limitacions fiscals de la Generalitat derivades de l'estructura de l'Estat i derivades del fet que els recursos que tenim són els que se'ns canalitza a través de l'Estat. I això ens crea les limitacions que vostè sap bé.

Només assenyalo, de les coses que ha dit... El que acabo de dir és particularment greu per als recursos finalistes, com he dit abans ens n'han reduït més del 50 per cent, i això, en particular, afecta el SOC, eh?, que vostè ha esmentat particularment. En la caiguda de la partida del SOC vull fer constar que darrere hi ha la política del *ministerio* i les conciliacions finalistes del *ministerio*.

Quant a coses com la línia 9..., tot és opinable, però el fet és que tenim a sota de Barcelona, ho hem pogut veure fins i tot en alguna pel·lícula, doncs, una obra avançadíssima que està feta, que no està pagada i que paguem, i que falta molt poc perquè es pugui aprofitar, en alguna mesura addicional, en la qual ja s'aprofita ara. I, per tant, jo diria que hem d'intentar veure si es pot fer l'esforç perquè no es perdi més temps amb aquesta inversió, que la tenim allí.

Economia cooperativa... L'economia cooperativa ens sembla perfectament bé. I celebro i aplaudeixo qualsevol iniciativa econòmica que sorgeixi del món cooperatiu. De fet, en els pressupostos hi han algunes mesures per reforçar cooperatives agràries i seccions de crèdit de cooperatives agràries.

Pla B. Doncs, miri, pla B no en tenim, perquè si hi hagués un pla B, el pla B seria retallades, i no volem contemplar retallades. Per tant, aquí ha de sortir el pla A. És natural que vostè, com els diferents grups que han intervingut abans, en vulgui saber detalls, i no dubti que, a mesura que els treballs i les anàlisis es vagin fent, aquests seran compartits amb els

grups parlamentaris, i que demanarem compareixences per parlar-ne.

Em pregunta com veiem el país d'aquí a cinc i deu anys. Doncs, miri, a mi m'agradaria dir que el veig, per una banda, amb més domini del seu propi destí, i, en segon lloc, o en primer, o a mà dreta o a mà esquerra, tant se val, amb un estat del benestar refermat i sòlid. I si això s'aconseguís en aquest període de temps que he esmentat, jo crec que tant vostè com jo estaríem contents.

Finalment, vostè ha parlat molt del deute, i, per tant, dedicaré una estona a parlar del deute. Catalunya té un deute que a finals del 2014 pot arribar a ser de 60.000 milions, la qual cosa pot arribar a ser un 30 per cent del seu PIB.

Miri, si això és... –ho he dit també aquest matí–, si això és insostenible o és sostenible depèn, completament, de l'estructura d'ingressos –completament, eh? I, per tant, haurem de veure, amb el temps, com es desenvolupen les coses. De fet, Catalunya té un deute molt més elevat, perquè amb els nostres impostos també paguem la part que ens toqui, sigui la que sigui, del deute general de l'Estat.

El deute de la Generalitat, de fet, té dos components: té el deute que li acabo de parlar, però també els estructurats, els pagaments..., alguns d'aquests estan dintre del deute que els acabo d'esmentar, perquè els requeriments comptables que ens vénen d'Europa, alguns d'aquests els han anat consolidant dintre del deute financer de la Generalitat. I també els processos de pla de proveïdors, també han convertit part del deute comercial de la Generalitat en deute financer. Però hi ha parts dels estructurats que no estan aquí, i vull fer constar que, com que aquest dematí de vegades se'ns deia que només hem de mirar al futur per després parlar d'en Tarradellas, doncs, vull fer constar que l'any 2010, quan vàrem..., en fi, a final del 2010, a la legislatura prèvia, quan vam entrar al Govern, teníem el deute que teníem llavors, però també teníem uns compromisos de pagaments estructurats i futurs per valor de 50.000 milions, milions que van caient ja dintre del deute regular, pel que he parlat abans de la dinàmica comptable europea.

Què s'ha de fer amb aquest deute? Bé, discrepem en un tema fonamental, eh?, en això no hi ha cap dubte que discrepem: aquest deute l'hem de pagar, eh?, simplement l'hem de pagar. Ningú ens demanava que el tinguéssim, i Catalunya, doncs, té aquest deute. Hi ha gent que ens ha deixat diners, i hem signat un contracte pel qual aquests diners que ens han deixat nosaltres els els retornarem, els els pagarem, i amb uns interessos que han estat signats. I una institució seriosa compleix els seus contractes. I a més voldria també dir que si amb això no n'hi hagués prou, permeti'm dir que en uns moments en què estem en transicions polítiques encara són més importants una imatge i un missatge clar que es compliran tots i cada un dels compromisos adquirits. Que no es pensi ningú que el que pretenem amb les nostres aspiracions polítiques és no pagar el que devem. Hem de pagar fins l'últim cèntim del que devem.

I, miri, això no és només per imperatius deontològics, diguem-ne. És per una raó molt pràctica: perquè aquí el país que deixa de pagar el seu deute es converteix en un pària. És a dir, l'única opció que té a partir de llavors són pressupostos equilibrats, perquè ningú li tornarà a deixar diners. Jo de vegades, veient la dependència o dels mercats o, si vostè vol, de Madrid, del ministeri, que crea necessitar diners per cobrir dèficits, penso que l'estabilitat pressupostària, dèficit zero, té les seves virtuts. Entre altres coses et fa més lliure, eh?, et fa menys dependent. Et gastes el que tens, i no vas a demanar-li a ningú diners, perquè si vas a demanar-ne a algú, això de demanar-li a algú diners i després no pagar-los-hi ho pots fer una vegada, però no ho pots fer-ne dues. Potser vostè pensa això també, eh?, no ho sé. Diguem-ne, de la seva banda de l'espectre polític això no és el típic, eh?, perquè normalment s'està en contra de pagar el deute i a més es volen fer dèficits. Això no és coherent. Ara no li... Com que no li he sentit dir que vostè fer dèficit, dedueixo que vostè el que vol és l'estabilitat pressupostària, no tenir mai dèficits i no dependre ni dels mercats ni del FLA. I si aquest és el cas, doncs, és una posició respectable, una mica allunyada de com funciona el món avui en dia, però és una posició respectable, i lògica i coherent.

Vostè també em pregunta que a qui devem diners. Doncs, miri, entre altres coses, a molts petits estalviadors catalans i no catalans, a qui em sembla que és avui o demà que se'ls paga el que se'ls deu, perquè s'estan pagant..., em sembla que ja són els últims bons minoristes. I els altres diners a qui es deuen? Doncs, el nostre creditor més important en aquests moments és el FLA; per tant, és l'Estat espanyol. Aquest és el primer, de lluny. I els altres, doncs, són els sospitosos habituals: els bancs, alguns internacionals, perquè el deute..., algun té deu o dotze anys, i, per tant, llavors ens prestaven diners; hi ha el BEI, el Banc Europeu d'Inversions, per exemple... En fi, no hi ha res exòtic en a qui devem diners.

El fet..., això, el que els diré ara, val sobretot per als estructurats, però més generalment el fet que hàgim de pagar fins a l'últim cèntim no vol dir que no puguem negociar refinançaments, que no puguem intentar racionalitzar l'estructura de venciments... Això ho fem, de fet, constantment: ho fem amb el deute quan es refinança; evidentment, tractem d'obtenir el mínim interès possible, i, en fi, i llavors el FLA ens ho fa a preu de Regne d'Espanya més 0,33, i si ens poguéssim estalviar aquest 0,33, doncs, millor. Però, en fi..., i ho intentem el mínim possible. I també tractem d'estructurar de manera que es pugui garantir el refinançament; evidentment, tot venciment és refinançat. Mentre tinguem dèficit, no tindria cap sentit pagar el..., disminuir –perdó–, disminuir el deute; per tant, no el disminuïm, el refinancem. Crec que aquest any 2014 estem refinançant..., hi han venciments per valor de sis o set mil euros, ho poden veure en el pressupost, i aquests simplement seran refinançats.

I després, pel que fa als estructurats, també hem fet operacions d'aplanaments. Ens vam trobar molts estructurats que funcionaven de la següent manera:

es feia un públic-privat en el qual, doncs, el privat feia el projecte i llavors es paga, però el resultat era que es pagava poc, certament, mentre duraven les obres o els anys subsegüents; també possiblement algun altre any, per allunyar el pagament del moment de la signatura, i després escalaven molt ràpidament, fins al punt que l'any 2011 ens vàrem trobar amb una estructura de pagaments estructurats en què demanaven molts pagaments al principi, els primers dos o tres anys, i després baixaven. Això ho hem aplanat. Què vol dir «aplanat»? Vol dir que paguem fins a l'últim cèntim, el principi de pagament es compleix estrictament, però que es paga menys al principi, més més endavant. Això, evidentment, es fa constantment.

Però –i amb això acabo– jo crec que Catalunya no hauria de jugar mai amb l'opció de no pagar els seus deutes, especialment en aquests moments, en què volem tenir una visibilitat i respectabilitat internacional. Hem de ser gent seriosa i gent coneguda per respectar els seus compromisos.

La presidenta

Té la paraula, per a la rèplica, l'illustre senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Gràcies, conseller. Per un criteri sindical seré breu, perquè porta molt de *tute* avui, però li ho diré a tres nivells.

Ho ha entès perfectament, el model que defensem, ho ha entès perfectament. Sobretot perquè per nosaltres l'austeritat és un valor, i amb poc podem fer molt, i segurament quan criticàvem el model de creixement, el model de destrucció del territori, el model d'empobriment d'àmplies majories socials, estem pensant també en un món que s'ha quedat petit i que s'ha de replantejar gairebé tot: la producció, la distribució, el treball, el respecte al territori per a les generacions futures. Li ho deixo en 1998, perquè no he dit: «No i vint cops no», he dit: «No i mil cops no.» Per tant, deixem-ho en 1998, en un context polític i econòmic (*veus de fons*)... –i sense interessos–, en un context polític demencial per nosaltres, que és que hem passat de la llibertat, igualtat, fraternitat a l'austeritat, desigualtat, impunitat.

Em centraré en la qüestió del deute, on més s'ha desenvolupat la seva resposta, i jo penso que aquí hi ha diferents elements a tenir en compte. Hi ha preguntes que són legítimes: qui ens va endeutar?, per què?, quins en són els beneficiaris? Vostè deia la qüestió dels pàries, no? Per nosaltres ser pàries és pagar, pagar uns interessos a una gent que s'està fent rica amb el nostre país i que està especulant amb el futur del nostre país, avui, ara i aquí. Com hem fet també algunes línies de finançament? Vostè es referia als bons patriòtics, que diuen molt de la gent que els va comprar segurament, en el seu criteri, però el que no diu tant és que per col·locar bons patriòtics en quinze dies les caixes s'emportessin una comissió de 12.000 milions de les antigues pessetes, és a dir, 72 milions d'euros. Això no

pot ser. Sense fer res, eh?, posant les seves oficines a disposició. En la primera emissió del Castells i en altres emissions. I això és que la gent s'enriqueixi.

Sobre el fet de no pagar o no pagar. Això també és trampa, perquè el tercer sector i moltíssimes entitats, moltíssims sectors productius, estan esperant encara que els pagui. I uns cobren puntualment, és cert que quan ho diem..., els mercats financers cobren puntualment, Abertis cobra puntualment, i altres poders... No, diu que no; ja ho comprovarem.

I dos, depèn també com t'endeutes, i també depèn, fins i tot pagant-la, qui paga. Qui paga? Ho hem de pagar nosaltres, a sobre? O ha de pagar qui més té? Perquè, hi insisteixo, les retallades acumulades, les retallades..., la venda de patrimoni d'enguany és l'1 per cent del patrimoni dels catalans més rics –i estic parlant ara de memòria, de 194.000 persones. Però no, ho hem de pagar des de baix, no només a través dels pressupostos, sinó també a través de la política fiscal i d'una política fiscal, que la companya Isabel Vallet després intervindrà..., però que estem pagant la crisi que han provocat els de dalt, l'estem pagant els de baix.

Es poden o no es poden canviar les regles del joc? Clar que sí. L'altre dia ho deia un líder sindical, que les vuit hores es van aconseguir trencant la legalitat. La PAH està aconseguint dacions en pagament. Està prohibit teòricament, i en porta un fotimer, i està disputant uns recursos... El debat no és com gastem pocs recursos públics, migrats, sinó com aconseguim que hi hagi més recursos privats, dels que es tenen, que passin al sector públic. I això és una disputa, és una lluita. I l'única lluita que es perd és la que s'abandona. A Grècia hi ha hagut quitances –a Grècia hi ha hagut quitances–, i nosaltres no hem dit «no pagar», hem dit que es planteja: hi ha ajornaments, hi ha moratòria, hi ha revisió, hi ha renegociació... A Agbar, va haver-hi una lluita contra l'aigua en les tarifes en la dècada dels noranta; doncs, la població, la societat organitzada, va disputar ni més ni menys que 3.000 milions de les antigues pessetes, i les va guanyar, quan es va apujar el cànon injustament. O les preferents: fa cinc anys les preferents era impossible que es recuperessin, i avui, gràcies únicament a la lluita, s'estan recuperant una darrere l'altra.

Per nosaltres, hi insistim, el problema fonamental del nostre país és l'orgia del deute, i si seguim en «deute-cràcia», no és possible construir un altre model social i econòmic.

Respecte als sospitosos habituals, doncs, com dirien Stiglitz o Akerlof, a l'ombra, que és on haurien d'estar.

I, finalment, jo crec que la qüestió del deute és més complexa que la reducció simplista de «paguem o no paguem»; és saber com ens hem endeutat, a qui devem, i revisar també una política que hipoteca i ofega aquest país, com diu la mateixa Sindicatura de Comptes, fins al 2108, amb pagaments diferits. Els de sempre, sempre guanyen. I això és el negoci bancari, fer calés amb els calés dels altres. I els grans poders fàctics de l'economia, siguin constructores o financeres,

segueixen guanyant avui amb aquest país i, per tant, amb el sofriment de la seva gent.

Gràcies.

La presidenta

Acabades les defenses de les esmenes a la totalitat, té ara la paraula, per posicionar-se sobre aquestes, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Bona tarda. Honorable conseller, consellers, diputades, diputats, intervenc en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya per posicionar-nos sobre els pressupostos i sobre les esmenes a la totalitat. El primer que volem dir per part d'Esquerra Republicana és que aquests pressupostos són uns pressupostos que no ens agraden, que no ens agraden perquè no..., hi han els recursos suficients, i no els recursos que voldríem, per cobrir les necessitats de la nostra ciutadania. El marc polític, la situació de crisi econòmica, fa que no puguem oferir, l'actual Generalitat de Catalunya, el Govern de la Catalunya autonòmica, uns recursos adequats a les necessitats de la nostra gent.

En primer lloc, permetin-me que faci una petita introducció, un petit comentari sobre la situació en què s'elaboren aquests pressupostos. En primer lloc, l'entorn macroeconòmic. La crisi econòmica no s'ha acabat, s'ha acabat la recessió, però la crisi econòmica continua, i, després d'uns anys en què el producte interior brut s'ha anat reduint al nostre país, sembla que el 2014 hi han alguns indicis ens atreviríem a dir nosaltres més d'estabilització que no pas de gran recuperació del producte interior brut.

De la mateixa manera, els darrers anys..., i la previsió també per a l'any 2014 és que la demanda interna, és a dir, el consum de les famílies i les inversions de les empreses es segueixi reduint, fins i tot l'any 2014, un 0,1 per cent.

Malgrat això, veiem com les exportacions han anat augmentant durant tots aquests anys, i s'ha mantingut un ritme sostingut important.

L'altra cara de la moneda és que l'atur els darrers anys ha crescut molt i, malgrat que pot haver-hi alguna petita reducció, sobretot per pèrdua, també..., doncs, sobretot també perquè hi ha hagut molts demandants d'atur que van caient de les llistes, perquè es redueix la població activa, doncs, pot haver-hi una reducció de l'atur l'any que ve d'un 0,6 per cent, com consta en les memòries dels pressupostos.

Les empreses i les famílies els darrers anys s'han anat desendeutant, malgrat tot, sobretot perquè no han agafat crèdits nous i s'han anat amortitzant els crèdits anteriors, i, per tant, avui tenen més capacitat de poder afrontar el nou escenari econòmic.

Però això és la macroeconomia. Hi ha patiment, hi ha centenars de milers de persones que voldrien treballar i que no poden treballar, hi ha famílies que no

poden fer front a les despeses fonamentals per viure amb dignitat i hi ha empreses que tanquen, i cada dia, malauradament, en coneixem nous casos.

Per tant, quan hi ha patiment i quan hi ha necessitats que no poden ser cobertes, amb aquests pressupostos, malgrat que hi ha hagut un esforç molt important i que nosaltres els defensem, no podem sortir a treure pit; seria absurd que algú sortís a treure pit d'uns pressupostos, presentant uns números magnífics, quan estem en una situació de molt de patiment. La macroeconomia és important, però cal baixar a la microeconomia i a les realitats per veure que estem molt lluny d'allà on ens tocaria.

La crisi econòmica ha afectat els pressupostos de la Generalitat, amb una afectació sobre els ingressos, tant perquè ha caigut la recaptació com també perquè l'accés al deute és molt més difícil, i, a partir de la crisi de Grècia, al maig del 2010, doncs, va haver-hi un tancament al deute subestatal d'Europa. I també sobre les despeses, perquè augmenten les necessitats i, per tant, augmenten les despeses que s'haurien de fer.

Alhora, ens hem trobat un boicot per part de l'Estat a noves mesures impositives, com l'impost sobre la banca, que provoca també la generació de nova despesa; el cas més clar és la qüestió de l'IVA; l'Estat impaga deutes reconeguts i pendents, com la disposició addicional tercera, i on els recursos finalistes –i avui que el Partit Popular es referia als serveis a les persones que busquen feina–, per exemple, els fons de polítiques actives d'ocupació, que l'Estat transferia s'han reduït, i, a més, tenim un objectiu de dèficit de l'1 per cent que es suma al dèficit fiscal estructural que pateix la nostra societat; en un moment de crisi hem vist que, de la mateixa manera que deïem que el Rei va nu, l'autonomia va nua, que és insuficient per garantir l'estat del benestar que es mereix la nostra ciutadania.

Per tant, des d'Esquerra Republicana entenem que hem d'utilitzar tot el marge que ens permet el marc polític actual, però alhora hem d'aspirar a superar aquest marc, perquè amb l'actual marc no podem mantenir gaire més temps l'estat del benestar. I, per tant, per nosaltres, per Esquerra Republicana, totes les qüestions que es debaten en aquest Parlament, però també els pressupostos, perquè són una qüestió molt important, van intrínsecament lligats al procés d'autodeterminació. Entenem que cal un nou marc i que l'ha de decidir la gent. I nosaltres... Algú deia que es gasten diners en urnes; doncs, si ens deixen les urnes, no ens els haurem de gastar, aquests diners del pressupost. I, per tant, el que volem nosaltres és posar urnes perquè la ciutadania decideixi.

Els objectius d'Esquerra Republicana en aquesta negociació que hem portat a terme les darreres setmanes amb el Departament d'Economia han estat intentar aplicar allò a què ens havíem compromès no només en l'Acord d'estabilitat parlamentària amb Convergència i Unió, sinó ja en la discussió dels pressupostos de l'any 2012, on Esquerra Republicana va ser l'únic grup que va presentar una esmena a la totalitat a la Llei de mesures amb text alternatiu, amb propostes alternatives d'ingressos. Aquelles mesures que proposàvem s'han

anat incloent al llarg de l'any i singularment en aquest pressupost a l'apartat d'ingressos.

L'objectiu, quin és? L'objectiu és no reduir més la despesa. S'ha estat reduint de manera molt important la despesa aquests darrers anys, i, per tant, perquè en un futur torni a créixer per poder cobrir les necessitats de la nostra ciutadania, primer, ha de deixar de caure. I això és el que hem aconseguit amb aquesta negociació, i també, doncs, buscant, evidentment i fent un repàs de totes les partides d'ingressos dels pressupostos, apostant per una nova política fiscal progressiva i ambiental.

I ho diem clarament, creiem que hem esgotat, d'acord amb les competències de la Generalitat i la realitat de la nostra economia, tot el marge fiscal que hi ha a les nostres mans. Creiem que no podem augmentar més del nivell a què hem arribat amb aquests acords la pressió fiscal sense afectar negativament l'economia i que el camí ha de ser, evidentment, un nou marc polític, però també ha de ser el combat del frau fiscal, i, per això, per exemple, es crea el cos de tècnics de gestió de l'Agència Tributària de Catalunya.

I creiem que, malgrat que el pastís de despesa sigui més petit, podem repartir-lo de manera diferent, i, per tant, es prioritza en tant per cent la despesa social; per tant, uns pressupostos més socials en termes relatius, tot i que en termes absoluts és evident que hi ha hagut retallades els darrers anys i que ara el que fem és parar el cop i no continuar fent retallades complementàries.

En l'àmbit d'ingressos, es posen sobre la taula algunes propostes fiscals que ja s'han implementat i d'altres que acompanyen aquest pressupost, com, singularment, la recuperació de l'impost de successions i donacions.

L'any 2012, en la discussió dels pressupostos d'Esquerra Republicana, vam fer la reflexió de què faríem si estiguéssim al Govern, què faríem si ens poséssim al lloc del conseller Mas-Colell i haguéssim de fer aquests pressupostos. I, per això, vam elaborar tot un conjunt de mesures. Ens hauria agradat avui, en aquest debat, que, per part dels grups que han presentat esmena a la totalitat, haguessin intentat fer aquest exercici, perquè això t'obliga a ser més realista, a assumir les contradiccions, a assumir que la realitat no és com voldríem i que els instruments que tenim a l'abast no arriben fins on voldríem que arribessin.

Jo m'he anat apuntant les mesures d'ingressos que han proposat alguns grups; totes estan incloses, totes: les mesures fiscals, les mesures de cobrament a tercers que va presentar el nostre grup el passat Ple, en matèria de la sanitat; intentar reduir la pressió de l'endeutament, està inclòs, amb els refinançaments i l'aplanament que hi ha hagut dels compromisos financers. I entenem que augmentar alguns impostos encara més..., creiem que ja podria arribar a ser negatiu. En el cas de l'impost de successions, nosaltres ens vam comprometre a tornar a l'escenari que hi havia amb la reforma del 2010, que és el mateix que, per exemple, va proposar el Partit Socialista amb una proposició de llei que encara s'ha de debatre i que ara veig que volen

anar més enllà; però en tot cas proposaven el mateix que en aquestes setmanes aprovarem aquí.

I s'ha esmentat el tema de les bonificacions; el 57 per cent d'aquestes bonificacions són marcades per imperatiu de la normativa estatal; la resta, si es diu que s'han de tocar, s'ha de dir quines, perquè no hi ha gaire marge: bonificacions de l'IRPF per lloguer, les bonificacions de l'impost de transmissions patrimonials per a joves que volen accedir a l'habitatge o persones amb discapacitat. És que no hi ha gaire més marge. Per tant, quan es fan aquestes propostes, concretades i mesures quantificades.

En l'àmbit dels ingressos, hi ha un aspecte important, evidentment, que no podem deixar passar. Hi ha una partida important d'ingressos que és la concessió d'actius reals i vendes d'actius per part de la Generalitat; és una partida gran, és una mesura extraordinària i és una mesura que no pot ser recurrent, perquè et pots vendre les coses una vegada, però no et pots vendre la mateixa cosa dues vegades, i en les concessions, normalment, els terminis de concessions, doncs, són d'uns quants anys, i, per tant, fins que ho puguem tornar a fer i capitalitzar el primer any tot el cànon de la concessió, doncs, ha de passar un temps.

Sobre la concessió d'actius i vendes, nosaltres el que vam plantejar al Departament d'Economia i que, avui, doncs, plantegem i hem fet públic, com hem fet públic anteriorment..., nosaltres entenem que ha de servir per poder obtenir, evidentment, els ingressos que ens permetin no reduir la despesa, però que hi ha aspectes que no té cap mena de sentit que estiguin..., operacions que s'hagin d'incloure aquí; no podem afectar els serveis de l'estat del benestar; la Generalitat té molts actius que, evidentment, es poden optimitzar. I, per tant, demanem al conseller que se sigui especialment transparent durant aquest any amb el Parlament de Catalunya i que es comparegui cada vegada que s'hagi de fer, doncs, una operació significativa en aquest àmbit. I que hi han aspectes en què el que no té sentit és que es venguin el que són els instruments de política pública. No tindria sentit que ens venguéssim els bisturis dels cirurgians; tampoc té sentit que ens venguem l'habitatge per les polítiques d'habitatge: hi poden haver algunes operacions petites de sòl industrial o d'habitatges desocupats en un lloc on no hi ha cap mena de demanda, però entenem que l'habitatge social, com vam traslladar en el seu moment al departament en aquesta negociació, per nosaltres és una qüestió que no s'ha ni de contemplar.

Aquesta partida de concessions i de vendes d'actius, evidentment, es pot reduir, i es pot reduir demanant a l'Estat que compleixi: hi han uns deutes pendents, hi ha una revisió del sistema de finançament, hi ha unes bestretes del model de finançament fet en un escenari molt conservador, que es pot flexibilitzar. Per tant, aquí hi ha tots uns ingressos que poden venir durant l'exercici 2014 que ens haurien de permetre reduir aquesta xifra. I, per tant, tot allò que vingui d'aquesta batalla política serà concessions de menys..., que, vejam, porten un esforç de gestió, però també d'acord polític, que s'hauran de fer.

En l'àmbit de la despesa, la despesa global respecte a l'any 2013 es manté. És veritat que alguns grups, amb tota la lògica –nosaltres també ho hem fet–, ho han comparat amb quina era la despesa anterior. El que no té cap mena de sentit a l'hora de valorar políticament aquests pressupostos és comparar el pressupost del 2014 amb la despesa del 2010. I no té cap mena de sentit perquè no estem en les mateixes condicions que el 2010; han passat uns quants anys de crisi. I si tots plegats diem als responsables polítics que en algun moment han dit que sortim de la crisi..., si no ho podem dir referent a la creació de llocs de treball, tampoc ho podem dir referent a la despesa pública. I, com que estem en crisi, la Generalitat es veu afectada, i no podem fer veure que això no passa.

I tampoc podem obviar que a l'any 2013 va haver-hi una política activa respecte a l'objectiu de dèficit per part del Govern de l'Estat en què va centrifugar la càrrega de la reducció del dèficit públic de l'Estat espanyol a les comunitats autònomes i que això, evidentment, ha tingut una afectació; per això precisament es va presentar batalla per poder passar del 0,7 a l'1,58 per cent de dèficit.

Per tant, la despesa global respecte al 2013 es manté. És evident que, si anem a algunes partides concretes, hi ha variacions, perquè hi ha reprioritzacions, i això ens obligarà a Esquerra Republicana a ser molt actius en la vigilància i en la col·laboració amb el Govern per a l'execució pressupostària. Però nosaltres voldríem citar quatre exemples del que creiem que són actuacions en matèria de despesa que permeten visualitzar que realment s'està atenent, en la mesura que és possible, les necessitats de la nostra ciutadania: augment de la renda mínima d'inserció fins a 173 milions d'euros, la més alta de la història, perquè la necessitat d'ara és la més gran dels darrers anys, de la història recent; beques menjador, 42 milions, el mateix criteri; ajuts a l'habitatge social, en un context en què l'Estat ha reduït les partides finalistes que anaven en aquest sentit, doncs, de 49 a 56,6 milions; Programa especial contra la pobresa infantil, complementari, que ja es fa, de 3 milions d'euros.

En un context també en què els interessos del Fons de liquiditat autonòmic per a l'any 2013 suposen 517 milions d'euros i que des d'Esquerra Republicana volem manifestar no només el nostre desacord, sinó també la nostra indignació, quan des de l'espanyolisme se'ns ve aquí al Parlament a demanar-nos que encara donem les gràcies perquè l'Estat presti diners a Catalunya. L'Estat –ho ha dit el conseller– és el nostre únic banc, i això és veritat, però també hem de tenir present que els dipòsits que hi han en aquest banc en bona part són nostres i no ens els deixen tocar, i, a canvi, ens deixen uns diners a crèdit, que no ens tornen impostos, sinó que ens deixen uns diners a crèdit i, evidentment, s'han de pagar interessos.

Com a conclusions, Esquerra Republicana mai –mai– dirà aquí que no hi han alternatives. Segur que hi han alternatives, la qüestió és si són més bones o més dolentes, però nosaltres entenem que hi ha alternatives a aquest pressupost, i l'alternativa a aquest pressupost és tenir més marge, poder decidir sobre tots aquests

recursos fiscals que generen la nostra economia i la nostra societat. (*Sona el senyal acústic que indica que s'exhaureix el temps d'intervenció.*)

I acabo, senyora presidenta. Aquests pressupostos són uns pressupostos que no poden agradar a ningú, són uns pressupostos que els ciutadans de Catalunya..., no cobreixen les necessitats dels ciutadans, però són uns pressupostos que esgoten tot el marge que en aquests moments té la Generalitat en l'àmbit d'ingressos i en què hi ha una plantada per no seguir reduint la despesa. Entenem que el marc polític és imprescindible.

Des d'Esquerra Republicana, de la mateixa manera que allarguem la mà a la resta de forces per millorar aquests comptes, també som un grup que no donarem xecs en blanc i, per tant, estarem atents a l'execució del pressupost, però estarem també atents a entendre que amb els pressupostos d'una Catalunya autonòmica no podem aguantar gaire més temps, perquè no podem cobrir les necessitats de la nostra ciutadania. I, per tant, en el futur –i per això treballem i és part paral·lela a aquest debat que estem tenint ara–, entenem que els ciutadans s'han de pronunciar per si volen un nou marc polític que permeti, entre altres coses, gaudir de tots els recursos que generen els nostres ciutadans, que no són els d'una Catalunya autonòmica, sinó que són els d'una Catalunya estat.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. Pot intervenir, que ho ha sol·licitat, el conseller senyor Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor president... Senyors diputats, molt breument, he demanat prendre la paraula per fer un parell de reconeixements.

Un és per explicar que fa molts mesos que treballem, i treballem intensament, amb els equips d'Esquerra Republicana a fer possibles els pressupostos de l'any 2014, i que aquestes han estat reunions fructíferes i reunions que han arribat fins a l'últim detall.

I, en segon lloc, voldria fer un reconeixement més general també a Esquerra Republicana, pel fet d'entendre que la situació en què estem no permetia en cap cas continuar sense pressupost. Aquest any vinent, sigui per les necessitats econòmiques, sigui per les necessitats polítiques, hem de tenir un pressupost. I si tindrem un pressupost l'any que ve tot apunta que serà perquè Esquerra Republicana ho permetrà. O sigui que avui el premi de la responsabilitat se l'emporten vostès.

(*Remor de veus. Pere Aragonès i Garcia demana per parlar.*)

El vicepresident segon

Sí, té dret a un torn de rèplica l'il·lustre diputat senyor Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, nosaltres creiem que les responsabilitats són compartides i que, per tant, no..., Esquerra Republicana no... O sigui, reconeixem les seves paraules, però Esquerra Republicana (*remor de veus*)... Si em deixen parlar...

El vicepresident segon

Si us plau –si us plau.

Pere Aragonès i Garcia

...els diputats, que els hem escoltat amb molt de respecte... Gràcies.

El vicepresident segon

Segueixi, senyor diputat.

Pere Aragonès i Garcia

Nosaltres no venim a buscar premis. Agraïm les seves paraules, evidentment, perquè s'ha fet un esforç; jo crec que s'ha fet també per part del Departament d'Economia. Nosaltres som conscients que hi han alguns aspectes d'aquest pressupost que no ens agraden, som conscients que algunes mesures s'han hagut de cedir, i crec que això és clar en el cas de l'impost de successions... Per cert, que qui vulgui anar més enllà en l'àmbit de l'impost de successions ha de saber que la majoria que va optar per reduir-lo avui encara en aquesta cambra és majoria. Per tant, l'única alternativa que teníem per recuperar-lo era compartir aquesta responsabilitat amb Convergència i Unió, i nosaltres creiem, doncs, que ha estat positiu, perquè s'ha reconegut. Però, doncs, des d'Esquerra Republicana no anem a buscar reconeixements, ni molt menys, tot i que agraïm les paraules; al que venim és a assumir responsabilitats.

El nostre país està en un moment històric molt important, en què molta gent està patint. I això vol dir que, malgrat que no ens agraden les eines que ara tenim, malgrat que la caixa d'eines de l'autogovern i la fiscalitat no és la que nosaltres considerem suficient, la nostra obligació és fer-la servir, fer-la servir amb tot el marge. I això és el que hem intentat en aquests pressupostos. I esperem, doncs, que les al·lusions genèriques a possibles nous ingressos que han fet altres grups es concretin, per poder valorar si aquestes eines es poden fer servir en algun marge més, però nosaltres creiem que s'ha fet servir tot el marge.

Però també estem en un moment de responsabilitat política. Després de trenta anys d'autonomisme, aquest marc està esgotat. Cal anar a un nou marc, i, per tant, en aquest marc hi ha d'haver generositat per part de totes les parts, però també claredat. I Esquerra Republicana en matèria de política econòmica hem intentat ser clars, com ho som, o intentem ser-ho –per això treballem–, en la resta de plantejaments i respecte a altres qüestions que s'estan debatent aquests dies. Entenem que aquesta responsabilitat que avui nos-

altres assumim, que ens agradaria estendre a altres grups que també podrien participar d'aquest consens, s'ha de traslladar a la resta de qüestions que tenim sobre la taula. Quan nosaltres diem que els pressupostos d'una Catalunya autonòmica no es podran repetir gaires més anys és perquè els números ho diuen, perquè estem fent mesures extraordinàries, i en aquest pressupost n'hi han; no les podrem tornar a fer. Però la nostra gent no es mereix això. Hi ha possibilitats, si aconseguim un nou marc polític –i l'ha de decidir la gent–, si posem les urnes perquè decideixi la gent, de poder tenir una millor caixa d'eines, i la farem servir d'una banda o d'una altra, però tenir la caixa d'eines que es mereixen els nostres ciutadans.

Per això hem assumit aquest repte, per això hem assumit aquesta responsabilitat i per això, doncs, esperem que en l'aplicació dels pressupostos puguem seguir compartint aquesta responsabilitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor Aragonès. Finalment, per acabar aquest debat de pressupostos té la paraula, per posicionar-se respecte al projecte de llei, el representant de Convergència i Unió, senyor Antoni Fernández Teixidó.

Antoni Fernández Teixidó

Senyor president, senyora i senyors consellers, diputades i diputats... Membres del Departament d'Economia, agraïm aquí la seva presència, senyor Carrera i altres autoritats del departament. Com encarar un debat com aquest, senyor conseller, senyors consellers, senyors i senyores diputats? Faré una brevíssima –brevíssima– puntualització de la metodologia que empraré per dir el següent. U, el nostre grup parlamentari, òbviament, dona suport incondicional al pressupost presentat pel Govern. Dos, dono per rebudes la majoria d'explicacions, justificacions i argumentacions que el conseller Mas-Colell ha donat a tots els grups, la qual cosa seria impossible fer, com vostès comprendran, en quinze minuts, ni intentar-ho. Tres, voldré fer senzillament un corollari sintètic dels punts que ens semblen essencials, senyor conseller, de tot aquest pressupost i que vostè ha anat informant desgranant-los, evitant la dispersió, tan fàcil: un puntet aquí, un puntet allà, un suggeriment aquí, una crítica allà, una altra crítica més enllà. I per últim, en aquest moment en concret, em sembla molt important tenir presents tots i totes les diputades d'aquesta cambra i els ciutadans que ens atenen, aquella gent que avui veu el debat. I això és el que guiarà la meua intervenció. Naturalment, vostès en primer lloc, que ho mereixen i que són els destinataris d'aquest primer discurs, però després aquella gent que té un punt de desconcert sobre la situació que vivim i que molts d'ells pateixen.

El primer element, el primer concepte –s'hi ha referit abans el conseller Mas-Colell i pràcticament tothom–: és veritat que hi han indicis que apunten raonablement que, deixada enrere la recessió, estem començant tí-

midament a sortir de la crisi? Resposta a la ciutadania: sí, confiin. És veritat que des del creixement modest –modest– de l'economia catalana, el paper de les exportacions, la lleu creació d'ocupació, el despallanquejament de l'estalvi, l'evolució bancària, això permet tenir esperança? Sí, tinguin-la. És veritat que hi han dubtes respecte al fet que aquesta evolució podria truncar-se? Naturalment. Quins? Doncs, per exemple, França ha deixat de créixer en aquest trimestre; per exemple, la mateixa Comissió Europea planteja dubtes sobre la vulnerabilitat dels bancs espanyols; per exemple, la massa brutal de deute que ens martiritza, el seu volum, aquí i al món. Són ombres, són ombres denses, són ombres preocupants, però el missatge central, senyores i senyors diputats, davant de la ciutadania és: ens movem, i ens movem en la bona direcció, ens movem cap al camí, lleu encara, dubtós encara, fràgil encara, de la recuperació. I tenim dret, i el proclamem des d'aquest faristol, a tenir confiança. Primer concepte, que em sembla fonamental insistir sobre aquesta qüestió.

Em vénen al cap les paraules, per exemple, del diputat Vendrell i d'altres, també del diputat Rivera, respecte al pes de les ombres, dels dubtes. És clar que pesen. Però, diputat Vendrell, podríem convenir junts que el que ens convé ara, sense concessions, sense falses esperances, sense fer volar coloms, és enviar aquest missatge d'«ens movem»? Vostè feia una cosa que té raó, diputat, deia: «Home, les grans empreses potser sí que estan sortint de la crisi; els treballadors en atur, no.» És que aquest és el procés, benivolgut diputat. El procés és, gradualment, tenir la certesa que abandonem la crisi, i, atenció, els sectors que van abandonant la crisi ho fan de manera diferent. Tindrem empreses més fortes que sortiran de la crisi i crearem ocupació. I, atenció, de la mateixa manera que la societat, els economistes, i també els polítics, tenim una percepció lenta de quan arriba la crisi, la mateixa societat té una percepció lenta de quan l'abandonem. I la nostra tutela davant el poble de Catalunya és dir: «Estem començant a abandonar aquesta crisi. Tinguin confiança.» I jo crec que podríem convenir entre tots els grups parlamentaris que aquesta confiança esdevé imprescindible.

Quina és la prioritat de les prioritats? Sortir de la crisi. Per això m'ha estranyat tant... I em volia allargar més, però no veig el diputat, i no perdré un minut; no veig el diputat Millo, i, per tant, no perdré un minut. Però per això m'ha estranyat tant... (*Veus de fons.*) No hi era. Volia fer...

El vicepresident segon

Si us plau...

Antoni Fernández Teixidó

Volia fer una consideració personal...

El vicepresident segon

Potser que li deixin acabar la consideració...

Antoni Fernández Teixidó

...respecte al diputat Millo. No hi és, i no la faré. I estic en l'ús de la paraula i tinc el dret a fer el que cregui convenient, si a vostès no els importa... Gràcies –gràcies.

El vicepresident segon

Amb els límits que posi la presidència, senyor Teixidó. Segueixi.

Antoni Fernández Teixidó

Però m'ha sorprès sobtadament que vostès insistixin respecte a un punt: que aquests pressupostos no són pressupostos per lluitar contra la crisi. És l'essència d'aquests pressupostos, és el nervi que recorre el pressupost. (*Veus de fons.*) Sí, cregui'm, sí. I, a més, a vostès no els hauria de ser tan difícil de reconèixer aquesta qüestió. O ens faran creure que entre els pressupostos de fa un any i dos, quan es varen votar, i aquests hi ha una diferència abismal que els pertorba? No és veritat; confonen l'opinió pública, dient això. Són pressupostos que tenen al centre, naturalment que sí, la voluntat de sortir de la crisi, i posen eines per aconseguir-ho, de manera que aquestes argumentacions, dites, ho sento, pel Partit Popular en el sentit de dir: «Escoltin, vostès han abandonat aquest criteri» són falses, diputades i diputats.

I, home, un sent una mica, sap?, de rubor –rubor– quan sent el Partit Popular acusant el Govern de la Generalitat de Catalunya d'incrementar impostos. Serà possible més impostura? Vostès, adalils del creixement d'impostos a Espanya, ens acusen a nosaltres d'apujar els impostos aquí? I encara hi ha algun diputat que diu que sí! Però vostès de què van, diputats? Vostès creuen que ens poden acusar, amb l'increment moderat, després m'hi referiré, d'impostos? Vostès, que han aplanat l'increment d'impostos en contra del seu programa electoral una i una altra vegada? Per Déu, qui els pot creure –qui els pot creure?

Tornem al pressupost. Deia el diputat que m'ha precedit en l'ús de la paraula: «Aquests pressupostos no ens agraden.» Diputat, a nosaltres tampoc. No és plat de gust. Naturalment, que no ho és. Voldríem uns pressupostos millors, és clar que sí, perquè els necessitem i perquè ho mereix la ciutadania. Ho ha dit vostè, senyor Lucena. I jo això ho comparteixo: ho mereix, la ciutadania. Però aquest, diputades i diputat, adults com som tots, no és el debat. Els recursos són escassos, tenim el que tenim, i el debat seriós no és: «Voldríem uns pressupostos millors...» Quins pressupostos tenim, quins pressupostos poden posar dempeus el Govern, tenint en compte el següent: u, no volem –no volem– que baixi la despesa social; dos, neguem noves retallades al país; tres, sabem que els impostos poden fer part de la feina; quatre, volem complir, en la mesura de les possibilitats, com a govern seriós que som, l'objectiu de dèficit. I com es quadra, això?

És veritat una cosa que ha dit el diputat Aragonès, que jo comparteixo, i he fet el mateix exercici durant tota l'estona: aquelles propostes que ens han fet de recap-

tació de noves fonts en l'àmbit d'impostos i fora estan contemplades en aquest pressupost. Poden haver-hi diferències de grau; és clar que n'hi han, però hi són.

I economistes com són la majoria d'intervinents en aquest debat, vostès saben que els números els hem de poder quadrar seriosament. I ja no va enlloc..., no hi ha cap ciutadà d'aquest país que cregui que mantindrem la despesa, que no farem noves retallades, que mantindrem lligada la pressió fiscal, que mirarem de complir el dèficit i que tindrem uns pressupostos del país de les meravelles. És fals, crec jo, sincerament..., de la maduresa dels nostres conciutadans..., entenen que això és impossible. I la nostra responsabilitat, quina és, aquí, senyor conseller? Governar. I còmode no ho és, i senzill no ho és. I no demanem disculpes pel pressupost que presentem, però és el pressupost que tenim, que ens agradaria, Déu ho sap, tenir-ne un altre.

Per cert, el senyor Lucena hi ha posat molt d'èmfasi, en aquesta qüestió. Fins i tot, deia: «Però vostès com poden tenir un pressupost d'aquestes característiques i d'aquesta naturalesa?» Senyor Lucena, de veritat que és nou en aquesta cambra. Li tenim respecte de veritat –de veritat. Però vostè ha d'admetre una cosa que és òbvia; també el senyor Vendrell podria compartir el mateix tipus de retret: la crisi ens ha devastat; les polítiques de l'anterior Govern, també. Vostè ha tingut la paciència..., diu: «Jo no vull mirar enrere.» Naturalment. Ni vol ni pot. Ni vol ni pot, diputat, mirar enrere. Però ens vam trobar amb un deute..., lligat de peus i mans que ens ha condicionat la política. Però som uns cavallers i unes dames, i no plantejarem aquest com un element clau a l'hora de discutir amb vostès el pressupost. És el que tenim, i amb el realisme que informa la nostra política..., és: «No ens agrada la política del tripartit...» «No ens agrada», no, però fem una política diferent per tractar de tirar endavant el país governant el país. I a més els demanem que ho entenguin i que ens donin suport. Miri que atrevits que som. Que ho entenguin i que ens donin suport.

Per cert, no em puc estar, diputat Lucena, de fer una digressió literària. La d'en Chaves Nogales, periodista liberal i republicà extraordinari. Però jo li recomano, si vostè em permet aquesta digressió, que llegeixi, d'en Chaves Nogales..., la capitulació a França i els totalitarismes a Alemanya i Itàlia. De veritat –de veritat– que els seus escrits sobre Catalunya, els d'en Chaves Nogales, no són el més encertat d'aquella producció. I vostè, que és un lector empedreït, veurà com llegint sobre la capitulació francesa extreu grans lliçons. Perdoni'm.

Dit això, voldria fer quatre consideracions –se'ns va acabant el temps– sobre els objectius fonamentals del pressupost. Primer, reactivar l'economia per sortir de la crisi. Mesures modestes, però decidides: centres de recerca vinculats a..., cerca; desplegament de fons per al foment del turisme; ampliació de l'oferta de les places d'FP; increment –atenció, importantíssim– de l'oferta financera de l'ICF, modesta però vital; canvi d'orientació, modest però vital, de l'Administració..., a les empreses petites, modest però important, o bé

l'impuls de l'ocupabilitat de les persones al llarg de la vida.

Política de despesa per atendre les necessitats de les persones. S'hi ha referit tant el conseller Mas-Colell que em semblaria quasi inútil, conseller, insistir-hi. Però vostè ens ha dit una cosa: en condicions modestes, el Govern resisteix, amb una vocació insubornable, ajudar els que no tenen i ajudar els que ho passen pitjor.

Nosaltres no pretenem dir que gastem exactament el que gastàvem el 2010, ni el 2009, ni el 2008. Hem estat tan modestos que..., per dir, en termes relatius..., hem crescut en aquesta despesa social. Els termes relatius, diputades i diputats, no ens consolen, però expliquen la nostra voluntat política. La nostra voluntat política és: ni una passa enrere en les polítiques socials. I aquest Govern, amb estris més petits, ho ha fet. És satisfactori per a vostès, diputats? Doncs, segurament que no. Però, seia tan difícil reconèixer que amb estris petits el Govern de Convergència i Unió, amb el suport d'Esquerra Republicana en aquest debat, no gira la cara, i aguanta i resisteix per les polítiques socials, i demanem excuses perquè no en tenim prou? Però no en som els responsables directes. I venir aquí algú amb algun tipus de propostes –«vostès, si en lloc de gastar un milió aquí, el gastessin allà, això serviria per a les polítiques socials»– ens sembla, de veritat –de veritat–, un petit insult.

Finalment, en l'àmbit dels objectius, la defensa de la societat del benestar. Però si és un compromís irrenunciable! Ens sentim absolutament participants de tot això, com vostès..., durant tants i tants anys. Ens deia el diputat Vendrell: «Fan vostès el possible per salvar la societat del benestar? Fan vostès el possible per defensar» –si ho prefereix vostè, diputat– «l'estat del benestar?» La pregunta és la següent, diputat Vendrell: varen fer vostès el possible per sostenir-lo, per garantir-lo, per no arruïnar-lo? Van, amb les seves polítiques, permetre que tinguéssim l'estat del benestar que necessitava aquest país, o en aquell moment vostès miraven cap a una altra banda i ara ens demanen explicacions a nosaltres? Ara a nosaltres ens demanen les explicacions d'una política que va posar en perill..., d'arruïnar l'estat, o la societat, del benestar, com vostès vulguin.

Deixin-me dir que, des d'aquest punt de vista, modificar aquesta correlació de forces significa una cosa que ha ocupat una part només del debat, però en què jo crec profundament: hem de seguir endavant amb la reforma de l'Administració, i amb profunditat, inajornable, perquè d'aquí tindrem recursos, amb totes les limitacions que això significa.

Tenia tot un capítol dedicat, senyores i senyors diputats, a la política fiscal, per situar pràcticament una cosa.

La presidenta

No li queda gaire temps.

Antoni Fernández Teixidó

Ja ho sé –ja ho sé–, presidenta. No sap quant em pesa. (*Rialles.*) Volia dir-los, senyores i senyors diputats, per què hem dit «sí» a l'impost de successions i donacions..., i dir-ho aquest diputat, que ha estat una mica compromès amb tota aquesta qüestió. Però perquè la nostra aposta, senyors del Govern, és sempre –i ho ha dit vostè, conseller, i jo he respirat tranquil– per la moderació fiscal. Incrementem els impostos perquè no tenim un altre remei. No tenim ni una vocació ni una passió per incrementar els impostos, perquè la gent pagui, pagui i pagui. Senyores i senyors del país, no ens queda un altre remei, però ho fem molt moderadament, permetent que la tributació del cònjuge amb l'impost de successions doncs es mantingui igual, amb la bonificació del 99 per cent. O que l'increment de la progressivitat sigui reduït. O que els fills siguin ben tractats. Amigues i amics que ens han vist vostès fer aquest canvi, han de saber que hem resistit el que hem pogut, i tenim un impost com Déu mana.

Acabo, senyora presidenta, dient el següent... No puc entrar en el tema, que hauria volgut, sobre el patrimoni i les concessions. Només vull acabar, senyores i senyors diputats, amb una qüestió: un esforç més, un sol esforç més, per deixar enrere la crisi.

Agrair a Esquerra Republicana el suport, senyores i senyors diputats, que ens han donat. Jo he participat en la negociació, i he vist les dificultats d'arribar a un acord amb els seus negociadors. Però hi hem posat voluntat. Això no ha estat un joc fàcil. Algú deu creure que era entrar i sortir d'una habitació. Un mes i mig de feina ho avalen. Res d'entrar i sortir d'una habitació. A discutir-ho i a treballar-ho. Ho agraïm, ho valorem.

Dos. Què és decisiu? Què és decisiu en aquest moment, des del meu punt de vista? Primer, expressar al poble de Catalunya el nostre reconeixement, el de tots, pel patiment, pel sacrifici i per l'esforç realitzat. Les retallades no són en abstracte, són gent que ha patit. Doncs teniu aquí un govern disposat a dir-vos: «No hi hauran noves retallades.»

La presidenta

Senyor diputat –senyor diputat.

Antoni Fernández Teixidó

Tres. Confiança –i acabo, ara sí, senyora presidenta... (*Remor de veus.*) Deixin-me acabar; crec que els agraïrà. (*Rialles.*)

La presidenta

Senyor diputat, té quinze segons, eh?

Antoni Fernández Teixidó

Tinc vint segons per dir-los el següent: podem començar, senyores i senyors diputats, una apel·lació junts, tots? Confiança que sortirem endavant. Una. Dos: autoestima del país. Tres: junts per ajudar el país a tirar endavant. Tenim una eina que no ens satisfà del

tot; ni a l'oposició, ni al Govern ni als nostres aliats. Però tenim una eina que ha de permetre, si enviem un missatge clar a la ciutadania de confiança i autoestima en les nostres forces, que ens en sortim.

La presidenta

Es passa –es passa.

Antoni Fernández Teixidó

Demana res més, senyores i senyors diputats, que sortir-nos-en junts.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

(*Aplaudiments. Maurici Lucena i Betriu demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, presidenta. És per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Maurici Lucena i Betriu

Sí. Miri, molt ràpidament, dos comentaris. Per molt que es vulgui ocultar, jo crec que el gran titular polític i periodístic d'avui és que el Govern i el partit que el recolza han estat incapaços d'explicar-nos com es concretaran els 2.318 milions d'euros.

I després hem tingut una polèmica literària. Veig que Chaves Nogales no ha triomfat en aquesta cambra; és una llàstima. Però, simplement, ell en realitat recollia el testimoni d'un burgès d'un bar de la part alta de Barcelona al seu llibre titulat *¿Qué pasa en Cataluña?* Però Amadeu Hurtado, abans del 6 d'octubre, al diari, també deia que el Govern estava massa obsessionat a protestar i poc dedicat a governar. Venia a dir el mateix, i es pot quedar vostè amb el que vulgui.

Gràcies.

La presidenta

El senyor Cañas ha demanat la paraula abans? (*Pausa.*) No? No la hi dono –no la hi dono.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Acabat el debat, i d'acord amb l'article 120, lletra e, del Reglament, sotmetrem a votació conjunta totes les esmenes a la totalitat, de retorn, del projecte de llei.

Comença la votació.

Les esmenes a la totalitat, de retorn del Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per al 2014 han estat rebutjades per 61 vots a favor i 70 en contra.

Per tant, es tenen per fixades la previsió d'ingressos i la despesa global màxima que resulti del projecte presentat.

Fem una pausa de cinc minuts –cinc minuts.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i un minut i es reprèn a dos quarts de set i quatre minuts.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, iniciem el quart punt de l'ordre del dia.

Projecte de llei

de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic (debat de totalitat) (tram. 200-00011/10)

És el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic. (*Remor de veus. Pausa.*) Senyores diputades, senyors diputats... Presenta la iniciativa el conseller d'Economia i Coneixement, l'honorable senyor Andreu Mas-Colell.

Demano als diputats i diputades que no vulguin quedar-se que marxïn a poc a poc.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta, senyors diputats, una observació preliminar: som aquí des de les nou del dematí, i ara els faré una presentació que sento dir que és en el meu estil de fer presentacions. Aquest dematí, quan he acabat la presentació, el meu veí, el conseller Boi, m'ha dit: «Si fossis metge, avui t'hauries guanyat el grau d'anestesiista.» (*Remor de veus.*) I quan ha parlat el senyor Fernández Teixidó li he dit: «I ell quin grau es treu?» Diu: «Reanimador –reanimador.» (*Rialles.*) Doncs, en fi, jo em temo –em temo– que vagi per nota, ara, eh? (*Rialles.*)

Bé, comencem. Molt honorable presidenta del Parlament, il·lustres senyores i senyors diputats, m'adreço avui de nou a aquesta cambra per presentar en nom del Govern el Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, que acompanya el Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014.

El Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic incorpora, amb vocació de permanència, aquells preceptes relacionats amb l'ingrés i la despesa o amb l'administració del patrimoni de la Generalitat, considerat aquest com a part integrant de la hisenda de la Generalitat, així com amb el sector públic. Es limita a efectuar les modificacions estrictament necessàries i que no poden ser objecte d'una norma temporal, com és la Llei de pressupostos.

Quant al seu contingut, el projecte s'estructura en nou títols: el primer, dedicat a les mesures fiscals; el segon, al règim jurídic de les finances públiques; la resta de títols, del III al IX, fan referència a aquelles mesures

administratives adoptades en matèria de política fiscal i financera. En total, la llei conté 190 articles, 24 disposicions addicionals, 12 de transitòries derogatòries i 12 de finals.

És una llei extensa i amb molt contingut, i per tant em centraré només en alguns dels temes que s'hi regulen. Vull recordar que fa dos anys, que va haver-hi una altra llei de mesures, així que, en certa forma, aquesta llei de mesures acumula les necessitats de dos anys.

Voldria organitzar la meua presentació en quatre blocs. El primer tractarà de les principals novetats en les mesures fiscals que es regulen en aquest projecte; el segon seran les mesures de racionalització i simplificació de l'Administració pública de la Generalitat; el tercer seran les mesures de simplificació i millora de l'eficiència administrativa i altres mesures reguladores; al quart, finalment, s'hi destacaran alguns temes d'especial rellevància.

Primer bloc: mesures fiscals. Pel que fa als tributs propis, s'introdueixen modificacions en el cànon sobre la disposició del rebuig dels residus municipals, entre les quals destaca la creació del cànon sobre la deposició controlada de residus. Aquest nou gravamen es configura com un impost ecològic, en línia amb les polítiques de fiscalitat ambiental adoptades per altres països europeus. Aquest impost, de caràcter finalista, gestionat per l'Agència de Residus de Catalunya i que tindrà una tarifa de 15,8 euros/tona, s'ha mostrat com un instrument eficaç per al foment de la minimització dels residus. La previsió de recaptació anual és de 14,2 milions d'euros.

Pel que fa als tributs gestionats per l'Agència Catalana de l'Aigua, s'introdueixen algunes novetats, que afecten, entre d'altres, l'increment del coeficient aplicable al tipus de gravamen general pels usos hidroelèctrics de l'aigua. L'objectiu d'aquesta mesura és equiparar les centrals tèrmiques, hidroelèctriques i nuclears a la fiscalitat que paguen la resta d'usuaris industrials per l'ús de l'aigua. L'impacte recaptatori anual és de 8..., coma milions d'euros.

Taxes. Es modifiquen un seguit de taxes departamentals ja existents i se'n creen de noves. Aquestes modificacions tenen per finalitat, en gran mesura, reordenar el sistema. Moltes de les modificacions i creacions tenen el seu origen en la introducció de nous fets imposables en taxes ja existents, en adaptacions formals a la normativa substantiva de cada matèria, en la introducció de nous supòsits d'exempció, en aclariments dels conceptes que conformen els elements del tribut i en l'actualització dels imports vigents, entre d'altres.

Per una banda, la modificació i la creació de noves taxes respon a la necessitat de conscienciar la ciutadania del cost que representa per a l'Administració la prestació de determinats serveis que afecten o bé beneficien de forma concreta determinades persones físiques i jurídiques, i, per altra, obtenir ingressos, que si no compensen totalment les despeses sí que contribueixen a reduir-ne l'impacte. S'estima una recaptació de 52 milions d'euros anuals per aquesta creació de noves taxes i la modificació de les ja existents.

Voldria fer referència explícita a la taxa per l'ús de carreteres de titularitat de la Generalitat, coneguda com a «eurovinyeta», que pagaran els vehicles pesants de transport de mercaderies de dotze tones o més. L'import és de 0,13 cèntims d'euro per quilòmetre. De moment, la taxa es limita al pas d'aquest tipus de camions pels 152 quilòmetres de l'eix Transversal, però es podria ampliar a altres vies, com la C-33 o l'eix del Llobregat. La llei preveu que els vehicles destinats a finalitats de prestació de serveis públics en quedaran exempts.

Ja fa temps que la Unió Europea ha defensat la necessitat de gravar la utilització de les infraestructures viàries per part de vehicles pesants de transport de mercaderia. Així, des de l'any 1999, en què es dictà la Directiva 99/62/CE del Parlament Europeu i del Consell, de 17 de juny del 99, relativa a l'aplicació de gravàmens als vehicles pesants de transport de mercaderia per la utilització de determinades infraestructures viàries, ha anat evolucionant en la seva definició mitjançant tres altres directives de modificació, la darrera de les quals és la Directiva 2011/76/UE del Parlament Europeu i del Consell, de 27 de setembre de 2011, que preveu com a finalitats, pel cas que s'apliqui el gravamen eurovinyeta, entre altres aspectes, el respecte a principis mediambientals, així com també evitar distorsions a la competència, aconseguir l'augment de la competitivitat, un bon funcionament del mercat interior i el foment d'unes condicions de transport més sostenibles.

Tributs cedits. Pel que fa a tributs cedits, la principal novetat d'aquesta llei és la reforma de l'impost de successions i donacions, que respon a un doble objectiu: d'una banda, la necessitat d'incrementar els ingressos de la Generalitat per continuar amb el procés de consolidació de les finances públiques, i, de l'altra, incrementar-ne la progressivitat; un doble compromís amb què es dona compliment a l'acord de la desena legislatura i a la Moció 33/X del Parlament, que instava el Govern a dur a terme aquesta reforma. Així, d'acord amb la memòria econòmica, s'estima un increment de la recaptació del voltant de 110 milions d'euros anuals, que es corresponen aproximadament a la recuperació de l'impacte de la mesura del 2011.

El principal tret de la reforma aprovada pel Govern és que manté la tributació entre cònjuges, amb la bonificació del 99 per cent, i per a la resta de parentius dels grups 1 i 2, per exemple els fills, s'aplica una bonificació progressiva amb major bonificació per a herències menors. Així, una herència de fins a 100.000 euros manté la bonificació del 99 per cent; per a una de 500.000 euros, una bonificació del 94,2 per cent, i per a una herència d'1 milió d'euros, del 84,6 per cent. El nombre de contribuents de l'impost passarà del 6,2 per cent actual al 18,5 per cent, i se n'eixampla, per tant, la base. La reforma també manté la reducció de 275.000 euros per a persones amb un grau del 33 per cent de discapacitat, i de 650.000 per a discapacitat del 65 per cent o superior.

Una altra modificació és en l'impost de transmissions patrimonials i actes jurídics documentats. Es tracta d'una adequació de les tarifes vigents i una modificació de l'actual escalat per a una aplicació més sim-

ple del tribut, així com la incorporació de mesures per millorar-ne la gestió. Afecta la part de l'impost sobre transmissions patrimonials oneroses que ja paguen els llogaters en el moment de formalitzar el contracte d'arrendament. La llei preveu que s'apliqui de manera gradual. Així l'any 2014 s'abonarà un 0,3 per cent del valor global del contracte, i, a partir del 2015, el 0,5 per cent. La llei estima un impacte recaptatori anual de 7,7 milions d'euros.

Segon bloc: Racionalització i simplificació de l'Administració pública de la Generalitat. El segon bloc del qual els volia parlar és sobre la racionalització i la simplificació del sector públic de la Generalitat. Aquesta política ha estat, en els darrers exercicis, una qüestió prioritària en l'estratègia del Govern per millorar l'eficiència i l'eficàcia dels serveis prestats i garantir, també, la sostenibilitat de les finances públiques. Aquest procés es va posar en marxa a l'exercici 2010 i va rebre un impuls destacat a través d'algunes disposicions de la Llei 7/2011, del 27 de juliol, de mesures fiscals i financeres, en el marc de l'esforç d'austeritat i de consolidació fiscal endegat en els pressupostos per al 2011, empena que ha tingut continuïtat en exercicis posteriors.

D'acord amb això, en aquesta llei s'introdueixen modificacions de naturalesa organitzativa interna de l'Administració regulada en normes substantives que afecten algunes entitats de dret públic de la Generalitat, i modificacions que afecten la normativa d'ordenació sanitària de Catalunya i la Llei de l'Institut Català de la Salut.

En primer lloc, les modificacions proposades, quant a l'Institut Català del Sòl, suposaran un benefici important amb relació al funcionament i desenvolupament del servei públic que presta. De fet, comporta una major i més eficaç coordinació interadministrativa en les matèries competencials pròpies d'aquest institut i una més eficient interacció de l'Institut Català del Sòl amb els ens locals.

En segon lloc, les mesures que afecten l'ordenació sanitària. En aquest sentit, es modifica la Llei 15/1990, d'ordenació sanitària de Catalunya, i la major part dels canvis consisteix a adaptar el seu articulat a l'existència d'un sistema sanitari integral d'utilització pública de Catalunya, Siscat, en lloc de les actuals referències a la xarxa hospitalària d'utilització pública, i garantir l'estabilitat i continuïtat en la prestació dels serveis sanitaris de cobertura pública contractats mitjançant concert sanitari en el marc del Siscat, contracte de gestor de servei públic sotmès a la normativa de contractació del sector públic. També pretén atorgar major autonomia al CatSalut amb la finalitat que sigui el consell de direcció com a òrgan superior de govern i gestió qui n'aprovi l'estructura. També es modifica la Llei 8/2007, de 30 de juliol, de l'Institut Català de la Salut, als efectes de determinar la seva condició de mitjà propi instrumental i de servei tècnic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya i dels ens que en depenen.

En tercer lloc, pel que fa a l'Hospital Clínic i Provincial de Barcelona, es clarifica la naturalesa jurídica de l'hospital, mitjançant la figura del consorci, que es

considera més adequada per a la seva activitat, la qual cosa permet que quedi millor definit el règim que li resulta d'aplicació. Així es preveu que es transformi en el consorci denominat «Hospital Clínic de Barcelona», integrat per la Generalitat de Catalunya i per la Universitat de Barcelona.

En quart lloc, se suprimeix l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, i el departament competent en matèria de serveis socials assumeix les seves finalitats, objectius i competències.

En cinquè lloc, pel que fa a matèries de funció pública, s'han introduït mesures que responen a les necessitats de les administracions a continuar implementant processos que permetin generar estalvis pressupostaris per tal de complir els principis i objectius d'estabilitat pressupostària i disciplina fiscal. Es regulen les reassignacions d'empleats públics amb la finalitat d'aconseguir un millor aprofitament dels recursos de què disposa l'Administració de la Generalitat i les entitats del sector públic que garanteixen l'eficàcia del servei que es presta, així com el Registre d'òrgans de representació de personal al servei de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, del seu sector públic i de les universitats públiques catalanes i entitats dependents.

S'estableixen mesures sectorials que, en el marc de les polítiques de contenció de la despesa, afecten de forma específica el personal estatutari sanitari i el personal docent i investigador de les universitats.

En sisè lloc, quant al personal directiu del sector públic de la Generalitat de Catalunya, s'introdueix una disposició addicional que respon a una doble motivació: d'una banda, a la necessitat d'avançar en la línia de transparència, d'austeritat i eficàcia en un àmbit determinat com és el del règim retributiu del personal directiu del sector públic, i, d'altra banda, a la necessitat de fixar un marc concret i homogeni en aquesta matèria, a hores d'ara dispers i, en alguns aspectes, mancat de regulació.

És per aquest motiu que la proposta fixa les línies generals del règim retributiu d'aquest personal; concreta a aquests efectes el concepte de directiu del sector públic; habilita el Govern per al desenvolupament d'aquest règim, i fixa amb rang de llei criteris sobre extincions de contractes d'alta direcció en el sector públic.

Agència Tributària de Catalunya. En setè lloc, es crea el Cos de Gestors Tributaris de la Generalitat, amb l'objectiu d'ampliar l'estructura de l'ATC i de dotar-la dels instruments i l'equip humà especialitzat i necessari per poder desenvolupar les seves tasques. Els nous treballadors tindran la categoria d'A2, com a tècnics especialitzats en les tasques d'aplicació dels tributs. La incorporació en l'estructura de l'Agència Tributària de Catalunya de personal amb una qualificació tècnica ha de permetre, a curt termini, assumir una bona part de les tasques de recaptació executiva de deutes, que avui són encomanades a l'Agència Estatal d'Administració Tributària en virtut de conveni. El servei prestat per l'agència estatal genera un cost per a la Generalitat de Catalunya, ja que l'agència estatal descompte dels ingressos obtinguts, l'import recaptat, el cost del servei que presta, cosa lògica.

L'assumpció de les tasques de recaptació executiva, per part de l'agència catalana, permetrà que l'esmentat cost es vegi sensiblement reduït el 2014 i que tendeixi a desaparèixer a partir del 2015. L'assumpció de les tasques de recaptació executiva suposarà un estalvi per a les arques de la Generalitat, atès que els costos que es generin: personal, *mailings*, notificacions, atenció telefònica, seran inferiors al cost que deriva del servei prestat actualment per l'agència estatal.

A més llarg termini, l'existència d'un cos tècnic específicament tributari ha de permetre la gestió tributària i aprofundir en les tasques de control, la qual cosa ha de reflectir-se en una millora de les dates de recaptació i en la percepció ciutadana de la lluita contra el frau fiscal.

En vuitè lloc, voldria fer una referència a les mesures relatives al centres Cerca, a la institució ICREA i a altres centres de recerca. L'Acord de govern sobre el tercer ajust per a la sostenibilitat i solvència de les finances de la Generalitat, de 5 de juny de 2012, considera la recerca com una activitat fonamental per a la recuperació econòmica de Catalunya. Amb aquesta finalitat es continuarà i accelerarà la política de prioritització, concentració i impuls de les millors pràctiques i dels centres de recerca d'excel·lència capaços de competir internacionalment. La mesura que ara preveiem afavoreix la interacció necessària entre les universitats públiques i els centres Cerca. Aquesta interacció és positiva tant per al centres com per a les mateixes universitats i no és aliena al propi model de centres de recerca de la Generalitat. La majoria de centres, pràcticament tots, es troben situats en campus universitaris i tenen representació de la universitat en els seus òrgans de govern.

En aquest sentit, es considera necessari aprofitar el potencial del personal docent i investigador de les universitats públiques catalanes i facilitar que, dintre de la seva activitat de recerca a la universitat, es puguin desenvolupar tasques de direcció dels centres Cerca i d'ICREA.

Finalment, s'han previst, també, mesures de racionalització i simplificació del sector públic, com són: encomana al Govern de prioritzar la revisió d'entitats amb activitat reduïda per mancomunar serveis i recursos comuns, i mesures per facultar el Govern per reduir el nombre de membres dels òrgans col·legiats de les entitats públiques.

Tercer bloc: Simplificació i millora de l'eficiència administrativa i altres mesures regulatòries.

Pel que fa al tercer bloc, en aquesta llei s'introdueixen mesures per tal de simplificar i millorar l'eficiència administrativa i d'altres que regulen alguns processos administratius.

Primer de tot, voldria destacar la creació de la Central de Compres –ja veu, senyor Lucena, que li fem cas molt ràpid– per millorar la contractació, incrementar la transparència i homogeneïtzar els nivells de qualitat. Des de fa més de vint anys la Generalitat ja aplica polítiques de racionalització en les compres a través de la Comissió Central de Subministraments. Ara,

amb la Llei de mesures, es crea la Central de Compres i es regula el règim jurídic per assolir unes contractacions conjuntes més eficients.

També voldria esmentar una mesura que facilitarà la continuïtat de les tasques iniciades pel que fa a la compartició de serveis en matèria d'universitats. Amb aquest objectiu, a la Junta del Centre Interuniversitari de Catalunya celebrada el 10 de maig de 2012 es va acordar la necessitat d'impulsar un consorci en l'àmbit de la gestió universitària que inicialment aculli les funcions i tasques que ja estan consorciades i que, alhora, permeti ampliar el seu camp d'actuació en altres àmbits. La mesura que es proposa té la finalitat de facilitar l'adscripció de personal de les entitats consorciades. Aquest és un dels exemples d'optimització i eficiència dels recursos de l'Administració pública.

S'hi inclouen, també, modificacions al text refós de la Llei de patrimoni de la Generalitat de Catalunya, aprovat per Decret legislatiu 1/2002, de 24 de desembre, que pretenen agilitzar la gestió del patrimoni de la Generalitat i fer més eficient l'Administració.

També es proposen mesures en sectors especialment estratègics en les circumstàncies econòmiques actuals: habitatge, urbanisme i ordenació ambiental. Així, en matèria d'habitatge es reforça l'informe d'inspecció tècnica dels edificis d'habitatge com a document que s'ha de lliurar a l'Administració i que ha de permetre conèixer l'estat de conservació dels edificis. En matèria urbanística, per facilitar que les administracions puguin treure major rendiment del seu patrimoni immobiliari afectat pel planejament urbanístic amb destí a la prestació d'un servei públic, es permet l'alienació d'aquests terrenys en supòsits en què aquest servei hagi passat a desenvolupar-se en altres terrenys de titularitat pública. En matèria d'ordenació ambiental, s'introdueixen diferents modificacions tècniques en la legislació de prevenció i control ambiental de les activitats i en la legislació de l'enllumenament per a la protecció del medi nocturn.

La llei conté mesures que fan referència a l'àmbit d'agricultura, pesca, alimentació i medi natural. Concretament, modifiquen la regulació sobre l'activitat forestal, la prevenció d'incendis forestals amb relació a nuclis urbans, la producció agroalimentària ecològica i la producció integrada, així com també el règim sancionador.

Les propostes de modificació de la Llei forestal tenen com a finalitat facilitar que les finques disposin d'un instrument de gestió forestal, i facilitar també els canvis d'ús forestal a ús agropecuari, per tal de millorar la gestió forestal i la prevenció d'incendis.

S'amplia l'àmbit d'aplicació de la Llei 5/2003, de mesures de prevenció dels incendis forestals en les urbanitzacions sense continuïtat immediata amb la trama urbana, afegint-hi els nuclis de població, edificacions i instal·lacions, així com les explotacions agrícoles i ramaderes i els habitatges que hi són vinculats, que en la norma vigent n'estaven expressament excloses. Igualment, es modifica l'amplada de les franges exteriors de protecció.

Respecte al Consell Català de la Producció Agrària Ecològica i el Consell Català de la Producció Integrada, la nova regulació elimina les taxes que servien per al seu finançament, de manera que es nodriran principalment de les quotes dels seus membres. D'aquesta manera, deixen de considerar-se com a sector públic i el seu finançament s'assimila a altres corporacions de dret públic, com els consells reguladors de les diferents denominacions d'origen existents a Catalunya. Igualment, s'aprofita per actualitzar les seves funcions, adaptant-les al nou marc comunitari en el cas de l'agricultura ecològica.

Finalment, quant al règim sancionador en matèria d'agricultura i ramaderia, la nova regulació es justifica per la necessitat de disposar d'un marc legal que impliqui un quadre d'infraccions i sancions, que fins ara no existia, i que provocava llacunes i disfuncionalitats en la tramitació dels expedients sancionadors en matèria d'agricultura i ramaderia. El règim sancionador inclou matèries com benestar animal, gestió de dejeccions ramaderes i altres fertilitzants, personal tècnic habilitat en plans de gestió de les dejeccions, explotacions ramaderes, llavors, planters i règim de la taxa làctia. S'hi inclouen mesures administratives, com són les modificacions de les lleis substancials de caràcter sectorial, com ara d'ordenació d'equipaments comercials, de turisme, de joc, de centres de culte, i s'hi inclouen determinacions sobre la instal·lació d'oficines de farmàcia, entre d'altres.

Quart i últim bloc. Per acabar, voldria referir-me a alguns aspectes que considero importants i que tractaré en aquest apartat final.

Modificació de la llei d'estabilitat pressupostària. Es modifica la Llei 6/2012, de 17 de maig, d'estabilitat pressupostària, i s'adapta la llei vigent a l'actual situació econòmica i social. En aquest sentit, introdueix tres canvis importants. Primer, allarga un any el període transitori per assolir l'objectiu d'estabilitat pressupostària, del 18 al 19, i es permet així un procés de consolidació de les finances públiques més progressiu, més adequat a la situació i amb menys impacte en l'activitat econòmica. Al mateix temps, i donat l'elevat deute públic, introdueix la necessitat d'elaborar un informe valoratiu, amb caràcter anual, sobre la situació de l'endeutament de la Generalitat. Addicionalment, en el marc del pressupost a mitjà termini, la modificació vincula la recuperació de la despesa al restabliment de les cobertures socials i les polítiques d'estímul, i introdueix així un element de reversibilitat en alguns aspectes de la política de reducció de despesa actual.

Seccions de crèdit - cooperatives. Pel que fa a les seccions de crèdit de les cooperatives agràries, resulta necessari arbitrar les mesures que la reforma del sistema financer demana. La voluntat és garantir al més aviat possible l'ajustament del model actual a les exigències de la unió bancària europea i dels mercats financers, amb un doble objectiu: d'una banda, preservar els drets dels titulars dels fons dipositats per les persones sòcies, productores i col·laboradores, i de l'altra, reforçar-ne la solvència i millorar la transparència de la regulació. Tot amb la finalitat de reforçar la raó

de ser originària de les cooperatives: el finançament de l'activitat agrària per als seus socis.

Tercera llengua a la universitat. Finalment, em voldria referir a l'acreditació dels coneixements d'una tercera llengua. En el marc del multilingüisme promogut per la Unió Europea, el Govern de Catalunya ha anat incorporant els darrers anys una sèrie d'actuacions per impulsar la presència de les terceres llengües en la comunitat universitària, a fi que assoleixi competències plurilingües i interculturals, les quals constitueixen un valor i un actiu estratègics per a la internacionalització de les universitats catalanes. La disponibilitat multilingüe de les institucions d'educació superior, així com la capacitat plurilingüe dels seus col·lectius, representen el punt de sortida inqüestionable perquè les universitats de Catalunya es visualitzin i es posicionin en llocs rellevants del context acadèmic i de recerca mundial, també a fi que els seus graduats i graduades puguin optar a unes condicions òptimes d'ocupabilitat en el mercat laboral interior i internacional. En aquest context, es considera bàsic que els estudiants universitaris assoleixin uns coneixements suficients d'idiomes i que els acreditin en finalitzar els estudis de grau.

Molt honorable presidenta, il·lustres senyores diputades i senyors diputats, els he exposat només una part de les mesures recollides en aquest projecte de llei. Com els he dit al començament, és un projecte amb molt contingut i que regula un ventall ampli de propostes en diversos àmbits i que contribueixen a crear les condicions necessàries per fer front a la conjuntura actual. És per això que els demano el seu suport al projecte que ara els he presentat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la defensa de les esmenes a la totalitat té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Socialista, l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Honorables consellers, senyora vicepresidenta... Conseller..., cadascú té el seu estil, no es preocupi, a veure si ho animem una mica... (*Veus de fons.*) No, perquè aquest matí, quan he sortit de casa, conseller, el primer que he vist ha estat a vostè. No és que tingués al·lucinacions, sinó que hi havia el diari, com cada dia, a terra, i hi havia una foto on sortia vostè –bastant agraciats, per cert. És aquesta, és aquesta foto. (*L'orador mostra una fotografia.*) També hi surt el conseller Vila. El conseller Vila surt millor que vostè (*riall*); cosa de l'edat, deu ser. Aquesta foto és històrica, és d'ahir –no sé si la veu prou bé–, és del Pati dels Tarongers, de la Generalitat, del Palau de la Generalitat. I és una foto històrica; jo me la guardaré. I m'ha recordat una altra foto similar que es devien fer –aquesta no la tinc–, també l'alcalde de Salou, que aquí és present, llavors era alcalde de Vila-seca, i tenien una disputa com la que vostè va resoldre ahir –a cop de talonari, si em permet, vostè–, i llavors qui va mitjançar va ser el molt honorable president Jordi

Pujol. I jo recordo, perquè l'alcalde de Salou, Esteve Ferran, m'ho ha explicat, m'ho va explicar moltes vegades –ara ja és mort–, que en aquell moment va arribar a les set de la tarda i el president Pujol els va dir: «Avui no surt ningú d'aquí fins que no arribem a un acord.» I l'alcalde de Salou, el senyor Esteve Ferran, que venia de pagès, era un home molt franc i directe, li va dir: «Perdoni, jo a les nou he de sopar.» I llavors el president li va dir: «Aquí ho tindrem malament, això, perquè...» –no devia estar muntat encara, era l'any 89–; diu: «Doncs, no podria anar al bar un moment, almenys?» Diu: «–Què voldria? –Si pot ser, una truita. –Doncs, que pugin una truita», el president diu. I l'alcalde de Salou diu: «Si pot ser, de dos ous.» I li va pujar la truita de dos ous. I ara ja, fins aquí, l'anècdota.

Però sap per què li ho explico, això? Perquè aquell conflicte tan gros que tenien, que volien delimitar els termes municipals per fer la segregació de Salou i Vila-seca, que es va produir per una sentència del Suprem de l'any 89, li va costar al president Pujol una truita de dos ous només. A vostè li ha costat 30 milions d'euros resoldre el conflicte del Consorci Recreatiu i Turístic. I, clar, això a mi em fa reflexionar molt, no? Perquè què vol dir això, conseller? Que això que vostès diuen des de fa tant de temps: «No hi ha diners, és irremeiable, és l'únic pressupost que podem muntar» –ho ha explicat molt bé el representant de Convergència i Unió fa una estona aquí, en ocasió de la defensa de l'anterior llei–, no deu ser tan veritat.

Si vostè treu una quantitat com aquesta, de 30 milions d'euros... Que està per veure, conseller; em tornarà a veure algun dimecres aquí, perquè no m'acabo de creure com ho gestionarà, això. Però com pot ser que tregui 30 milions d'euros per a Salou...? Després l'alcalde de Salou que no digui que jo no els vull, eh?; com a diputat de la zona jo sóc el primer, molt benvinguts siguin. Però com pot ser que surtin 30 milions d'euros i que després no n'hi hagi per a les beques, per a les escoles d'idiomes, per a totes aquestes taxes que vostès apugen amb aquesta llei d'acompanyament? I com és que tot el que toca ho encareix, conseller?

Bé, entrem en el que és el contingut de la llei. Miri, aquesta és una llei que després de dos anys –ja era hora, sí, ja era hora– ha arribat aquí perquè vostès s'han saltat un exercici. L'última és del 18 de gener del 2012, pràcticament dos anys, la qual cosa denota, conseller, un dèficit democràtic. La democràcia no consisteix només a anar a votar cada quatre anys, consisteix a debatre els afers més importants, col·lectius, aquells que són més substancials, i, òbviament, el dels pressupostos i les lleis que els acompanyen són dels més substancials que podem tenir.

És una llei, aquesta, sense relat. Vostès han entrat com un nen a una pastisseria i han intentat agafar-ho tot, tot el que han vist, el que era més vistós.

És una llei jurídicament, en molts aspectes, molt discutible. Vostès al llarg de l'any es trobaran amb molts contenciosos d'entitats físiques i jurídiques, persones físiques i jurídiques que els plantejaran discrepàncies i que acudiran als tribunals, i, per tant, és una llei molt difícil d'avaluar. Bé, molt difícil d'avaluar, entre al-

tres coses també, perquè vostès, nogensmenys, pretenen modificar cinquanta-dos preceptes i n'estableixen molts més de nous.

És una llei injusta, perquè castiga els més febles; els ramaders, per exemple, conseller Pelegrí. És una llei que per primera vegada els diu que han de pagar per l'aigua, jurídicament molt discutible, perquè aquest pagament hauria de comportar que l'ACA els fes una contraprestació, i aquesta no es dona a tots els indrets de Catalunya.

És una llei que estableix moltes taxes sense cap consideració ni criteri, sense tenir en compte el context econòmic en què vivim, conseller. Més pobres, menys competitiu, ens farà, menys competitiu als pagesos i a tanta altra gent, a la indústria, al turisme..., en elevar molt considerablement algunes necessitats bàsiques com és l'aigua o com és l'energia. Conseller, les taxes són noves retallades. Vostè diu: «Hem acabat amb les retallades.» No; no és veritat. Noves taxes són menys disponibilitats per als ciutadans, menys disponibilitats per a les empreses, menys disponibilitats a les butxaques dels ciutadans, que han de pagar i pagar per serveis que en alguns casos ni tan sols rebran, com el que li deia abans. Un increment generalitzat de les taxes i, en alguns casos, la creació de noves taxes, que no està prou justificada, amb mancances rellevants respecte a la necessitat i la motivació de propostes que en l'avantprojecte haurien de ser recolzades amb un pla de viabilitat econòmic que no existeix.

Increment de mesures fiscals, per tant, i financeres excessiu, que perjudica els més febles. Entre modificacions i introducció de nous tipus impositius, es regulen un total de noranta-dues taxes en diversos àmbits, com medi ambient, agricultura, cultura..., tots els que ha esmentat vostè, i es modifiquen deduccions, reduccions i tipus de sis tributs cedits –IRPF, successions, donacions, transmissions..., tots els que ha dit vostè, és veritat. I tot això, en una sola llei.

És una llei que enterra definitivament la tasca del tripartit –senyors d'Esquerra Republicana–; una tasca que jo defenso. Senyor Fernández Teixidó: aquí, un. Perquè abans ha sortit i ha dit: «No, és que no pot girar-se enrere, senyor Lucena!» Sí, sí que ens podem girar enrere, sí. Espero que vostè algun dia entengui la ingent tasca que van desenvolupar els set anys de governs anomenats «tripartits». La història ens farà justícia, senyor Fernández Teixidó. La història és inexorable, i, en política, un ha d'esperar un temps, encara, perquè ara estem massa a prop. Vostè em diu que sí, i sap que és així. Li agraeixo que m'ho digui.

És una llei que modifica cinquanta-quatre normes, així com la inclusió de noves disposicions de caràcter general *ex novo*. Per exemple, ho ha dit vostè, diu: «Nova regulació de la producció agroalimentària ecològica i integrada» –conseller. No, nova regulació no, una nova llei. Vostès, avui, aquí, s'han quedat descansats, els tècnics, i els felicito, del seu departament... Fa una nova llei. (*Veus de fons.*) Com que no? I tant; sí, home! Si hi ha més de vint pàgines, per desenvolupar aquestes dues noves lleis –me les he llegit–, de producció ecològica i producció integrada. No cal

que la passem pel Parlament; la presentem amb la llei d'acompanyament, i punt. Avui, sí, sí, la presentem avui. Vostè creu que una llei tan important, conseller Pelegrí, com la de producció ecològica i producció integrada, es pot substanciar avui, aquí, en cinc minuts? Si em diu que sí és que no la considera prou important... (*Pausa.*) No la considera prou important.

Amb aquesta llei, conseller, continuaran maltractant vostès els funcionaris, i particularment els funcionaris interins. No tinc temps de referir-m'hi amb profunditat, però això és així. Perquè el temps se m'anirà acabant. I voldria referir-me, encara, a tres quatre aspectes molt importants.

El primer, el de l'aigua. Tots els ciutadans, la immensa majoria de ciutadans tindran un cànon d'aigua molt més oneros, molt més car; molt més que no pas la suma dels IPC d'aquests dos anys. Vostès augmenten molt més, i, pel que fa a l'aigua, se salten qualsevol procediment de la comissió de preus i ho deixen que l'ACA tingui un informe absolutament vinculant, amb la qual cosa desvirtuen el que és la comissió de preus de Catalunya.

L'energia. Em sap greu que no hi hagi el conseller Puig, aquí. Miri, amb aquesta llei, conseller, no sé si vostès en són conscients. Catalunya..., vostès, amb aquesta llei, pel que fa a l'energia, tindrem a Catalunya la pitjor comunitat autònoma de tot Espanya pel que fa al tractament, molt més gravós per a les energies renovables. En dues ocasions graven les energies renovables, aquí. I després el conseller Pelegrí es fa un fart d'anar pel territori, i ve allà a Tarragona i explica als industrials que oh!, que nosaltres, que no podem fer res en matèria d'electricitat i en matèria d'energia, perquè no tenim competències, cosa que jo sempre li he discutit, perquè l'article 133 de l'Estatut li'n confereix unes quantes. Però, avui, aquí, gravem, vostès graven el que són les energies renovables, a través de l'article 8 i a través de l'article 58. Home, jo ja no dic que..., que no les afavoreixin, que ja em sembla malament, però que a més a més les gravin i els posin dificultats i més pals a les rodes... Després vagin a veure els d'Alstom i diguin-los que es quedin aquí, a Catalunya, i que tindran oportunitats de fer molins, etcètera. Això és impossible. Bé, doncs, avui vostès fan això.

No afavorim, conseller Pelegrí, que els boscos estiguin més nets. Si, encara els posem dificultats. Vostè els posa dificultats. Sap això? Sí, sí; a les superfícies forestals posa canons perquè aquí pagui tothom que vulgui fer algun tipus d'activitat en el bosc. També; és aquí.

Per tant, conseller, sàpiga que avui no només gravem l'energia nuclear, senyors d'Esquerra Republicana. No sé si els ho han colat, però, si vostès en són conscients, hauran d'explicar al llarg de l'exercici a aquells que esperen que hi hagi un suport decidit a les energies renovables que vostès hi estan en contra i que, a més de gravar l'energia nuclear, graven tot tipus d'energia, avui, amb aquesta llei, tot tipus d'energia, sigui renovable, o sigui nuclear, o sigui hidràulica o de qualsevol tipus.

Vaig acabant: subvencions. La discrecionalitat que avui vostès introduiran amb aquesta llei, si s'aprova,

conseller, en el tema de les subvencions és inèdita en la història de Catalunya. A partir d'ara, la possibilitat que les convocatòries d'ajuts o subvencions en puguin preveure la reducció total o parcial un cop efectuades les resolucions de concessió –l'article 137 de la llei que estem ara discutint–..., és una ocurrència, ja que aquesta resolució genera un dret subjectiu al beneficiari d'ajut o subvenció. La discrecionalitat que vostès introdueixen avui aquí jo no l'havia vist mai.

Més taxes per aprendre idiomes i per a l'FP. No havíem quedat que necessitàvem que els nostres joves tinguessin accés a una millor formació i que hi hagués un major coneixement d'idiomes a Catalunya? Com podem fer que hi hagi més competitivitat, que el nostre país estigui més preparat, que els nostres talents dels nostres joves puguin tenir totes les seves possibilitats de desenvolupament?

Mediacions col·lectives laborals: desincentivem la mediació, conseller, amb aquesta llei. Ho sap. Al gravar tant el que és la mediació, quelcom que havien vingut apostant tots els governs en els últims anys, a partir d'ara desincentivem la mediació i col·lapsem més la justícia. El que podem perdre per una banda..., o guanyar per una banda, ho perdrem per l'altra. En fi, perdem grans oportunitats.

Conseller, se m'acaba el temps. En resum, aquesta llei ens fa més pobres, ens fa més dependents; ens fa més retallats, si em permet l'expressió; ens fa menys competitius, al país; ens fa menys avançats i moderns; ens fa més antics; ens retrotrau a èpoques més passades; ens fa més desiguals i amb menys oportunitats. I en això no tenen vostès la responsabilitat...; ja ho he dit abans, també tenen la responsabilitat, i em sap greu, Esquerra Republicana de Catalunya.

Francesc Pujols, a qui vostès els agrada tant citar de tant en tant, deia allò de «vindrà el dia que els catalans ho tindrem tot pagat», veritat?; avui, segurament, si visqués, diria: «Vindrà el dia que els catalans ho tindrem tot pagant.»

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, el Partit Popular diem «no» a la llei Oriol Junqueras, a la llei que el que pretén és portar a terme, a la pràctica, l'amenaça del senyor Oriol Junqueras de fa una setmana: «Esquerra Republicana de Catalunya amenaça con parar la economía catalana.»

El senyor Junqueras, que vol paralitzar l'economia catalana durant una setmana, ha trobat una oportunitat per fer-ho, que és la Llei de mesures fiscals, administratives i financeres. Com el senyor Junqueras sap que en aquesta vaga que ell proposa ni tan sols els militants del seu partit el seguirien, perquè significaria

perdre un 25 per cent del sou durant un mes, doncs, ha optat per una altra via, que és posar desenes i desenes de noves taxes, de nous impostos, de nous gravàmens, a l'economia catalana. El que aconseguirà és aturar, sens dubte, encara més, l'economia catalana.

Però el problema greu és que el senyor Artur Mas no solament no s'ha pronunciat sobre la vaga d'una setmana del senyor Oriol Junqueras, sinó que ha acceptat fins a l'última coma els plantejaments econòmics del senyor Oriol Junqueras, tant en els pressupostos com en la Llei de mesures fiscals i financeres.

I l'exemple més evident és l'impost de successions. Catalunya, després d'un any i mig de treure l'impost de successions de pares a fills, el tornarà a posar per ordre..., en aquest cas Convergència i Unió, claudicant a la voluntat d'Esquerra Republicana de Catalunya. Aquest és el compromís de Convergència i Unió amb els seus electors i amb els seus propis compromisos. Fa un any i mig, Convergència i Unió, de la mà del Partit Popular català, eliminava l'impost de successions, i un any i mig després, el senyor Mas-Colell, el mateix senyor Mas-Colell que defensava la seva eliminació, torna a posar aquest impost de successions de pares a fills, un impost injust, un impost «confiscatori», un impost que descapitalitza, un impost que va en contra de l'estalvi, on els fills hauran de pagar de nou impostos pel que ja van pagar els seus pares.

Aquesta és, sens dubte, la introducció de l'impost de successions de pares a fills, la mostra més clara que el senyor Artur Mas està disposat al que sigui, a cedir el que sigui davant d'Esquerra Republicana de Catalunya per mantenir la cadira de president de la Generalitat de Catalunya, inclús a incomplir allò que va prometre en campanya electoral, inclús quan ho va arribar a complir. Ho va prometre en campanya electoral; inclús la legislatura passada ho va complir, va eliminar l'impost de successions de pares a fills. Doncs, bé, amb aquesta llei que avui presenta el senyor Mas-Colell, l'impost de successions tornarà a ser una realitat, com deia el nostre portaveu aquest matí, en l'economia catalana.

Vostè, senyor Mas-Colell, amb aquesta Llei de mesures fiscals i financeres, ha aconseguit consolidar Catalunya com la burocràcia més cara d'Europa. Amb aquesta llei que avui presenten ERC i Convergència i Unió perjudiquen clarament l'economia catalana. Introdueixen, en les desenes de noves taxes i gravàmens, un gravamen sobre l'energia elèctrica que provocarà que l'energia elèctrica a Catalunya sigui més cara que la mitjana espanyola. Avui els catalans paguen l'aigua més cara d'Espanya per decisió del senyor Artur Mas. Avui els catalans paguen la benzina més cara d'Espanya per decisió del senyor Artur Mas. I, amb l'aprovació d'aquesta llei, els catalans també pagaran l'electricitat més cara d'Espanya per decisió del senyor Artur Mas, no per decisió de Madrid, senyor Mas-Colell, tant com li agrada dir, i ho va dir el dilluns, ben fort, i en castellà, per cert; no, no: per decisió del senyor Artur Mas.

Senyores i senyors diputats, recorden l'eslògan de Carod «Any 2006, Catalunya lliure de peatges»? I què va

passar, després? Doncs que ERC, amb el tripartit, van posar més peatges que mai. Deu anys després, Oriol Junqueras, amb la complicitat d'Artur Mas, posarà un impost, una taxa en els vehicles que passin per les vies competència de la Generalitat de Catalunya, el que s'anomena «eurovinyeta», que perjudicarà greument els transportistes catalans i la capacitat de Catalunya per ser un pol logístic en l'economia espanyola i en el conjunt de l'economia europea.

En lloc de tenir un conseller d'Economia destinat a facilitar l'activitat econòmica, a generar confiança, a crear les condicions necessàries perquè l'economia catalana torni a créixer, tenim un conseller d'Economia que, com ha fracassat a treure Catalunya de la crisi, que com ha presentat un bunyol, un nyap de pressupostos i de Llei de mesures fiscals i financeres, doncs, intenta desviar l'atenció parlant de separatisme en lloc de parlar del que pot fer ell per l'economia catalana.

Pregunto. Senyor Mas-Colell, senyor Artur Mas, senyor Oriol Junqueras, quins dels cent noranta articles d'aquesta Llei de mesures fiscals i financeres afavoreix el creixement econòmic, afavoreix la sortida de la crisi, afavoreix la creació d'ocupació? Quin? Quin article, d'aquests cent noranta?

Senyores i senyors diputats, estem davant una llei de mesures fiscals i financeres que perjudica l'estalvi, que perjudica el consum i que perjudica la llibertat econòmica. Senyor Mas-Colell, deixi d'intentar ser el millor alumne d'Oriol Junqueras parlant de separatisme i intentant donar lliçons, i dediqui's a fer la seva feina.

Miri, senyor Mas-Colell, el Partit Popular català li demanem una cosa molt senzilla. No li demanem que ajudi l'economia catalana. Ja hem vist el que ha fet aquests últims tres anys, i no ha ajudat gens l'economia catalana. Li demanem una cosa molt senzilla: no perjudiqui l'economia catalana. I dissortadament, malauradament, amb aquesta llei que vostè avui presenta, perjudica greument l'economia catalana; perjudica la indústria catalana, amb noves taxes; perjudica el sector agroalimentari, amb noves taxes; perjudica els consumidors i les empreses, en introduir una taxa per a la tramitació i gestió de reclamacions per part dels consumidors; perjudica els estudiants de formació professional, de grau i els estudiants d'idiomes, amb nombroses taxes, incrementant més les taxes; perjudica aquelles persones que volen practicar esports federats; perjudica la formació dels aturats, i perjudica els emprenedors.

La pregunta que ens hem de fer, senyores i senyors diputats, és: a qui no perjudica aquesta llei de mesures fiscals i financeres que presenta avui el senyor Mas-Colell? Una llei que en moltes de les taxes, gravàmens i nous impostos que creen es produeix una situació de doble imposició d'impostos que ja existeixen a nivell nacional i a nivell municipal. Per tant, dubto molt de la constitucionalitat de moltes de les taxes que avui presenten. I ja coneixem els seus antecedents de posar impostos inconstitucionals i taxes inconstitucionals, i el que acaba succeint, amb la qual cosa hauran de fer

una nova revisió a la ja equivocada previsió d'ingressos que han fet.

Sorprèn que un govern morós, com ho és l'actual Govern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, busqui tancar aquesta morositat amb ajuntaments que no els paga; amb farmàcies a les quals, quan té els diners, no els dona a qui els ha de donar i els dediquen a tancar altres forats; amb proveïdors i creditors que tampoc paguen; amb concerts socials que tampoc paguen..., una Generalitat que està en fallida i que si no ha entrat en suspensió de pagaments ha estat pels milers i milers de milions d'euros que ha aportat el Govern d'Espanya a les arques de la Generalitat de Catalunya en els últims dos anys.

Doncs bé, amb aquesta situació tan lamentable de les finances públiques de la Generalitat de Catalunya, a causa d'una pèssima gestió de governs de Convergència i Unió, primer, del tripartit després, i de nou de Convergència i Unió amb Esquerra Republicana de Catalunya, en lloc de fer una política adequada de buscar el fet de contenir el dèficit públic el que es planteja és incrementar impostos, incrementar taxes, incrementar gravàmens, incrementar preus públics; en definitiva, augmentar la pressió fiscal a tort i a dret.

Mentre comunitats autònomes com Madrid, com València, com les Illes Balears, com Cantàbria, entre d'altres, ja porten a terme rebaixes d'impostos; mentre el Govern d'Espanya, senyor Teixidó, mentre el Govern d'Espanya ja ha anunciat que a partir de l'1 de gener del 2015 hi haurà una rebaixa substancial dels impostos, mal que li pesi a vostè, el Govern de la Generalitat ens té encara en el més profund del túnel dels impostos sense cap esperança de poder-ne sortir. I la mostra més clara és el missatge que vostès donen amb la Llei d'estabilitat pressupostària que es va aprovar fa un any i mig: canviant l'objectiu de dèficit que fa un any i mig el senyor Mas-Colell es va comprometre en aquesta cambra a través d'una llei.

Senyores i senyors diputats, senyor Mas-Colell, quin missatge es dona als mercats de crèdit quan canvia el seu compromís d'objectiu de dèficit en un any i mig de diferència? És que algú creu que es pot generar confiança canviant el que, fa un any i mig, vostè es comprometia a fer? Si ara es diu que l'objectiu de dèficit és del 0,19 per al 2019 i no per al 2018, com deia la llei que vostè va presentar en aquesta cambra, i després d'un any i mig vostè l'ha canviat..., qui no creu que vostè en els propers anys la tornarà a canviar? I on diu 2019, dirà 2022 o 2032, amb la qual cosa el bo, pràcticament, escombraria que té la Generalitat es consolida, perquè vostè dona un missatge contrari, en direcció contrària al que deia fa un any i mig d'arribar al 0,14, l'any 2018, en l'objectiu de dèficit.

El cert és que aquesta llei surt de dubtes en el sentit que l'actual Govern, ERC - Convergència i Unió, prefereix apujar impostos que eliminar despesa supèrflua; prefereix més taxes, més preus públics, més gravàmens i més impostos que haver d'eliminar Diplocat, simposis, subvencions i d'altres despeses que no ajuden, en absolut, a donar un valor afegit a l'economia catalana.

Des del Partit Popular Català creiem que una altra Catalunya és possible. Creiem que és possible deixar de ser la burocràcia més cara d'Europa per tornar a ser una de les comunitats autònomes més pròsperes d'Espanya. No hi ha una maledicció bíblica que faci que els catalans hàgim de pagar més impostos que cap altra comunitat autònoma per decisió d'aquest Parlament, sinó que el que hi ha són uns pèssims gestors: Mas-Colell, Artur Mas, Oriol Junqueras.

Vostè, senyor Mas-Colell, si aconsegueix aprovar aquesta llei –que sembla que ho aconseguirà, el di lluns va fer mèrits per aprovar aquesta llei a Madrid quan va dir el que va dir, i, per tant, sembla que ho aconseguirà–, es convertirà en el conseller que més taxes ha creat i ha incrementat en un sol any. L'únic conseller que en un any i mig ha tret un impost i l'ha tornat a posar, com l'impost de successions. Fixi's, senyor Teixidó, si hi ha diferències entre els pressupostos de fa anys, de fa dos anys, amb els pressupostos actuals.

Senyor Mas-Colell, aquest és el seu balanç: mai ha complert amb els terminis de la Llei de finances públiques de Catalunya de presentació d'uns pressupostos i d'una Llei de mesures fiscals i financeres. Aquest any 2013 en què estem, enguany, ni tan sols ha presentat projecte de pressupostos i Llei de mesures fiscals i financeres. Sí que és veritat que ens ha incrementat l'impost del patrimoni, que ha posat un impost als dipòsits bancaris i també que ha augmentat un 25 per cent l'impost de transmissions patrimonials.

Per aquest motiu, des del Partit Popular plantejem una esmena a la totalitat, que anirà acompanyada en el projecte de llei de nombroses esmenes per afavorir el creixement econòmic i per afavorir, també, l'economia productiva.

Com deia, una altra Catalunya és possible a la del tàndem Artur Mas - Oriol Junqueras. Els catalans no ens hem de conformar amb la gestió de burocràcia extrema a què ens tenen acostumats Esquerra Republicana de Catalunya i Convergència i Unió. Els catalans hem de dir no a aquells que volen paralitzar l'economia catalana, que volen que pugi la prima de risc, que volen que baixi el producte interior brut i que volen perjudicar la inversió estrangera, com va dir el senyor Oriol Junqueras a Brussel·les. Els catalans es mereixen governants que pensin en l'interès general i no només en l'interès partidista. Els catalans es mereixen governants moderats i no una Convergència i Unió que va de la mà d'Esquerra Republicana de Catalunya, d'Iniciativa Verds i de la CUP.

Per tots aquests motius, perquè hi ha una altra forma de gestionar els diners de tots, perquè l'única alternativa als problemes dels catalans no pot ser més traves, més burocràcia i més impostos. Per això, per aquest motiu, el Partit Popular plantejem una esmena a la totalitat que digui no a la Llei de mesures fiscal i financeres que planteja la coalició ERC - Artur Mas.

No és propi d'un dirigent que presumeix obertament, com ho fa el senyor Artur Mas, d'assenyat, de modern i d'estar a la moda, posar traves a la lliure circulació de mercaderies amb noves taxes. No és propi d'un di-

rigent com Artur Mas, que presumeix d'assenyat, de modern i d'estar a la moda, posar obstacles a la lliure prestació de béns i serveis a l'economia catalana, amb noves taxes i nous tràmits burocràtics; al contrari, no hi ha política més carca, com fa Artur Mas, que posar murs burocràtics on no hi havia cap tràmit a l'activitat econòmica.

El tàndem Artur Mas - Oriol Junqueras és una amenaça per al desenvolupament de l'economia catalana. I aquesta llei que avui presenten és l'exemple empíric del que signifiquen vostès governant. Per això el Partit Popular Català no serem còmplices d'una llei que perjudicarà l'empresa catalana, els consumidors catalans i, per descomptat, els contribuents catalans.

I per aquest motiu hem presentat una esmena a la totalitat que digui «no» a la Llei de mesures fiscals, administratives i del sector públic del tàndem Artur Mas - Oriol Junqueras, que, si s'aprova, l'únic que aportarà és una aturada encara més gran, com són els desitjos del senyor Oriol Junqueras, de l'economia catalana.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, gràcies, i bona tarda a tots i a totes. Des del Grup Parlamentari d'Iniciativa - Esquerra Unida presentem una esmena a la totalitat de la Llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, la Llei d'acompanyament dels pressupostos de 2014, perquè és una llei que al que ens acompanya és a més crisi i a menys cohesió social a Catalunya. No només, senyor conseller, ho diem des del Grup d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa, el mateix Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya en la seva valoració del 5 de novembre ens ve a dir que aquesta llei, que vostès avui ens proposen, és una llei injustificada, és una llei poc adequada tècnicament i que possibilita la gestió poc transparent de l'Administració pública. I m'explicaré.

Per què diuen que és una llei injustificada? Miri, la primera observació general que fa el CTEsc és que en l'avantprojecte de llei hi ha un increment excessiu de les taxes i que en alguns casos la creació d'aquestes taxes no està prou justificada. Per tant, és una llei injustificada.

Per què diuen que és una llei poc adequada tècnicament? Doncs, en la cinquena observació el CTEsc considera que determinats articles de l'avantprojecte de llei –per exemple, del 170 al 175–, haurien d'haver estat objecte de tramitació d'una llei específica atesa la dimensió i l'abast de les modificacions. I per això diem que és una llei poc adequada tècnicament.

I diu també el CTEsc que és una llei que pot facilitar una gestió poc transparent de l'Administració perquè

l'informe també assegura que es recomana la supressió d'alguns articles –per exemple, l'article 139–, que podria permetre «la recol·locació» –i ho lleigeix literalment– «la recol·locació de directius d'empreses públiques als departaments de la Generalitat sense tenir en compte la normativa d'accés a la funció pública ni complir les normes sobre alts càrrecs i càrrecs de confiança». Per això diem, senyor Mas-Colell, que aquesta llei que vostès ens proposen avui és una llei que pot generar una administració menys transparent encara de la que el Govern d'Artur Mas ens té acostumats.

Per tant, des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida estem convençuts que aquesta Llei d'acompanyament té un triple objectiu: el primer objectiu és únicament recaptatori, via tributs i taxes; per cert, la més injusta, per cert, per ser lineal de les figures fiscals a les economies més vulnerables i a les situacions de més necessitats socials.

Diem, també, que el segon objectiu és modificar marcs normatius per la via ràpida. Ja ens han demostrat, el Govern de Convergència i Unió, amb la pròrroga pressupostària, que la seva aposta precisament no és la transparència en la despesa. I ara amb aquesta llei, que és una llei òmnibus dos, modifiquen també, per la via ràpida, aspectes de gran transcendència per al funcionament de la Generalitat.

I el tercer gran objectiu és vulnerar les obligacions de la funció pública. També ens han deixat clar què representa per a vostès el maltractament que fan al conjunt dels treballadors públics d'aquest país, i amb aquesta llei ho continuen fent. Sembla que vostès vulguin perpetuar les figures de les portes giratòries també dins de la mateixa Administració pública sense haver de complir els preceptes de la funció pública.

Ens plantegen unes mesures fiscals estètiques, que arriben tard i ho fan amb els peus arrossegats, ho fan a desgana; han tardat un any a recuperar l'impost de successions perquè han tingut més pressa a retallar la despesa pública i a retallar els salaris dels treballadors públics i ho fan amb tantes bonificacions que compleixen el mateix objectiu polític que vostès tenien fins ara, que és el de reduir la capacitat recaptatòria d'aquest impost, i també presenten una modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària, un dels compromisos del pacte entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya.

Ara la Llei catalana d'estabilitat pressupostària és, senyor Mas-Colell, encara més dogmàtica que la Llei pressupostària de l'Estat: mentre que l'Estat preveu un objectiu del dèficit del 0,4 per cent per a les administracions per assolir-lo el 2020, vostès rebaixen l'objectiu fins al 0,14 i ho avancen dos anys, fins al 2018; tot plegat, vostès ens vénen a presentar una contínua genuflexió als mercats i als interessos de qui ens ha portat en aquesta crisi devastadora.

És, per tant, senyor Mas-Colell, una reforma cosmètica. Com es poden plantejar vostès una llei d'estabilitat pressupostària sense tenir en compte la fiscalitat, sense tenir en compte la necessitat d'una política d'ingressos, sense tenir en compte la sostenibilitat dels serveis públics que garanteixen els drets socials i la

cohesió social també en el nostre país? O és que, com ens temem a Iniciativa i a Esquerra Unida, vostès comparteixen la mateixa ideologia que el Partit Popular i, per tant, calquen també les mateixes propostes de llei que fa el Partit Popular a Madrid?

Per això –i permeti'm, senyor Mas-Colell, que m'adrecci als companys d'Esquerra Republicana de Catalunya–, els prego que no mirin cap a una altra banda mentre Convergència i Unió ens està dissenyant un estat impropri, un estat impropri que deixa els catalans i les catalanes sense accés als serveis públics i sense drets, i dic «estat impropri» perquè, amb aquesta llei i les privatitzacions i les vendes previstes de patrimoni en els pressupostos, els i les catalanes viurem de presat, viurem de lloguer en un país venut a les elits i als amics de Convergència i Unió. Quan més necessitats socials reclama Catalunya, quan més població al llindar de la pobresa tenim al nostre país, quan el síndic ens diu que hi ha cinquanta mil nens i nenes en situació de malnutrició, quan les dades d'atur a Catalunya estan arribant a la vergonyant xifra del 25 per cent, quan Catalunya és, després de Letònia, el segon país d'Europa amb més desigualtats socials, quan passa tot això Convergència i Unió el que fa és tornar a mostrar la seva cara més insensible, aquesta insensibilitat social que ha caracteritzat les dues legislatures del senyor Artur Mas.

Els volem dir també, des d'Iniciativa i Esquerra Unida, que mirarem amb lupa –mirarem amb lupa– el seu procés de carregar-se l'Institut Català d'Assistència i Serveis Socials, l'ICASS, per integrar-lo dins del Departament de Benestar i Família. Ens podem témer que, sota la disfressa i la retòrica de l'optimització de les administracions, s'acabi repercutint en una peça clau que ha sigut l'ICASS per a la cohesió social a Catalunya. Ara és el moment de potenciar precisament aquestes estructures d'estat i aquestes eines de cohesió social, com ha sigut l'ICASS fins ara, i no pas de fer experiments que no tenen una finalitat clara.

Vulnereu també l'accés, amb aquesta llei que ens proposen, en igualtat d'oportunitats als serveis públics. Tenen vostès, senyor Mas-Colell, molta inventiva, molta imaginació, a l'hora de cobrar taxes, fins i tot per respirar, i en canvi no són capaços de donar resposta avui a les autèntiques necessitats socials que té Catalunya, a les autèntiques necessitats socials que tenen els catalans i les catalanes. Li posaré tres exemples clars, senyor Mas-Colell, d'aquestes taxes patològicament antisocials, que vénen en el moment més inoportú i ataquen els col·lectius amb més necessitats.

Taxes d'inscripció a la formació professional: fins a 33 euros. En comptes d'acompanyar en la reincorporació al sistema de formació a tots aquells joves que per situació de la crisi n'han quedat exclosos, vostès desincentiven aquesta incorporació i la graven amb una taxa lineal per a totes les economies.

Segon exemple. Si aquestes que els deia són taxes descaradament inadequades, n'hi ha moltes més: increment abusiu de la taxa de prestació de serveis docents a les escoles d'idiomes, de la taxa de tècnics en formació professional, per l'emissió d'informes d'estrat-

geria, apujar la fiscalitat al lloguer mitjançant el tipus del 0,5 per cent del valor o, fins i tot, carregar-se unilateralment els ajuts i les subvencions un cop han estat concedits. Per tant, el que vostè fa, senyor Mas-Colell, és el mateix que va fer el ministre Wert amb les beques Erasmus i va ser criticat. Vostès, ho repeteixo, comparteixen les formes i, de vegades, el contingut de les polítiques que fa el Partit Popular. Totes aquestes taxes, precisament, tampoc no tenen el vistiplau del CTEC, barren les possibles sortides laborals dels col·lectius més perjudicats, com són els joves, i fan de la recaptació l'únic argument polític per defensar aquesta llei d'acompanyament.

I, en tercer lloc, imposen vostès també unes taxes ideològiques, que esperem que Esquerra Republicana els les tombin. No n'han tingut prou amb la reforma laboral, no n'han tingut prou expulsant els treballadors i les treballadores del seu dret bàsic al treball, sinó que ara volen donar-los la *puntilla*. Si la reforma laboral ha fet que la mediació en els conflictes laborals fos voluntària, ara el que fan vostès és desincentivar aquesta voluntarietat cobrant una taxa de tres-cents euros per recórrer a la mediació laboral. Volen vostès, senyor Mas-Colell, privatitzar el dret a la defensa del lloc de treball, i això no té nom; per no parlar dels vuit-cents euros que també volen cobrar per emetre un laude en discrepància en l'aplicació dels convenis.

Li he de reconèixer que, si hem de valorar des d'Iniciativa i Esquerra Unida algun aspecte positiu d'aquesta llei, és precisament allò que no diu. En posaré un exemple: vostès fan marxa enrere en la privatització de l'Hospital Clínic, crearan un consorci públic, i, per tant, des d'Iniciativa i Esquerra Unida ens felicitem perquè novament la mobilització social ha guanyat la partida a les privatitzacions; les mobilitzacions dels agents socials, dels agents sindicals i dels agents veïnals en contra de la privatització de l'Hospital Clínic han aconseguit que avui aquesta llei no contempli la seva privatització.

Vull dedicar, ràpidament, també, un apartat per avaluar com aquesta llei atempta contra el medi ambient i continua l'estela de les privatitzacions dels recursos naturals. Deixen al calaix de la història el traspàs de les estacions depuradores als municipis, però mantenen la idea de crear una taxa de sanejament sense que l'ACA renunciï a la part del cànon i, a sobre, pretenen que els ajuntaments es busquin la vida per pagar el que falta. És grava l'aigua amb dobles i triples cànons: a part de l'increment del preu de l'aigua que ha suposat la privatització del servei d'aigües en mans d'Acciona, volen continuar cobrant el nou cànon sobre l'aigua extreta del medi natural o comprada en alta, de forma que de la mateixa aigua s'acabarà gravant per dues vegades: quan s'extreu o quan es compra, i quan es serveix directament a l'usuari.

Però mirin una cosa: ja tenim en aquests aspectes la nefasta experiència que va suposar el nyap, que va suposar la «txapussa» de la privatització de l'ATLL, que ha suposat un encariment del preu de l'aigua i una gestió que està analitzada pels tribunals. I sembla que ara Convergència i Unió i Esquerra Republicana no aprenen de l'experiència. Els pressupostos del 2014 no po-

den ser l'excusa per facilitar encara més el negoci dels lobbys de l'aigua, sinó que hauríem d'enfortir aquestes estructures d'estat necessàries per a la qualitat de vida.

En definitiva, senyor Mas-Colell, ens proposa vostè un país amb ànima neoliberal. Que la gent vol estudiar? Que passi per caixa. Que les persones volen resoldre els seus conflictes laborals a través de la mediació? Que passin per caixa. Que un immigrant vol tenir documentació administrativa? Que passi per caixa. Que la ciutadania vol tenir accés a un dret humà com és l'aigua? Que passi per caixa. Ara, això sí, via ràpida, aixecament de la barrera dels peatges i moqueta vermella a les grans fortunes, les grans empreses, el frau fiscal i les entitats bancàries, que ens han estafat a tots: aquesta és la llei d'acompanyament que vostès ens proposen.

Per tant, senyor Mas-Colell, aquesta llei no ens dibuixa un país lliure; ens dibuixa un país segrestat per les taxes, per les privatitzacions, controlat pels grans lobbys de les multinacionals, que mercadegen amb els recursos públics, i venut a les elits financeres del país, un país on té més drets qui privatitza, qui presta un servei o qui mercadeja amb el que és de tots, que no pas qui es troba en una situació de vulnerabilitat i d'indefensió. Aquesta fotografia és la d'un país, senyor Mas-Colell, que no mira cap al futur, que fa passos enrere de forma alegantada i que ens condemna a tots i a totes a la misèria social.

Per això Iniciativa i Esquerra Unida presentem avui una esmena política a la totalitat, perquè sigui discutida en aquest Ple. Però, miri, on de debò presentarem, i ens hi bolcarem, una esmena social a la totalitat és, el proper diumenge, en les mobilitzacions i manifestacions que es viuran als carrers de Barcelona per aturar aquests pressupostos antisocials.

I acabo, senyor Mas-Colell, repetint el que els vaig dir en el discurs del debat de política general: un país mai –mai– no pot ser lliure si no ho és la seva gent. I amb aquesta llei i amb aquests pressupostos, senyor Mas-Colell, els catalans i les catalanes som menys lliures que ahir, som molt més presoners de les receptes del Govern d'Artur Mas, que ens ha portat a la pitjor situació social de la història de Catalunya.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Consellers*, diputados, diputadas, la Ley de medidas fiscales, financieras y del sector público: 9 títulos, 190 artículos, 24 disposiciones adicionales, 12 disposiciones transitorias y derogativas y 12 finales. El *conseller* ha tenido a bien reducir las a cuatro capítulos; yo se lo resumiré en tres conceptos.

Medidas fiscales. La capacidad de depredación de este Gobierno y su socio, Esquerra Republicana, no tiene límites. Son como *Star Trek*: explorando los límites de la capacidad de rapiña fiscal, lo tienen todo car-

tografiado. Decía el señor Mena: «Nos cobrarán por respirar.» Ha cometido usted un profundo error: les ha dado una idea. (*Rialles*.) Si la escribe por Twitter, Pere Aragonès se la copiará y la incorporará el año que viene en la ley de acompañamiento. No lo haga, por favor.

Depredadores, como vampiros. Pero son vampiros tigre, son vampiros insaciables –insaciables–, no tienen..., su ansia de drenar recursos de los ciudadanos no tiene límites. Yo les pondré un ejemplo..., ya sé que igual no es muy filosófico, no es muy poético, pero creo que es muy gráfico. Este Gobierno llevaba tres años birlando el dinero de las carteras de los ciudadanos, empresas, pimes y autónomos; era un «pispá». Pero este año tiene un socio, y tiene un socio que coge a los ciudadanos por los pies y los agita, los agita para que se les caiga el poco dinero que tienen en los bolsillos y la calderilla al suelo, y después de agitar a los ciudadanos este Gobierno lo recoge. ¡Ya no queda más! Unos agitan a los ciudadanos, empresas, pimes y autónomos –Esquerra Republicana–, y Convergència recoge los frutos. Como Arzalluz, pero el sector noreste, ¿eh?, y económico. Unos agitan a los ciudadanos para sacarles hasta el último euro.

El resumen de las medidas fiscales es: más –más. No «Artur Mas», no: más, más cánones, más tasas, más impuestos. No han tenido bastante con, de lo poco que se ha legislado en este Parlamento, poco y mal –y mal–, porque son ustedes unos pésimos legisladores –aparte de unos pésimos gobernantes, unos pésimos legisladores–, además de lo que han legislado a nivel de impuestos –claro, no saben legislar sobre nada más–, ahora más: más tasas, más cánones, más impuestos. Hasta los pobres arqueólogos y paleontólogos. Yo también me siento aquí un poco... A todos, ¿eh? Trabajadores, estudiantes, agricultores..., todos, ¿eh? –todos. Pero también han llegado hasta los arqueólogos y paleontólogos, que les van a tener que pagar nada menos que por solicitar la autorización de intervención arqueológica preventiva.

De verdad, vampiros tigre; no dejan ustedes títere con cabeza, no dejan ustedes una gota de sangre. Y, claro, cuando uno..., los vampiros estos que chupan, chupan, y chupan y chupan, llega un momento que matan a sus pobres víctimas. Si ustedes dejaran algo, dejarían tiempo a que se recuperasen. No, no, esa ansia vampírica va a hacer matar a la sociedad. Yo no sé si, como decían los de Esquerra Republicana de Catalunya –tan calladitos que están hoy–, este iba a ser el último presupuesto autonómico; y esto supongo que serán las últimas medidas fiscales, financieras y del sector público autonómicas. No me extraña; es que pueden ser las últimas medidas y el último presupuesto casi de los catalanes, porque no les van a, ustedes, dejar vivir. Más, más, más.

Segundo punto: racionalización y simplificación del sector público. Este tiene su miga, ¿eh? Yo les voy a poner otro ejemplo; tampoco muy poético, pero también gráfico. A estas horas ya, ¿verdad?, después de sufrir tantas horas... Esto es como si una persona tiene sobrepeso y en vez de hacer dieta se pone una faja. A lo mejor engaña, pero pesa lo mismo. A lo mejor

quien lo ve dice: «Fíjate, se ha adelgazado.» No, no; si se sube a la báscula, pesa igual.

Ustedes han reducido el perímetro, el volumen, ¿eh?, de la Administración, fajándola, sí, fusionando cositas. Nominal. ¿Han reducido ustedes el gasto público improductivo? ¡Qué va! Porque, claro, si se reduce ese gasto, esa grasa superflua, resulta que se toca el *nervi*. Ya se lo decía yo un día: es que su problema es que la grasa es el nervio; su grasa es el nervio. Su nervio, claro. Que les toca, ¡jepa!; que tenemos mucha gente colocada; que qué vamos a hacer con ellos; que, si nos estamos quedando sin diputados, solo nos faltaría que nos quedásemos sin empresas públicas donde colocar a gente, reduciendo el perímetro de la Administración. Vamos, que no han racionalizado ni simplificado nada; es maquillaje, la política del maquillaje y del Photoshop, y de la faja.

Y el tercero, lo que podríamos calificar como el «varios», el cajón de sastre o la seudoley ómnibus, esta que han colocado ustedes todo ahí, que creo que la mitad va a ser declarado ilegal, ¿eh?, una chapuza legislativa más; bueno, eso, el «varios». Resumiéndolo: pasar por el aro de Esquerra. Ustedes han pasado por el aro de Esquerra Republicana de Catalunya. Todo lo que habían avanzado en legislación..., ahora reculan. «Ni un paso atrás», decían. ¿Ni un paso atrás? Uno, dos y tres. Y los que les digan, porque ustedes bailan a su son.

Mire, ¿sabe cuál es el problema de esta ley de acompañamiento, de mala compañía de unos presupuestos, que después valoraremos, no en su conjunto..., pero es que son simbióticas, están ahí, esa relación de simbiosis, presupuesto y esto? La ley esta de medidas es la receta..., es un plato cocinado con la receta de Esquerra Republicana de Catalunya. Y el problema no es que sea mala; no superaría el *MasterChef*, ni los propios familiares ni la madre dirían que es bueno. Es malísimo.

Pero el problema no es que sea malo o que sea indigesto, no, no: es que es tóxico. El problema de esto es que cuando te comes este plato cocinado o precocinado por Esquerra Republicana de Catalunya, cuando ustedes nos sirven este plato, se lo sirven a la sociedad, el problema es que es tóxico, es que sienta mal. El problema no es que no solo sea..., no nutra adecuadamente, sino que además perjudica a la salud. Porque todo esto que ustedes presentan aquí, junto con este presupuesto de ciencia ficción, que si fuera una película sería una de ciencia ficción y mala –y mala.

Perdóneme la digresión. Las películas, las de ciencia ficción especialmente, para los amantes del género, tienen que ser creíbles. Y, claro, los decorados, o ahora ya las técnicas digitales, tienen que darle verosimilitud. Uno, cuando ve una película de ciencia ficción, tiene que ser verosímil. ¿Qué pasa? Que en estos presupuestos el decorado es malísimo, se ve el cartón piedra. Es una película de ciencia ficción de los ochenta, pero de las malas.

¿Cuál es el decorado de esta película de ciencia ficción de los presupuestos? Esta ley de acompañamiento, que no acompaña porque no es capaz de garantizar

la suficiencia financiera del presupuesto, y los famosos 2.300 largos millones de euros fantasmas, que después de once horas de debate todavía ustedes no han sabido concretar cómo piensan cuadrar los presupuestos con estos 2.300 millones. Bueno, cuadrarlos sí, con 2.300 millones de euros fantasmales: cartón piedra.

Y una película con cartón piedra se da uno cuenta de que está mal hecha. Y, claro, el problema es que esto no es una película, ni esto es un concurso de cocina, ni esto es un concurso de decir cosas ingeniosas, aunque sea necesario para un poco, ¿eh?, despertar la somnolencia que flota y se sedimenta en los diputados aquí presentes y en los espectadores –pocos, supongo– que nos vean. No, no; esto es de una profunda seriedad, porque esta ley de medidas... Señor Amorós, sería conveniente que la presidenta le advirtiera a usted de que...

El vicepresident segon

Si us plau, si us plau. Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

...este humilde diputado –o el presidente– está en su uso de la palabra...

El vicepresident segon

Senyor Cañas, perdoni. Sí, sí; faré ús de la capacitat que té el president. El to de l'orador el tria ell; el dels diputats que escolten, no. Si us plau, silenci. *(Pausa.)* Vinga, endavant.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidente. Parecía usted la voz en *off* del *Un, dos, tres...*, ahora mismo. *(Rialles.)* El tiempo pasa, pero concretaré, iré concretando –iré concretando.

Les decía que esto es demasiado serio, es demasiado serio para dejarlo en manos de Esquerra Republicana de Catalunya como guionista y de Convergència i Unió como directores o actores. Es demasiado serio. Porque unos presupuestos y unas medidas fiscales y financieras tienen que servir para el conjunto de la sociedad, para que el conjunto de la sociedad alcance unos objetivos. Ahora mismo sería ayudar a sacar a Cataluña de la crisis, impulsar su economía, reactivar su economía, impulsar el tejido productivo, reducir el desempleo, limitar las agresiones a los derechos sociales que se han ido perpetrando en los últimos años. Estos tendrían que ser, entre otros muchos, pero principalmente estos tendrían que ser los objetivos de una ley de presupuestos seria y una ley de acompañamiento seria.

¿Son estos los objetivos de esta ley de acompañamiento y de estos presupuestos? En absoluto –en absoluto. Y por eso ahora entendemos los fotogramas perdidos del año pasado, y entendemos por qué no se aprobaron presupuestos el año 2013, y entendemos por qué se aprueban estos, y entendemos el porqué y de la manera. Porque en el fondo a ustedes les dan igual, porque

lo único que buscaban era poder mantener el pacto de hierro del separatismo que les ha aupado a ustedes, les ha aupado, que les mantiene a ustedes en este momento al frente de la Generalitat de Cataluña para gran preocupación de los ciudadanos y empresas.

Esta mañana le decía Albert Rivera que usted con estos presupuestos se convertía en una especie de Màgic Andreu, Màgic Andreu Mas-Colell. Pero los magos crean ilusiones y juegan con la percepción y el engaño, y la magia está en la distracción y no en el truco. El problema es que esto no es magia; esto es trile –esto es trile–, y ustedes no son magos sino que son trileros. Y no son prestigiosos sino prestidigitadores. Y la bolita es lo que ustedes señalan que es el objetivo de este presupuesto: mantener el gasto público, social... Todo eso es mentira. El objetivo de estos presupuestos no es ni más ni menos que blindar la consulta separatista. ¡Ni más ni menos!

Su pacto nos ha costado 1.200 millones de euros en 2013 de recortes sociales, camuflados y amagados al conjunto de la ciudadanía. Porque si estos presupuestos no son magia y son un engaño, la ley de acompañamiento es su bolita. Y nosotros no vamos a mirar la bolita; nosotros seguiremos denunciando que detrás de los que mueven los cubiletes hay auténticos trileros.

¿Hay una mejor ley de acompañamiento? Sí. ¿Podría haber una mejor ley de acompañamiento? Claro que sí: aquella que impulsara, estableciera estímulos fiscales a empresas, pymes, autónomos, clases medias; que utilizase el pequeño margen fiscal para impulsar la economía, el consumo –claro–; que utilizase sus mecanismos para eliminar estructuras administrativas innecesarias, para cerrar empresas públicas, para hacer una verdadera racionalización del sector público, para reformarlo, para muscular la Administración y ponerla al servicio de los ciudadanos. Pero eso sería pedir demasiado, porque ustedes tienen otro objetivo que no es ni más ni menos que blindar su pacto para la consulta. Esto es un fraude contable, es un fraude social y es un fraude político, ni más ni menos.

Queda un minuto y medio; iremos abreviando. ¿Esta ley de acompañamiento acompaña a la ciudadanía, acompaña a las empresas, acompaña a los autónomos, acompaña a las pymes? No, les acompaña a ustedes en ese camino al que quieren llevar al conjunto de la ciudadanía de Cataluña, al conjunto de Cataluña, que es hacia el precipicio.

No será la primera ni la segunda vez que les ponga a ustedes en relación con una película, con *Thelma y Louise*. Hoy lo he visto claro, después de la intervención que ha tenido el *conseller* con el señor Pere Aragonés. Ustedes recordarán que los últimos dos minutos de *Thelma y Louise* el Cadillac está parado, ellas están hablando, se dan un beso, cuando se ven ya acasadas, no tienen salida, están encerradas, aprietan el acelerador, el coche toma velocidad, se dan la mano y saltan al vacío. Se besan, se dan la mano y saltan al vacío. Ese es el pacto de Esquerra Republicana de Catalunya y Convergència i Unió.

Les repito: el problema es que esto no es una película; el problema es que ustedes no van solos sino que nos llevan a todos con ustedes. El problema de Cataluña se llama Convergència i Unió y Esquerra Republicana, pero es un problema que durará poco, porque pronto estarán fuera del Gobierno.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. La darrera esmena a la totalitat ha estat presentada pel Grup Mixt, i en el seu nom té ara la paraula, per exposar-la, la diputada senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Bé, doncs –bona tarda–, per a fixar..., bé per a explicar bàsicament l'esmena de retorn o l'esmena a la totalitat del Projecte de llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, ja que, en coherència amb l'esmena presentada anteriorment, nosaltres entenem que aquesta llei, en coherència amb la proposta de llei de pressupostos, doncs, és una eina habilitadora d'uns pressupostos que hem definit com els pressupostos de la misèria.

Per tant, en proposem el retorn perquè entenem, a més a més, que no és l'única llei possible, que no són els únics pressupostos possibles, i és que, a més a més, si fem una primera aproximació general a tota la llei, a nosaltres ens ha sobtat moltíssim la seua dimissió d'entrada. És a dir, nosaltres entenem que vostès d'entrada han dimitit d'atendre les necessitats que ha generat l'impacte social de la crisi, han dimitit de gestionar l'atur, han dimitit de gestionar la disminució dels salaris, han dimitit de gestionar la pèrdua d'estalvis... Vostès no se'n surten, no ho volen afrontar.

Per altra banda, parlaven de revertir les retallades i les han consolidat. També dimiteixen sobre la possibilitat de, en un futur de curt i mitjà termini, poder revertir les retallades. I a on estan aquells contractes programa dels quals parlava tant Esquerra Republicana per a avalar les retallades que Convergència i Unió proposava? Aquells contractes programa que havien de servir precisament per a això, per a no consolidar les retallades, per a fer-les reversibles, a on estan? Nosaltres no els hem sabut trobar.

D'altra banda, han dimitit també d'incrementar recursos públics de manera estable, de manera estructural. Han dimitit. Vostès no volen..., i ho reconeixen, reconeixen que no hi ha suficients ingressos. I en aquest sentit saben que nosaltres avalem i estem d'acord amb la tesi que imposa la responsabilitat compartida entre l'Estat espanyol i també la seua gestió, però en canvi no aposten per incrementar els ingressos de manera estructural sinó que ho fan amb ingressos transitoris i en molts casos ficticis, que entenem que no són eines necessàries per a estructurar cap tipus de societat.

Per altra banda, i per últim, com a primera idea general, han dimitit d'actuar en conseqüència amb el que està passant; es limiten a fer simples reformes, però

reformes que no són ni pedaços de..., bé, no sabem per a què. Nosaltres entenem que per a aconseguir els aplaudiments dels mercats. Ens limitem no sé si a ser uns simples bufons. No ho entenem. No entenem com han aconseguit fer que aquests pressupostos, que els pressupostos i la llei d'acompanyament..., que si pensem bé per a què els serveixen a les persones aquests pressupostos, per a veure si tenen una incidència real en el seu canvi en el dia a dia, per a veure si això pot fer-los canviar la seua manera de viure, en el sentit de poder viure millor... Per a això aquests pressupostos no han servit. I entenem que no han servit, també, perquè ja la concepció de l'estat neoliberal també està en crisi. Vostès, és a dir, l'Estat, i, per tant, els governs són incapaços de planificar l'economia; són incapaços de garantir els drets socials; són incapaços d'evidenciar, i, a més a més, desobeir i fer palès que la imposició del pagament del deute ens fa esclaus a tots i a totes; són incapaços d'intentar incidir en el que està passant i intentar modificar el futur més immediat de les classes populars, en són incapaços. (*Remor de veus.*)

Veuen la major crisi capitalista passar per davant i no fan res. I el que fan, per desgràcia, és beneficiar poques mans, que són les que concentren la riquesa (*persisteix la remor de veus*), i que ja ho ha dit abans el meu company David Fernández en números...

El vicepresident segon

Perdoni un moment, senyora diputada. Si us plau, baixin el to de... (*Pausa.*) Gràcies. Endavant.

Isabel Vallet Sánchez

Gràcies, president. Així, i si fem un repàs per la llei i tractem quatre grans temes que entenem que són els que tracta la llei, primer, la creació de noves taxes i la pujada de cànon, doncs, amb celeritat i sense massa contemplacions, trenta noves taxes... Bé. Ja s'ha dit. Nosaltres no és que estem, d'inici, en contra de les taxes, estem d'inici en contra d'aquestes taxes que se sumen a altres taxes i que bàsicament són taxes que pagaran les classes populars.

També estem en contra, a més a més, d'una de les «moralines» que s'inclou en l'exposició de motius, parlant que la imposició de noves taxes era també per a fer responsables aquelles persones que acudissin a la prestació de serveis públics. Com si no sabéssim les classes populars què ens costa aquesta coresponsabilitat, doncs, amb la seua gestió del deute, per exemple.

També, per altra banda, aquestes taxes que..., bé, ja ho hem dit abans, nosaltres..., no sé si han fet una anàlisi d'impacte sobre qui les pagarà, però tenen un impacte grandíssim sobre el cost de la vida de les classes treballadores i de les classes populars, un impacte grandíssim. I, bàsicament, doncs, títols de les taxes de l'Escola Oficial d'Idiomes, quan nosaltres no podem pagar-nos acadèmies privades d'idiomes; taxes per les subvencions sobre cultura; taxes, per exemple, sobre la targeta sanitària, cosa que, des del nostre punt de vista, doncs, és inacceptable, i, al final, acaben consolidant un tipus de societat, no?, societat supermercat,

en la qual els drets que tu tens són aquells diners que pots arribar a pagar i això a què pots arribar a accedir. Nosaltres, doncs, no hi estem conformes.

I, a més, i això entronca amb l'altra part de l'exposició, aposten per taxes, i, en canvi, deixen de banda els impostos. I, a més a més, durant tot el matí, durant tot el dia, hem hagut d'aguantar totes les argumentacions sobre que la pressió fiscal a Catalunya és una pressió altíssima, quan en comparació a la pressió fiscal de la resta de països de la Unió Europea és que dista bastant, però no d'ara, des del 1996.

I, a més a més, vostès no és que avalin aquestes conclusions..., és que, quan tenien l'oportunitat, com he dit, d'intentar estructurar un marc d'ingressos estables, un marc d'ingressos que permetés fer polítiques públiques, van, i l'únic que fan és tocar una mica –una mica– l'impost de successions, una mica perquè no es noti i perquè sembli que sigui que això ho estem pagant entre tots.

I, a més, nosaltres, ja ho ha dit també abans el meu company, ho diem molt clar, no es tracta d'això que ha dit vostè abans, diu: «Vosaltres voleu que es paguin impostos tots i per a tot.» No sabem si és que no atenia el que dèiem o intentava caricaturitzar-nos: nosaltres no volem que es paguin impostos tots per a tot, el que sí que volem és que les grans fortunes, els grans patrimonis, la gent que més té, que aquesta gent pagui, que aquesta gent sigui coresponsable d'aquesta crisi, que aquesta gent que acumula un patrimoni de l'1 per cent, s'ha dit abans, 194.000 milions d'euros, 254.000 contribuents, que paguin –que paguin–, com paguem les classes populars tota la desfeta de la crisi. Que la paguin, com els toca, i perquè la paguin vostès han de tenir el valor, han de tocar els privilegis i vostès han de desatendre uns acords, que nosaltres no entenem, però que paguem tots nosaltres. Perquè els acords que vostès tinguin amb les classes altes per afavorir no sabem quin sistema impositiu, això no va amb nosaltres, nosaltres no ho hem decidit; en canvi, ho paguem.

I, així, entenem i compartim que el marc i les poques competències de la Generalitat respecte a la legislació dels tributs és un problema d'inici, i parlem de responsabilitat compartida perquè bona part dels impostos directes els gestiona l'Estat espanyol, amb una balança fiscal totalment regressiva que ha fet recaure tot el pes de les rendes de capital, i ho hem dit sempre; però parlem de responsabilitat compartida perquè, en aquells únics impostos que vostès tenien competència, no han fet res. I, quant a l'impost de successions, que en teoria el 2008 va recaptar 897 milions, 2008, no és que ara parlem de vint-i-cinc anys enrere... La despesa per habitatge ha retrocedit fins a deu anys, i, en canvi, doncs, hauríem d'anar més pròxims per a una recaptació més gran de l'impost de successions, quan ara se'n recaptarà una tercera part. Un impost que arriba tard, un impost que arriba laminat i un impost en el qual no han tingut cap tipus de voluntat redistributiva de la riquesa.

I ens deien..., ho deia aquest matí Convergència i Unió: «Proposin alternatives.» Doncs, les proposem. La nostra alternativa és clara, s'ha dit abans, la primera, la

renegociació del deute; una auditoria del deute, no pagar aquelles parts que no siguin legítimes, renegociar altres figures, perquè l'Administració té prerrogatives i ho pot fer, perquè no sigui, s'ha dit també abans, l'altra conselleria, perquè no sigui una estructura d'Estat.

D'altra banda, un sistema impositiu que han de forçar amb l'Estat espanyol perquè les rendes de capital tributin exactament igual que les rendes de treball.

Recuperar els impostos en els quals tenen competències: impost de successions, impost de patrimoni... I abans ens deien: «No, és que no hi ha una altra opció possible.» I què ha passat amb l'impost de les begudes ensucrades? Que Coca-Cola no pot pagar els impostos que li toquen? Preveien recaptar 22 milions d'euros. Què ha passat amb aquests milions? Què passa amb els diners del frau fiscal? Què passa, per exemple, amb els diners que deixarà d'ingressar el projecte de Barcelona World? Sí que hi han opcions, sí que hi han alternatives, però, per això, ho hem dit abans, s'han de tocar els privilegis, i, per això, vostès han de trencar acords que tenen amb no sabem quines classes i han de desobeir els interessos que a vostès fins ara els han anat bé.

Per altra banda, la quarta part, que és per a nosaltres la més greu, absolutament la més greu, que és: o retallades o privatitzacions. I això ja és per a nosaltres..., és el màxim irrisori possible, i se centra, la llei, per una banda, a establir els topalls de dèficit i modificar alguns articles, per altra banda, a facilitar la despatrimonialització; modifica la Llei de patrimoni, bàsicament per a la desafecció dels béns, per a l'alienació dels béns immobles, per a explotar els béns, d'acord amb un criteri de rendibilitat; a més a més, preveuen l'adjudicació directa com la manera de vendre el patrimoni, no com l'excepció que era abans, sinó com una part de les regles, i, per tant, economia de ficció. Economia de ficció que no té uns ingressos estables. Economia de ficció que quan no arribin aquests ingressos per via privatitzacions o via concessions o via venda haurà de fer noves retallades i les haurà de fer via decret llei ràpidament, aprovat sense el debat parlamentari, i, de nou, ens quedarem, doncs, amb la sensació que..., bé, que se'n riu a la cara.

Després, per altra banda, s'ha dit, això, vendre aquest patrimoni és renunciar a una font d'ingressos no només pels lloguers; és renunciar a una font d'ingressos perquè significa una hipoteca per a les generacions futures, perquè significa que recuperar tots aquests actius que ara es venguin serà molt més car que els recursos que obtindran ara. I, a més a més, quan tot Europa està fent referèndums per a remunicipalitzar les aigües, quan tot Europa està fent referèndums per a intentar tenir un control més gran d'actius que s'han privatitzat prèviament, vostès ens vénen un altre cop amb la recepta neoliberal: venguem-ho tot –venguem-ho tot–, i així no tindrem res. I, per tant, a veure..., no ho sé, nosaltres no tindrem res, alguns altres entenem que sí que tindran, per no parlar ja del més greu de tot, que és que vostè vingui aquí i comparegui tot el dia i no sigui capaç d'explicar què és el que es va vendre, què és el que es va privatitzar. Diu que s'estan fent estudis. Nosaltres, de nou, l'interpel·lem que

ho expliqui, que digui estudis sobre quines àrees, sobre infraestructures?, sobre sanitat? Perquè això, potser, explicaria el blindatge dels vint-i-dos alts càrrecs de la Generalitat, possiblement ho explicaria.

La quarta part que el projecte de llei esmentava són les modificacions en matèria de funció pública. No ens han sorprès, també li he de dir la veritat –no ens han sorprès–, perquè fa molt temps que estem escoltant el mateix discurs sobre el sector públic des dels seus consellers. El mateix discurs sobre que el sector públic era un elefant; a més a més, era un elefant burocràtic, totalment ineficax que s'ha de retallar, que s'ha de racionalitzar, i no sé, doncs, quina lectura fan de la realitat, però el sector públic..., la gestió administrativa dels recursos no ha sigut la causa de la crisi. Quan vostès volen solucionar tota aquesta crisi econòmica intentant retallar un pedacet del sector públic, crec que... Sincerament, ens deia vostè a nosaltres que nosaltres havíem perdut la realitat de vista! Jo crec que el que va perdre la realitat de vista són vostès, perquè si pretenen tapar el forat del deute retallant una part del sector públic, o bé renuncien a prestar tota mena de serveis o bé..., és que tenen la realitat, com he dit, totalment fora de vista. I per no parlar de tots els principis que va inspirant aquesta reforma, que és, doncs, creure o repetir el mantra que la prestació de serveis, per part dels serveis privats, és molt més eficient. No hem vist cap dada. Fins ara no se'ns ha donat cap dada sobre que la prestació dels serveis públics per part de les empreses privades sigui més eficient.

Per tant, si tan segurs estan d'aquesta afirmació i d'aquest mantra que van repetint a tort i a dret, que avui s'ha repetit setanta mil cops, igual com de la sortida de la crisi, posin dades sobre la taula. Posin-les i debatem-les! Potser tenen raó, potser els acabem donant la raó; però molt ens temem que les úniques dades que tenim, precisament, els contradueixen. (*Remor de veus.*)

Les mesures són...

La presidenta

Un moment, senyora diputada... Un moment. Se sent molta remor de veus. (*Pausa.*) Continui. Endavant.

Isabel Vallet Sánchez

Com deia, mesures de racionalització que diuen vostès al sector públic, algunes totalment absurdes, com el control polític del Cos d'Agents Rurals; les de l'àmbit sanitari, que mereixerien tota una exposició a part; la modificació de la llei d'habitatge que no dona solució als habitatges buits, per tant, que tampoc grava els habitatges buits, que tampoc obliga les entitats financeres que s'han quedat amb el parc d'habitatges a incorporar-los en el parc públic d'habitatge, i, per a nosaltres, doncs, una llei que és una llei habilitadora de la misèria, amb la qual no estem d'acord.

A més a més, i voldria citar un economista, que no és sospitós de ser de la CUP, que deia això: «Als països perifèrics s'ha produït, s'està produint una massiva política redistributiva en nom d'Europa i de la compe-

titivitat en contra d'assalariats i contribuents i a favor d'empreses i creditors.»

Nosaltres sabem que aquesta proposta de llei i els pressupostos compten amb el suport d'Esquerra Republicana. Sabem que intentaran aprovar-los. Nosaltres cridem a la mobilització perquè, almenys, l'aprovació no sigui plàcida; accions descentralitzades del 19 de novembre al 5 de desembre; cridem perquè tota la gent es mobilitzi contra aquests pressupostos, com hem dit, de la misèria. Entenem que junts podem, i entenem, com hem dit abans, que els que han perdut la realitat de vista són vostès.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el conseller d'Economia i Coneixement, honorable senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyora presidenta... Senyors diputats, evidentment, només esmentaré alguns punts, però ho faré grup per grup. Senyor Sabaté, en primer lloc, jo crec que el senyor Ferran, en pau descansi, no estaria molt content sentint-lo, a vostè, dient que el president Pujol el va guanyar per una truita de dos ous. Em fa l'efecte que allò devia ser bastant més complicat, força més complicat, com ho ha sigut ara.

Miri, és molt important, i és molt important per a Tarragona, per al territori, que els CRT funcionin bé. El CRT ha arribat al final del seu període ara: ni l'any passat, ni dintre d'un any, i si assegurar la continuïtat i el bon funcionament del CRT demana que s'accelerïn alguns dels programes hidràulics i de mobilitat de l'ACA o del director general d'infraestructures, tots ja programats, i que si accelerarem –accelerarem– una mica..., doncs, escolti, està bé i és per a una bona causa, i un dia és per a aquesta bona causa en el CRT, un altre dia és en un altre lloc. I així és com funcionen les coses, i vostè se n'hauria d'alegrar. Sembla que li sàpiga greu que hàgim arribat a un acord.

A veure... Miri, bravo, vostè està en contra d'impostos, està en contra de taxes, però jo crec que tothom entén que això és perquè vostès estan a l'oposició i, escolti, perquè ha d'aplaudir taxes i impostos? Això, sento dir-li que no és creïble que a vostè això li surti de dintre. Tothom sap la seva tradició; si vostè estigués al Govern estaria fent, poc o molt, exactament el mateix que estem fent nosaltres, poc o molt tindria les mateixes restriccions, etcètera. I vostè em podria dir: «I llavors, si vostè estigués a l'oposició, faria el mateix que jo.» Llavors jo hauria de dir: «Touché», i potser que ens ho fem mirar tots plegats i a veure si algun dia realment col·laborem, que la situació és molt difícil, i jo crec que tots els partits amb tradició de govern hauríem de saber reconèixer-ho.

I no sé què ens ha dit, que si no érem moderns... Escolti, no ho sé, però vostès governaven; de moderns tampoc en deuen tenir massa, si nosaltres no en tenim.

Passo al senyor Coto. Ha parlat de si teníem una maledicció bíblica a Catalunya per tot el que hem de fer per la banda dels ingressos. I no, escolti, si és molt senzill, això. També ha dit que érem còmplices de no sé qui. Bé, li parlaré de complicitat, i és molt simple. Qui ha imposat un 1 per cent de dèficit a Catalunya per a l'any 2014? L'he imposat jo? L'ha imposat CiU? L'ha imposat Esquerra Republicana? No, l'ha imposat el Partit Popular, que són els seus amics i, per tant, aquí vostè té una clara complicitat. Qui ha decidit que els ingressos que rebem pel sistema de finançament l'any 2014 són 550 milions menys que els del 2013? Ho he decidit jo? No. Ho ha decidit CiU? No. Ho ha decidit Esquerra Republicana? No. Tampoc el Partit Socialista, eh?, posats a fer. Ho ha decidit el Govern del Partit Popular, del qual vostè és amic i, per tant, còmplice. I paro aquí. I aquesta és la maledicció que tenim, sap? No és divina, és molt terrenal, fins i tot és de «messeta». En fi, doncs, això és el que hi ha, i no hi doni voltes: moltes de les coses que vostè ha vist avui són conseqüència dels fets, perquè són les realitats de l'aritmètica; si t'imposen un 1 per cent de dèficit i et detrauen 550 milions, doncs, surt el que surt, surt més o menys el que els he presentat avui.

I, compte, que en això també pot preguntar als seus amics i còmplices, perquè em temo que ells també s'han vist pressionats per l'aritmètica. Quan jo sento que el senyor Montoro diu que ell ideològicament està en contra d'augmentar impostos però que no té més remei, miri, me'l crec –me'l crec–, perquè sé com funcionen aquestes coses. I vostè suposo que també se'l creu, i se l'hauria de creure allí i se l'hauria de creure aquí, perquè hi ha una cosa que es diu «coherència». I vostès aniran més lluny si són coherents que si són incoherents, perquè els que els escolten ja ho veuen, que no són coherents i que, per tant, simplement està intentant erosionar el Govern practicant la incoherència.

Dos punts més, un sobre l'impost de successions. La reforma que s'ha fet de l'impost de successions és molt moderada, ho repeteixo, és molt moderada, és progressiva, manté la bonificació íntegra per al cònjuge, per a fills; és, ho repeteixo, progressiva però és moderada. A mi, quan vaig dir, el dia que vaig proposar la seva rebaixa... Jo personalment –ara no parlo per totes les sensibilitats que pugui haver-hi a CiU– no estic en contra de l'impost de successions. I el dia que vaig proposar la seva eliminació recordin que vaig dir que el que feia mal era, efectivament, la competència fiscal, competència que continua existint i que ens continua fent mal.

Miri, li faré una conjectura. Tard o d'hora, en aquestes instàncies amb molt impacte de competència fiscal, a Europa s'imposarà algun tipus d'harmonització, perquè simplement els països centrals es cansaran que els faci la competència un país petit a la perifèria, amb l'impost de societats o amb l'impost de successions o el que sigui. Aquest dia que s'harmonitzi a Europa, que jo crec que serà un bon dia, la meua conjectura és que vostè veurà desaparèixer a Europa l'impost del patrimoni, però no veurà desaparèixer l'impost de successions, perquè l'impost de successions, li agradi

o no li agradi, existeix a la majoria de països europeus, mentre que l'impost de patrimoni no existeix a la majoria de països europeus.

I finalment, per acabar, què ha volgut dir amb això que jo parlo en castellà a Madrid? Amb què es pensa que parlo..., en castellà a Madrid? Jo sé parlar castellà, sap? Miri, jo parlo castellà amb la meua dona; no tinc cap problema a parlar castellà. Potser el dia que el català sigui oficial a Espanya, llavors potser sí que a Madrid farà una conferència en català. I no pensin que aquesta és una *boutade* absolutament absurda. L'italià és oficial a Suïssa, amb menys del 10 per cent de la població que parla l'italià, i el suec és oficial a Finlàndia, amb menys del 5 per cent de la població que parla suec. O sigui que no sé què volia dir amb això.

Passo. A veure, Iniciativa per Catalunya. No pateixi per l'ICASS, no pateixi: totes les funcionalitats de l'ICASS funcionaran perfectament bé.

També li voldria dir, en aquest tema de la intermediació... –jo no sé si hi ha un malentès o no, però perquè quedi clar–, la taxa la pagaria l'empresa en els dos casos, que no pugui haver-hi cap ambigüitat sobre aquest tema.

Després, jo li hauria de dir el mateix de sempre: està bé estar contra tots aquests impostos i aquestes taxes, però si no ho tenim digui'm què tallem. Al final s'ha de ser coherent.

A veure, Ciutadans. Ai, senyor Cañas, miri (*rialles*), vostè m'ha dit a mi i a més *vampiro tigre*, eh? Jo li dic *diputado jabalí*. (*Rialles*.) I tinc la norma que els *diputados jabalí* –vostè m'ha dit dues vegades *vampiro tigre*– no me'ls escolto. O sigui que passo al següent. (*Remor de veus*.)

Pel que fa a la CUP, ha parlat d'augmentar els ingressos estructurals. Això és el que necessitem, augmentar els ingressos estructurals, i per això volem augmentar i augmentar dràsticament els marges del nostre autogovern, precisament per poder actuar sobre els ingressos estructurals. Si aquest any, el 2014, tinguéssim pel sistema de finançament els mateixos ingressos que tenim aquest any, és a dir, si controléssim les nostres pròpies bases fiscals, doncs, miri, moltes d'aquestes mesures no serien necessàries; algunes sí, perquè són racionalitzadores, però moltes no. Per tant, pel que hem de treballar és per intentar aconseguir la possibilitat de més ingressos estructurals.

Pel que fa a què es concessionarà, què es vendrà, etcètera, com ja he dit, de tot això s'informarà en el Parlament. Jo faré totes les compareixences que hagi de fer, però ara no anunciaré res que no estigui preparat i analitzat per presentar.

Estic d'acord amb una cosa que ha dit: el sector públic, evidentment, no és el responsable de la crisi, no ho és en absolut. El responsable de la crisi en el component internacional es troba en el sistema financer dels Estats Units, i en el context espanyol, en la bombolla immobiliària. El sector públic no n'és responsable en absolut. Però passa que el sector públic es finança amb impostos; passa que quan, per la raó que sigui, hi ha una caiguda, hi ha recessió, baixen els ingressos, hi

ha dèficit, i d'aquí segueixen totes les complexitats, i, per tant, hi ha una pressió molt gran sobre el sector públic. I aquesta és la pressió que estem intentant adreçar, l'estem intentant adreçar amb uns impostos que, ho reconec, parteixen de la base de dir: «No podem rebaixar despesa» –jo sé que molts de vostès que no ho diuen hi estan perfectament d'acord, amb aquest principi de no rebaixar despesa–, i a partir d'aquí haurem de veure què podem fer per mantenir aquesta despesa.

Jo també li vull dir què vol dir «mantenir aquesta despesa». Miri, «mantenir aquesta despesa» vol dir no fer més retallades i, en particular, pel que fa al sector públic vol dir no fer reduccions de personal dràstiques. Algunes de les intervencions anteriors, conscientment o inconscientment, estan demanant per acomiadaments massius en el sector públic. Perquè, escolti, això és el que passaria si, efectivament, no aconseguim aquests..., en fi, si calgués una política de retallades que no volem fer. Recordem que fins ara la reducció de personal en el sector públic ha estat absolutament mínima, molt petita. En aquest sentit, hem triat la via –la via, sí– de la reducció de compensació salarial en la forma de reduir una paga doble, però això ha tingut una contrapartida, i la contrapartida és que no hi han hagut acomiadaments massius en el sector públic, i les xifres –i les poden veure en el pressupost, les poden veure en el powerpoint que vaig presentar–, les xifres de treballadors públics, pràcticament, no s'han alterat. Potser a algú li sap greu. Si a algú li sap greu que ho digui, que ho digui en veu alta, que digui que s'han d'acomiar treballadors públics. Però, si això es vol evitar, llavors el pressupost que estem presentant caldria que s'aprovés i caldria que entre tots treballéssim perquè funcionés.

I, efectivament, sobre si el sector públic és més o menys eficient, escolti, miri, acceptem que el funcionament a través d'una concessió privada, però regulada i controlada, i el funcionament públic, acceptem que és igualment eficient, que no és..., que el sector públic, el funcionament públic no és més ineficient, acceptem-ho. Però així i tot i en cada moment hi ha circumstàncies que poden decantar cap a un camí o que poden decantar cap a un altre camí.

Com ja vaig explicar a la compareixença en la Comissió d'Economia en el cas del Ter-Llobregat, bé, escolti, un problema que es podria donar en altres situacions del Ter-Llobregat, i això també és un comentari a algunes de les coses que ha dit el senyor Mena, és que Aigües Ter Llobregat es trobava amb un deute molt considerable i amb necessitats d'inversió que en les circumstàncies actuals la Generalitat no podia cobrir. I això pot passar en altres instàncies del sector públic. Què hem de fer? Hem de deixar que els serveis del sector públic, doncs, es deteriorin per falta de capacitat d'inversió? O no valdria la pena, molt regulat, i en alguns casos, fer acords públics-privats amb els quals s'aconseguís augmentar la qualitat del servei públic, a on el servei públic millorés la seva capacitat d'oferir el servei públic a preus de servei públic? Doncs, miri, això és possible, és possible que sí, donades les limitacions que previsiblement durant un temps tindrà la capacitat d'inversió del sector públic.

Ho deixo aquí. Em sembla que m'he adreçat a tothom. Moltes gràcies.

La presidenta

Per a un possible torn de rèplica, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Socialista, l'il·lustre senyor Xavier Sabaté, per tres minuts.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, no m'ha entès, no, segurament no m'he explicat prou bé, amb aquesta mitja grip que porto, i, per tant, atribueixi-m'ho a mi, però jo no he dit, evidentment, que fos tan fàcil i que fos per aquell sopar. Hi va haver una negociació molt dura entre els alcaldes de Vila-seca i de Salou i el president de la Generalitat, però d'allí va sortir un acord, i van ser capaços de posar-se d'acord, cosa que vostè en dos anys, permeti'm que li ho digui, en dos anys, no n'ha estat capaç. I, al final, sap per què ha agafat aquesta decisió vostè, i ha buscat 30 milions, que són molts milions? Doncs, perquè han vingut el senyor Bañuelos i els senyors de Veremonte, i li han dit a vostè: «Si això no s'arregla, no venim.» I ha estat així. Ho reconeixerà o no ho reconeixerà, però ho diu tothom i ho sabem tothom, que ha estat d'aquesta manera, perquè no pot ser que, després de dos anys d'esperar, esperar i esperar, finalment s'hagin decidit per això.

Miri, nosaltres estem en contra d'aquesta llei perquè rebrega la protecció dels ciutadans, carrega contra els més febles i deixa una altra vegada en entredit les polítiques de protecció, i cada vegada anem a menys, a menys i a menys, i ens situa i ens retrotrau a anys anteriors en què els ciutadans no estaven tan protegits. Això és el que passa. I, per tant, vostè diu: «Vostès estan en contra de totes les taxes i impostos.» No és veritat –no és veritat–; les aplicariem de manera diferent, això és el que passa. Diu: «Bé, perquè ara no ho poden...» Home, és de veritat; no ho podem demostrar perquè estem a l'oposició. Nosaltres no hauríem posat aquestes taxes per a l'FP, no ho hauríem fet; ni per a les escoles d'idiomes, tampoc no ho hauríem fet; ni hauríem posat tants pals a les rodes pel que fa a les energies renovables, com vostès. De veritat, mirin-s'ho, encara hi són a temps, no donin aquest mal exemple a tota la resta d'Espanya i d'Europa, que ens estan mirant, que no vindrà ningú aquí a posar una instal·lació d'energies renovables. De veritat.

I després al conseller Puig, que es veu que abans m'he equivocat i he dit «el conseller Pelegrí». El conseller Puig, quan va a veure els industrials, no els pot dir «no puc fer res», perquè el que està fent, de veritat, és no només no fer res, sinó posant més pals a les rodes, dificultant que hi hagi uns preus d'energies renovables, i aprofitant els únics recursos que tenim a Catalunya per fer energia, que són els renovables, que són el vent, la biomassa, el sol, etcètera, i l'energia hidràulica. I vostès, avui, aquí, han comès un greu error, cometran un greu error, si consoliden posar aquests gravàmens a tota classe d'energies i no només a l'energia nuclear.

Conseller, reflexionin sobre aquesta qüestió; creiem que encara hi són a temps, i tinguem en compte, sobretot, quan fem les lleis, els ciutadans i sobretot els ciutadans més febles. Els moments no estan per a gaires alegries. Pensin-s'ho; estem a temps encara, i saben que tindran la nostra col·laboració si canvien de rumb.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Senyora presidenta, senyores i senyors diputats... Vostè parla del Govern d'Espanya, elegit democràticament per 11 milions d'espanyols i 700.000 catalans, com «els meus amics». Doncs, fixi's, qui ha impedit que vostè, el Govern de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya, entrin en fallida? Qui ho ha impedit? Els que vostè anomena «els meus amics», que li han donat en liquiditat 28.000 milions d'euros, i que avui, per donar-li, avui, li han pagat la liquiditat suficient per pagar les farmàcies, que ja la hi van donar fa un mes, però vostè va dir «al forat de les universitats», casualment, que és on vostè estava.

I vostè diu: «Un 1 per cent de dèficit públic, qui ho decideix?» El Govern d'Espanya. Escolti, i per què ho decideix? Per la Llei d'estabilitat pressupostària. I què va fer el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats en relació amb la Llei d'estabilitat pressupostària? Votar-hi a favor. I no calia, eh?, perquè teníem la majoria suficient per poder-ho aprovar en solitari, i resulta que hi van votar a favor. Per tant, entenc que el motiu deuria ser perquè era una bona llei per a Catalunya.

I, per cert, a vostè què li importa l'objectiu de dèficit, si mai ha complert un sol objectiu de dèficit? A vostè li és ben igual, l'objectiu de dèficit! Vostè, com sempre, aquest any..., avui mateix ha sortit que vostè, de dèficit, supera el 2 per cent aquest any, l'últim any, 2012. Per tant, vostè no compleix mai amb els objectius de dèficit. I aquest any, per a l'any 2014, li han donat l'objectiu de dèficit més elevat de tot Espanya. Per tant, vostè falta a la veritat quan diu el que diu.

I, miri, sap què passa?, sap quina és la diferència entre, el Partit Popular, on governa i on governa vostè, que és a la Generalitat de Catalunya? Que el Partit Popular, on governa, no tanca quiròfans, no acomiada infermeres, no augmenta les llistes d'espera, perquè tanca «xiringuitos», perquè tanca els «xiringuitos». A les comunitats autònomes d'Espanya, a les comunitats autònomes on governa el Partit Popular, els treballadors públics cobren catorze pagues perquè allà es tanquen els «xiringuitos» públics. En canvi, vostè el que fa és mantenir-los.

Miri, diu... I, a més, rebaixen impostos. Perquè allà es redueix la despesa supèrflua; el que no es fa és man-

tenir «xiringuitos» que l'únic que fan és que el deute públic avui, a la Generalitat de Catalunya, sigui de 60.000 milions d'euros, a finals de l'any 2014; que siguem els campions en burocràcia, els campions en impostos, els campions en tràmits, els campions també, és clar, en aquest cas, en deute.

I, miri, vostè diu que li fa mal la competència, que la competència fiscal és dolenta. Sap a qui li molesta la competència? Als incompetents; als incompetents és als que els molesta la competència. I per això vostè està fent una política fiscal equivocada, una política fiscal que està fent que avui els catalans, per decisió seva, hàgim de pagar més impostos que la mitjana del conjunt d'Espanya.

I la Llei de mesures fiscals i financeres és un clar exemple, on vostè ha introduït trenta taxes noves i on vostè, que presumeix que coherència..., fixi's que coherent que és que fa un any i mig eliminava l'impost de successions de pares a fills, perquè deia que era un compromís electoral, es va presentar fa un any a unes eleccions on no deia que el trauria, i avui, no sé si per decisió d'Esquerra Republicana o per vostè mateix, resulta que treu l'impost de successions de pares a fills. I, miri, li recomano una cosa: preguntin als seus votants si estan d'acord que vostè torni a introduir l'impost de successions de pares a fills.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Mena.

Joan Mena Arca

Bé, senyor Mas-Colell, tot i que vostè no ha contestat gaire al que li hem dit des del Grup d'Iniciativa i Esquerra Unida, el primer que li vull dir: tot aquest procés de privatització de l'aigua, d'un dret humà com és l'aigua, vostè el fa sense consulta ni procés de negociació amb els ajuntaments, sense consulta amb la representació veïnal, sense consulta amb els consumidors, ni tan sols consultant les companyies distribuïdores de l'aigua. Per tant, vostès pel que aposten clarament és per continuar maltractant i agreujant la crisi de les economies familiars.

Sobre la taxa per la intermediació laboral, ja entenc que la pagarà l'empresa, no crec que cada treballador, a sobre que el fan fora, hagi de pagar tres-cents euros, perquè, si no, llavors tindríem el doble d'insensibilitat..., que vostè ens planteja. Però, senyor Mas-Colell, quantes empreses s'acolliran a la mediació per resoldre els conflictes si vostè, a sobre, que ja els costa, els exigeix un pagament?

Dit això, de la seva intervenció el que més em preocupa, senyor Mas-Colell, és que vostè no m'ha negat en cap moment que aquests siguin uns pressupostos antisocials, no m'ha negat en cap moment que vostè hagi aplicat taxes ideològiques com les que aquí es contem-

plen i no m'ha negat en cap moment que aquesta llei d'acompanyament el que acompanya és una gran insensibilitat social. Això no m'ho ha negat. L'únic que m'ha dit és que no té una altra manera d'on treure els recursos. I des d'Iniciativa i Esquerra Unida, no ara, en el debat de pressupostos, sinó ja fa temps, li venim dient que lluiti des de l'Administració catalana perquè també té recursos contra el frau fiscal; que no faci, com vostè mateix ha reconegut, un impost de successions moderat, que sigui valent i que sigui arriscat: uns impostos a les grans fortunes, unes propostes de fiscalitat ambiental, sobre els pisos buits, de begudes ensucrades; segurament amb tots aquests impostos ens podríem estalviar moltíssimes de les taxes ideològiques, privatitzadores i insensibles que vostès ens plantegen.

I, per últim, senyor Mas-Colell, el que no li acceptaré és que ens digui que vostè no té responsabilitat sobre la situació financera que avui té Catalunya, que avui té la Generalitat de Catalunya, perquè vostès, el Grup de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats, van votar a favor de la Llei d'estabilitat pressupostaria i van votar a favor de la reforma de l'article 135 de la Constitució espanyola; per tant, van ser còmplices necessaris de l'asfíxia que avui pateix el poble de Catalunya.

La presidenta

En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas..., como todos los ciudadanos no tienen su erudición, aunque sí que tengan la educación de que usted carece, voy a explicar qué es un diputado jabalí. En las Cortes Constituyentes de la Segunda República, había un grupo de diputados de ultraizquierda, federalistas, a los cuales se les apodó así porque José Ortega y Gasset dijo en un discurso: «Aquí» –a las Cortes– «no se viene a hacer ni el payaso ni el tenor ni el jabalí.» Usted no escucha a los jabalíes, por eso no les contesta; pero yo sí escucho a los payasos y a los tenores, y por eso le respondo.

Y le respondo diciendo que estas cuentas, estos presupuestos son un fraude, son una estafa, son un fraude contable, porque ustedes aprueban y van a aprobar unos presupuestos y una ley de acompañamiento en la cual cuadran sus cuentas desde la mentira y desde la paralización de la economía catalana, desde la mentira con una partida presupuestaria de ingresos de 2.300 millones de euros que son una pura estafa, porque ustedes no han tenido la dignidad de explicarlos en este parlamento doce horas después de iniciar el debate, 2.300 millones, el 10 por ciento de este presupuesto fiado a la ciencia ficción. Y después con una ley de acompañamiento que sigue castigando a las clases medias, a las empresas y a aquellos que quieren iniciar una actividad económica para pagar su estructura burocrática elefantásica que solo tiene como objeto construir un estado, que yo calificaría como el de la armada boliviana. Usted es el almirante de la arma-

da boliviana y su gobierno un gobierno vampiro que drena los recursos de la sociedad, de las empresas y de los ciudadanos para alimentar la construcción nacional y un pacto de hierro separatista que tiene como objeto, exclusivamente, convocar una consulta que se salta la legalidad y tiene como objeto romper la convivencia en Cataluña.

Yo, señor Mas-Colell, le voy a decir dos cosas: una, en relación con su socio de gobierno decía que no habían aprobado esto con un cheque en blanco. Es cierto. Nos ha costado a los catalanes 1.200 millones de euros de recortes en salud, educación y bienestar en el año 2013 y nos va a costar 30 millones de euros para preparar una consulta.

Y le voy a decir otra cosa: usted es un hombre de academia, no es un hombre de campo, tenga cuidado cuando provoca un jabalí.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas.

La presidenta

Passem al Grup Mixt, i té la paraula la senyora Isabel Vallet.

Isabel Vallet Sánchez

Doncs bé, només tres idees sobre la rèplica que ha fet. Vostè ha comentat abans que, és clar, vostès no tenen competència plena per a dissenyar el sistema fiscal, i ho hem parlat abans, hem parlat de responsabilitat compartida; el que sí que no ens queda clar és que, tot i no tenir-la, amb els pocs impostos que sí que la tenen, res fa pensar que vostès, avui per demà, canviaran la seua visió sobre la redistribució de la riquesa i començaran a aplicar els mecanismes fiscals com realment el que són, no?, eines per a redistribuir la riquesa. Això, per una banda.

Per altra banda, ens ha donat la raó respecte que el sector públic, doncs, no ha creat aquesta crisi. Jo també voldria afegir-hi, abans m'ho he deixat, una cita de James Tobin, el 68, que diu: «El dèficit públic és la conseqüència i no pas la causa d'una crisi econòmica, perquè les causes de la crisi són la desregulació financera, el sobreendeutament privat i la creixent desigualtat de la distribució de la renda.» Ho hem dit: no és una crisi de malbaratament de les despeses públiques, és una crisi sobretot capitalista i, sobretot, de concepció del sistema econòmic.

I, per últim, diu que no s'han reduït de manera massiva els acomiadaments..., bé, que no hi han hagut acomiadaments de manera massiva en el sector públic. I té raó, però sumant les retallades, la degradació de les condicions laborals, sumant que aquest any hi han previst 606 acomiadaments més el concurs de trasllats que afectarà molts altres interines i interins, no sabem per quin sector públic aposta. Nosaltres ens temem que és un sector públic reduït per a mantenir l'ordre; un sector públic per a potenciar, doncs, i per a drenar recursos de manera permanent a les empreses privades, i un sector públic per a, simplement, vetllar

per la propietat privada, perquè la propietat col·lectiva ja se l'hauran venuda.

I, finalment, al final és una qüestió clara: saben quina és la diferència entre vostès i nosaltres? Que vostès volen la independència per a poder construir una balança fiscal que els ajudi, que els doni més recursos per a poder distribuir-los entre les classes altes, i, per tant, que més pocs acumulen més. Nosaltres volem la independència per exercir la plena sobirania econòmica; volem la independència per a decidir tots els aspectes que afecten les nostres vides i per a construir el socialisme. Aquesta és la diferència.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, em perdonaran per l'afonia; intentaré aguantar la veu durant uns minuts.

Fa ja moltes hores que debatem i aboquem posicionaments sobre el Projecte de Llei de mesures i sobre el Projecte de Llei de pressupostos per al 2014 i segurament que queda ben poca cosa per afegir, però intento, en estos deu minuts que tinc disponibles, justificar el posicionament d'Esquerra Republicana sobre el contingut del Projecte de Llei de mesures.

Nosaltres, com saben, no hem presentat cap esmena a la totalitat, i avanço que, igual com hem fet ara fa uns moments en el Projecte de Llei de pressupostos, votarem en contra de les diverses esmenes a la totalitat que han estat presentades. I ho farem perquè, com s'ha anunciat abans per part del conseller, com també per part del meu company en Pere Aragonès, dins del marc del pacte d'estabilitat parlamentària entre Convergència i Unió i Esquerra Republicana hem tingut l'oportunitat, durant mesos, de poder debatre, de poder fer propostes, d'intentar aportar millores a una llei tan complexa i tan diversa com és la Llei de mesures.

Entenem que el resultat de tot plegat finalment ha generat un projecte de llei de mesures que en línies generals és satisfactori i també millorable, segurament, i esperem que tots plegats ho puguem fer durant el tràmit parlamentari, puguem anar aportant les diverses esmenes parcials que nos permetin enriquir encara més el contingut de la llei.

Per no reincidir en moltes de les coses que ja s'han dit i que s'han contestat posteriorment per part del conseller, intentaré centrar-me a destacar alguns dels aspectes que em semblen més destacats d'esta llei. Intentaré donar-li una visió una mica més optimista que no pas alguns dels missatges extremament catastròfics que s'han anat aportant. Intentaré, per tant, destacar alguns aspectes.

Però no em puc estar, abans d'entrar en aquest punt, de fer una breu referència a la intervenció del representant del Partit Popular d'ara fa uns moments. Dis-

sabte vaig estar a Mallorca. Anava acompanyat per uns companys de partit. Passàvem per un costat d'un hospital. M'explicaven que l'havien tancat des del Govern del senyor Bauzá, em sembla que és del Partit Popular. I, obrint la premsa local, em trobo en primera pàgina que el Govern del Partit Popular destinava zero euros per al 2014 per a beques menjador. Vaig quedar, d'alguna manera, un pèl sorprès, i, d'alguna manera, potser val la pena que abans de fer certes afirmacions se conegui una mica la resta del nostre país on governen alguns governs del Partit Popular.

Intento posar-hi i centrar-me en alguns d'aquests exemples que comentava, i començaré per la part de mesures fiscals, que, com bé s'ha dit, ocupa 136 dels 190 articles del projecte de llei. I és un apartat on se reflecteix un esforç molt important en la generació de nous ingressos. Esforç fet per intentar quadrar uns pressupostos... –s'ha dit i ja ha quedat prou explícit–, uns pressupostos que amb certes dificultats hem d'aconseguir generar 2.000 milions d'euros per compensar la caiguda dels ingressos que tenim damunt de la taula dels pressupostos del 2013 al 2014.

Per intentar compensar esta caiguda, per intentar que no hi hagen noves retallades, per intentar garantir el nostre estat del benestar se despleguen tota una sèrie de mesures impositives de noves taxes, algunes dintre la Llei de mesures, altres en paral·lel, com són els impostos de caràcter ambiental, que ja s'han explicat, que graven sobre l'aviació comercial, sobre la producció d'energia nuclear o sobre l'emissió de gasos i partícules a l'atmosfera.

Tot aquest esforç per intentar generar nous ingressos, d'alguna manera, conjuntament amb la venda d'alguns dels actius i la concessió dels actius propietat de la Generalitat, segurament són les úniques o de les poques alternatives que tenim els catalans, el Govern de Catalunya a les nostres mans. Hi insisteixo, les úniques que tenim a les nostres mans. A les mans de l'Estat espanyol n'hi ha moltes. Hi ha moltes altres alternatives per a reduir l'asfíxia a la qual estem sotmesos i que de ben segur l'Estat espanyol hi contribueix d'una forma decisiva.

L'Estat espanyol, per exemple, podria distribuir més equitativament, com ja s'ha comentat, el sostre de dèficit. I aquell 5,8 que té assignat per la Unió Europea en lloc d'assignar-mos l'1 per cent, se'ns podria assignar el terç, i, per tant, disposaríem de 2.000 milions d'euros addicionals. O l'Estat, per exemple, nos podria compensar els 500 milions d'euros que deixarem de percebre per l'impost dels dipòsits bancaris o els 500 milions d'euros de la caiguda de la bestreta per al 2014, absolutament arbitrària i absurda, o nos podria liquidar tots els deutes que hi han acumulats de la disposició addicional tercera, o nos podria compartir els 2.000 milions d'euros que durant el 2013 se recaptaran a Catalunya de forma addicional per la pujada de l'IVA; pujada de l'IVA que, a més a més, les administracions catalanes, les administracions locals i la Generalitat haurem, també, hauran també d'assumir este increment de l'IVA en les seues relacions contractuals. O l'Estat, per exemple, podria complir els seus compromisos en la despesa de la Llei de la dependència,

en els centres especials de treball o en les polítiques actives d'ocupació. O, simplement, podria rebaixar un 10 per cent l'espoli fiscal al qual nos sotmès al nostre país, només és un 10 per cent tota aquesta sobrepressió fiscal que necessitem implementar a Catalunya, seria absolutament innecessària.

Però com que estem convençuts que l'Estat no només no aportarà solucions a Catalunya, i com que estem convençuts que l'Estat espanyol és el problema econòmic de Catalunya i com que estem convençuts que a tot això simplement haurem d'aplicar aquelles mesures que estan a les nostres, i que, a més a més, haurem de treballar en paral·lel perquè totes les eines, que són moltes, que té l'Estat espanyol a les seues mans, molt prompte les puguem tenir a les nostres mans, que com bé saben són les eines pròpies d'un estat.

Entrant en aspectes concrets de la part de les mesures fiscals, en destacaria un parell, i les destacaria bàsicament per la quantitat econòmica que aporten. Perquè, si bé és cert que hi ha una gran quantitat de taxes, poques d'elles acumulen més del 90 per cent dels ingressos generals que s'acaben recaptant. En primer lloc, l'impost de successions i donacions, no m'hi estendré, perquè ja s'ha explicat i s'ha detallat de forma important, 108 milions d'euros; el cànon de l'aigua, que bàsicament s'ha parlat de multitud d'aplicacions, però el 95 per cent de la recaptació de l'increment del cànon de l'aigua repercuteix sobre les centrals de producció energètica, com de la mateixa manera que també uns 16 milions d'euros repercuteixen sobre els impostos en residus..., increment d'impostos en residus industrials.

Sobre el règim jurídic de les finances públiques i de la funció pública, tot el paquet de títols, voldria, també, destacar la modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària de l'any 2012, on s'intenta trencar el relat al voltant de les polítiques econòmiques basades únicament en l'austeritat, i intentem posar en valor en esta modificació les mesures econòmiques anticíclics com a eines fonamentals per a l'economia catalana a mitjà i llarg termini. En esta modificació, com bé s'ha dit també anteriorment, s'allarguen els terminis del 2018 al 2019 per assolir l'objectiu d'estabilitat pressupostària del dèficit estructural del 0,14 per cent del PIB.

I també dins d'aquesta modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària s'incorpora una disposició final tercera que incorpora aquesta vinculació de la futura recuperació de la despesa al restabliment de les cobertes socials en els àmbits educatius, en els àmbits sanitaris i socials, i també en les polítiques d'estímul a la nova ocupació i a l'impuls de l'activitat econòmica.

Un segon exemple en aquest àmbit seria la modificació de la Llei de l'Agència Tributària de Catalunya; una modificació que, dins del context, dins del marc de transició nacional en què nos trobem és significativament important, atès que es prepara l'agència tributària catalana per assumir la gestió plena de tots els tributs suportats a Catalunya. I amb esta creació del Cos Tècnic de Gestors Tributaris s'ha de permetre que la musculatura, el funcionament de l'agència siga

molt més operatiu per assolir i per a desenvolupar estos nous objectius.

Al títol setè del projecte se plantegen algunes millores adreçades a millorar els sectors..., alguns sectors econòmics, com és el projecte o la proposta de regulació de la producció agroalimentària ecològica, i també del sector de la producció integrada, que són unes regulacions que han estat pactades amb el sector i que han de permetre establir un marc regulador per donar un impuls a dos subsectors de l'agricultura catalana que tenen segurament més recorregut i més capacitat de penetració tant en els mercats interiors com en els mercats exteriors més dinàmics.

I també dins de l'àmbit de l'agricultura, per exemple, s'aporten la regulació del funcionament de les seccions de crèdit de les cooperatives, o la creació de la central de compra pública del Govern de la Generalitat en un altre àmbit, o la mateixa regulació del règim retributiu del personal directiu del sector públic de la Generalitat, que em sembla també molt transcendent.

Acabo, s'acaba el temps... En resum, entenem que és una proposta que recull un important esforç en la generació d'ingressos i, per una altra banda, incorpora tota una sèrie de millores sobre els diversos àmbits de l'Administració i de la societat que entenem que són francament positives.

I, com hem repetit, des d'Esquerra Republicana afrontem estos pressupostos i esta Llei de mesures des de la consciència que són insatisfactoris per al país, però que alhora són los pressupostos possibles que podem aprovar avui, en lo context autonòmic i d'ofec econòmic en què vivim, i els afrontem, com bé s'ha dit per part d'algun altre partit, amb l'ànim que siguen los últims pressupostos autonòmics que aprobe esta cambra i que siguen los pressupostos de la transició nacional.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'illustre senyor Roger Montañola.

Roger Montañola i Busquets

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Honorables membres del Govern, senyores i senyors diputats, membres del Departament d'Economia que heu passat tot el dia aquí amb nosaltres, prenc la paraula en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió en aquest debat sobre les esmenes a la totalitat de la Llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, o, com la coneixem popularment, de la llei d'acompanyament, i ho faig anunciant el vot contrari del nostre grup parlamentari a les esmenes a la totalitat que s'han plantejat.

Permetin-me, abans d'entrar en la profunditat del debat, i a tenor del que hem sentit al llarg del dia, que els fem una prèvia. Volíem deixar clar, conceptualment parlant, que a Convergència i Unió el fet d'apujar taxes i apujar impostos no ens agrada; conceptualment, a Convergència i Unió el fet d'apujar taxes i

impostos no ens agrada. Però aquest debat, senyores i senyors diputats, no és conceptual, aquest debat s'ha de fer en base a la realitat que estem vivint. I és molt noble, i és molt lícit, i fins i tot pot arribar a ser lògic que els grups de l'oposició plantegin alternatives en el si d'aquest Parlament sobre les quals plantegen disminucions d'ingressos i disminucions de retallades en alguna fórmula màgica que nosaltres desconeixem. Però, en qualsevol cas, la realitat que ha d'afrontar el Govern és aquella que fa que no pugui obviar el context econòmic en què vivim i que no pugui ser aliè a la realitat que ens envolta. I per aquesta raó presentem aquesta Llei de mesures fiscals i financeres, que, certament, i com deia el conseller abans, no és que ens agradi ni ens apassioni, però és la més necessària per al nostre país.

Aquesta llei desenvolupa una sèrie de conceptes que s'han anat enumerant, però que ens agradaria posar sobre la taula també des del nostre grup parlamentari. Modifica i crea noves taxes, certament, no ens n'amaguem pas, és una realitat. Modifica l'impost de successions, un element important i que ha estat debat en aquest Parlament els últims anys, però el modifica des d'una perspectiva que creiem molt lògica, i és que té en compte, primer, la bonificació del 99 per cent per als cònjuges, i, atenció, un element que és elemental, la progressivitat en el si de les atribucions a cada tram de renda. No és menor, perquè, per exemple, si mirem al voltant, veurem que a la Comunitat Valenciana, per exemple, l'impost de successions és 75 per cent lineal, per a tothom –per a tothom. I per a nosaltres comencem des del 99 i anem baixant. Això denota també una forma de fer política, denota també una forma, al nostre entendre, de veure i entendre la societat: la progressivitat, evidentment, elemental.

Però, a més a més, aquesta llei, que, a tenor de les intervencions que m'han precedit, semblava, doncs, el pitjor dels malsons que algú podria afrontar, presenta veritables arguments positius per al nostre país. En primer lloc, mesures de simplificació, creació de la central de compres, modificació de la Llei de patrimoni. Però també fa altres coses, perquè saben vostès que és una llei àmplia: modificació de la Llei d'estabilitat pressupostària. Però també una cosa que sembla que no hi tingui a veure però hi té molt a veure: prohibició del *fracking*. És a dir, estem parlant d'un projecte legislatiu ampli –un projecte legislatiu ampli–, que dona respostes als molts i molts problemes que té la nostra societat.

En resum, avui, com dèiem, presentem un projecte de llei que, en paraules del conseller i que podem fer nostres en el grup parlamentari, no és la llei que desitjaríem, certament, però és la llei més necessària per al país. I la *responsabilitat* és la que ens fa que avui presentem aquest projecte legislatiu.

Però indaguem què pretén aquesta llei de mesures, on vol anar aquesta llei de mesures. Primer element, fonamental –fonamental–: preservar l'estat del benestar –preservar l'estat del benestar. I, com vostès saben, senyores i senyors diputats, l'estat del benestar es garanteix quan hi han recursos per fer polítiques públiques, l'estat del benestar no es garanteix amb paraules, l'es-

tat del benestar es garanteix quan hi han recursos per fer polítiques públiques. I això és també el que persegueix aquesta llei, una llei que té com a principal beneficiari..., que persegueix que aquelles persones que estan patint de forma més dura la crisi econòmica puguin trobar respostes en l'Administració de la Generalitat. Aquest és l'objectiu d'aquesta llei, també el de protegir aquelles persones que estan patint els efectes de la crisi de forma més clara.

Però anem més enllà. Per què el Govern pren aquestes mesures? Per què ho fa? Hem explicat la situació econòmica del país, però hi han elements que són indesitjables i sobre els quals no es pot entendre per què es fa un projecte de llei com aquest.

En primer lloc, perquè tenim un dèficit absolutament injust –l'hem tingut aquest any i l'hem tingut l'any anterior–, un dèficit que, a tenor del que hem vist, el que mostra és un clar menyspreu i una voluntat recentralitzadora esperpèntica per part de l'Estat central. És evident que, si hem de complir un objectiu de dèficit tan reduït, ens costarà molt i molt i molt i molt poder presentar pressupostos i lleis de mesures. Per cert, pressupostos, lleis de mesures, amb un dèficit reduït, que presenten les administracions públiques que garanteixen els principals serveis públics del nostre Estat; per tant, sanitat, educació, serveis socials. Aquella Administració, la Generalitat, que ha de prestar aquests serveis és aquella que ofeguem més en termes de dèficit. La veritat és que fa pensar bastant. Però, en segon lloc, un element que és indesitjable i el seguirem dient tantes vegades com sigui possible i encara que no els agradi: perquè Catalunya pateix un dèficit fiscal enorme.

I sense tenir en compte aquesta sèrie de variables, aquesta sèrie de conceptes, no podem opinar sobre un projecte legislatiu. Les coses tenen una raó de ser, hi ha un context que determina per què es fan les coses. Si l'obviem –si l'obviem– és molt fàcil fer un debat parlamentari i segurament sortir-ne vencedor, però l'objectiu no és sortir vencedor del debat parlamentari, l'objectiu és aixecar el país. I aquest és el que nosaltres ens hem fixat. Per tant, tocar de peus a terra, tocar de peus a terra i fer polítiques des del realisme i no des de la levitació, que en moltes ocasions sembla que és el que presenten molts dels grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Però a tenor, també, del que hem vist amb aquest projecte de llei i amb el Projecte de llei de pressupostos que s'ha presentat anteriorment, cal fer una reflexió. Fixin-se que quan el Govern de Convergència i Unió –aquest no, l'anterior– va entrar al Govern de la Generalitat i amb la situació que es va trobar va començar a prendre una sèrie de mesures desagradables, certament, una sèrie de mesures que no agradaven, certament, una sèrie de mesures que no ens donaven vots, sens cap mena de dubte, però les va prendre per responsabilitat.

I avui, tres anys després, podem dir que com a mínim hem aconseguit no haver de fer uns pressupostos que reduïxin més la despesa, hem aconseguit poder pre-

sentar uns pressupostos que no disminueixen encara més la despesa de la Generalitat de Catalunya.

Imaginem-nos, senyors i senyores diputats, on seríem avui si el Govern no hagués estat al seu dia responsable. On seríem avui? Quina Llei de mesures estaríem aprovant en aquest Parlament si haguéssim obviat la realitat i haguéssim fet propostes des de la levitació i no des de la realitat? On seríem? Doncs, la veritat és que no tenim ni cap ganes de pensar-ho perquè podria ser molt i molt dur.

Voldria anar acabant amb una nota que no és menor. Avui afrontem un debat complicat, un debat que en termes polítics és dur i que, a més a més, en termes electorals, si ho volen dir així, no és còmode, ningú ho pot negar. Però aquí estem per responsabilitat i també agraïm la responsabilitat del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, perquè en moments tan complicats per al país el que es demanda dels partits polítics, el que es demanda dels responsables públics és que ens arromanguem tots per tirar endavant el país.

Per tant, que quedi clar un agraïment clar al partit d'Esquerra Republicana pel seu esforç a l'hora d'aprovar aquests projectes legislatius, que, ho reitero, no ens agraden, no ens són simpàtics, però són els necessaris per al país. I tot allò que sigui necessari per sortir de la crisi ho farem, agradi o no agradi. I el que no farem serà entrar en debats simplistes que es basen en elucubracions o en debats conceptuals, que estan molt bé, que són molt interessants a les universitats, però

que no són conscients de quina és la realitat sobre la qual treballen.

Per tant, acabo ja, senyora presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats, per la seva atenció en aquesta hora tan tardana.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Acabat el debat, procedirem a la votació conjunta de les esmenes a la totalitat presentades.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat, de retorn del Projecte de Llei de mesures fiscals, administratives, financeres i del sector públic, han estat rebutjades per 61 vots a favor i 70 en contra, el projecte de Llei continua la seva tramitació.

Un moment. Demà a dos quarts de deu iniciarem les interpellacions. Al final del matí substanciarem una moció i probablement es llegirà una declaració institucional. La moció que substanciarem és la número 2, que és el punt 15; la moció 14 serà a la tarda. Hi estan d'acord els dos grups propositors. D'acord? *(Pausa.)*

Doncs, se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de deu del vespre i dotze minuts.